CHARLOTTE HUGHES

Vânătorul de inimi

Traducerea și adaptarea în limba română de:
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Frigul de noiembrie se instală ușor în toate drepturile sale, iar chiciura bătea acum în ferestrele largi ale terminalului, făcându-i pe călători să-și ridice nemulțumiți privirile spre cerul întunecat.

Înlăuntrul avionului, însă, Brenda uită repede de suflarea iernii, iar gândul la Nairobi, unde trebuia să fie mâine la aceeași oră, o învăluise cu totul.

Nu va mai avea nicio problemă cu iarna, se gândi ea, zâmbind în sinea ei, fericită. Aproape că nu-i venea să creadă că toate acestea erau adevărate.

Abia aștepta să se vadă sub cerul Africii.

Propunerea de a pleca la Nairobi sosise foarte neașteptat, cu două săptămâni în urmă, când profesorul Niran o chemase în biroul lui și-i spusese că fusese aleasă s-o

înlocuiască pe domnișoara Brookes, care se îmbolnăvise într-o călătorie pe care o făcuse în Kenya.

Bineînțeles că familia ei nu fusese de acord, la început. Cinci mii de mile depărtare între ei nu erau chiar atât de ușor de suportat, chiar dacă puteau fi străbătute destul de repede cu avionul.

Până la urmă, însă, Brenda reușise să-și convingă părinții și să confirme plecarea. Șase luni nu erau chiar un capăt de țară, iar a fi secretara personală a strălucitului doctor Drayton era o onoare care ar fi putut impresiona pe oricine, deși tatăl și mama sa ar fi preferat, desigur, ca acest fapt să nu includea călătoria fiicei lor în sălbatica Tanzanie, unde celebrul doctor făcea, în acea perioadă, o investigație amănunțită asupra solului junglei.

Modestă cum era, Brenda se mira foarte mult că doctorul Drayton o alesese tocmai pe ea să-l ajute în această laborioasă întreprindere și punea totul pe seama faptului că nu avusese altă alternativă, de vreme ce singura persoană care a mai lucrat pentru faimosul doctor era doamna Brooksey, care era de-acum destul de în vârstă pentru a mai suporta soarele arzător al Africii.

Părinții ei, însă, erau convinși că doar meritele personale ale fiicei lor o făcuseră să fie aleasă și erau foarte mândri de ea.

Brenda mai lucrase înainte, câteva luni, pentru eminentul doctor și era la curent cu o serie întreagă de lucruri cu

privire la cercetările lui, dar nu-și închipuise niciodată că acesta ar angaja-o, vreodată, în postul pentru care fusese chemată.

Tânăra insistă ca părinții să n-o conducă la aeroport.

N-ar fi suportat cu ușurință despărțirea. Până la urmă se dovedi de bun augur că le propusese acest lucru, pentru că, în seara dinaintea îmbarcării, târziu, o sunase profesorul Niran, pentru a-i da ultimele instrucțiuni venite din partea doctorului Drayton. Acesta vroia ca Brenda să-l aștepte la hotelul din Nairobi. Îi va spune mult mai multe a doua zi dimineața, la aeroport.

Și într-adevăr, profesorul avu grijă să fie prezent, așa cum îi promisese, înaintea intrării în terminal.

Doctorul poate venea după ea peste o zi sau două, preciză profesorul, pentru că Simson, vânătorul care fusese angajat pentru safariul prevăzut în Tanzania tocmai avusese un accident și el îl supraveghea la spital.

Simson va fi înlocuit cu un alt vânător vestit, pe nume Derrington, pe care doctorul vroia ca ea să-l contacteze imediat ce va ajunge la Nairobi.

– Dar noi am încercat să-l angajăm înainte ca doctorul Drayton să părăsească Anglia și am fost refuzați, își aminti Brenda, pe motiv că nu va accepta niciodată niciun fel de contracte guvernamentale.

– Știu, răspunse profesorul, imediat. Dar faptul că ne-a refuzat atunci, nu înseamnă că nu va fi de acord acum, dacă

îl vom contacta personal. Caută-l și propune-i o colaborare cu noi.

– Nu e deloc ușor să-l găsim, avem doar o adresă de căsuță poștală a lui, replică Brenda.

– Du-te atunci la poștă sau la un ziar, nu știu, încearcă să găsești pe cineva care să te pună în legătură cu el. Folosește-ți intuiția, dacă ai așa ceva, replică nemulțumit profesorul. Trebuie să ai inițiativă. De asta te-a chemat Drayton, nu să fii doar un robot care bate la mașina de scris.

Privirile impacientate pe care i le aruncă profesorul, tocmai îi amintiseră Brendei că el făcea parte din conducerea comitetului de cercetări pe probleme africane, care susținuse întotdeauna că era mult prea tânără pentru a putea fi trimisă într-o astfel de misiune, în Tanzania.

Înroșindu-se puțin din cauza comentariilor profesorului, Brenda își permise totuși să observe că probabil Derrington nu era genul de om care să anunțe cu surle și tobe locul în care se afla.

Legendarul Keith Derrington!…

Brenda își aminti acea după-amiază călduroasă de septembrie în care căută prin colecția de ziare a domnișoarei Brooksey tot ce putuse găsi despre el.

Fiul unui pionier în plantațiile de cafea, născut și crescut în Kenya, cutreierase, copil fiind, toată țara, în compania unui războinic Masai și împușcase primul său leu la vârsta de treisprezece ani. Acest lucru făcuse din el o vedetă și africanii

începuseră să creadă că avea puteri supranaturale. Cu câțiva ani mai târziu, când reușise să-i împace pe șefii a două triburi dușmane, numele lui ținuse săptămâni în șir prima pagină a ziarelor londoneze.

Răspunsul pe care i-l dăduse doctorului Drayton, prin care își declara alergia față de orice formă de înregimentare, îl făcuse să crească și mai mult în ochii Brendei, care se gândise la el, ușor îndrăgostită, toată după-amiaza.

Acum, trebuia să-l caute și să-l determine să participe la cea mai amplă acțiune de cercetare cu privire la viața africană.

– Da, murmură ea, voi face tot ceea ce îmi va sta în putință să-l găsesc, spuse ea, după care se auzi imediat anunțul pentru pasagerii spre Atena și Nairobi. Călătorii erau invitați să-și ocupe locurile în autobuzul care îi va transporta la avion și care, deja, îi aștepta.

Profesorul îi ură călătorie plăcută și Brenda se îndreptă spre autobuz.

Cu această zi, aventura vieții ei începea.

Era în drum spre Africa și zbura pentru prima dată.

,, Să-ți iei la revedere de la familie și de la prieteni e ca și cum ai muri puțin", spune un proverb francez, a-ți lua la revedere de la țara ta pentru a pleca spre un tărâm absolut necunoscut era, încă și mai greu, se gândi Brenda.

În momentul în care avionul decolă, tânăra se bucură să vadă că nu avea niciuna dintre senzațiile de care i se

pomenise înainte.

Se simțea doar incredibil de tânără și de plină de speranțe, cu toate că începuse, deja, să se simtă și puțin singură.

De partea cealaltă a culoarului avionului, se așeză un bărbat pe care îl observase și în sala de așteptare a aeroportului, datorită alurii sale speciale, dar nu-i dădu, totuși, prea multă atenție. Remarcase însă statura lui atletică din primul moment.

Brenda fu acum uimită să vadă că se ridicase în picioare și se îndreptă spre ea, zâmbind.

– Am văzut că erați foarte preocupată de ceea ce vedeți pe fereastră și nu vreau să vă deranjez, dar m-ar interesa să citesc revista pe care o aveți, dacă mi-o puteți împrumuta pentru câteva minute, spuse el pe un ton de conversație.

Bărbatul arătă ușor cu capul, în direcția revistei pe care Brenda o răsfoise deja în autobuz și nu găsise nimic interesant pentru ea, așa că îi spuse că i-o împrumută cu plăcere.

Străinul luă revista fără să spună nici măcar mulțumesc și se uită îndelung la chipul actriței de pe copertă, pe care Brenda o găsise foarte frumoasă, dar el nu păru să fie de aceeași părere.

– Vroiam să cumpăr numărul acesta cu fotografia lui Darnley în aeroport, dar n-am găsit-o, spuse el. Ați mai fost în Africa de Est?

– Nu, călătoresc pentru prima dată la Nairobi, răspunse ea, și ar fi vrut să mai adauge faptul că e prima ei călătorie, în general, dar bărbatul își întoarse privirile din nou spre chipul actriței Elsa Darnley.

– Domnișoara Elsa Darnley e extraordinar de frumoasă, nu-i așa? întrebă Brenda.

– Da, e o figură interesantă pentru cine apreciază frumusețile de gheață. Am fost la spectacolul de aseară în care ea avea rolul principal. M-am plictisit de moarte.

Brenda o văzuse de multe ori pe celebra actriță și-i plăcuse întotdeauna.

– Chiar dacă piesa n-a fost de cea mai bună calitate, sunt sigură că domnișoara Darnley a fost amuzantă.

– Da, întotdeauna e, răspunse bărbatul, continuând să privească fotografia și nu mai spuse nimic, deși rămase în picioare, lângă ea.

Văzând că nu mai are chef să continue conversația, fata își întoarse din nou ochii spre fereastră, gândindu-se la modul în care se despărțise de părinții ei, în holul mic al casei lor.

În seara aceasta le va scrie o scrisoare, se gândi ea.

Probabil se va plictisi să aștepte în hotelul din Nairobi, continuă ea să reflecteze, nu fără a realiza însă, în același timp, ce emoționată va fi la întâlnirea cu teribilul Derrington.

Apoi se concentră asupra luminii lunii care inundă cerul, făcând ca totul să pară aproape ireal.

După ce se trezi dintr-un somn scurt și neașteptat, Brenda

îl zări pe străin stând în scaunul de lângă ea, ceea ce era extrem de straniu, pentru că avionul era aproape gol.

Și mai straniu însă era faptul că acesta cotrobăia prin săculețul de plasă postat pe spatele scaunului dinaintea ei, în care își pusese biletul de avion și revistele.

Câtă impertinență, se gândi Brenda nervoasă și se foi nemulțumită, privindu-l întrebătoare.

– Iartați-mă dacă v-am trezit, am vrut doar să vă înapoiez revista, spuse bărbatul.

– Nu trebuia să vă faceți probleme, replică ea pe un ton destul de agresiv. Nu mai am nevoie de ea.

După câteva minute, avionul începu să coboare deasupra Atenei. Urma o escală de aproape o oră și fata își aranjă discret părul, pregătindu-se pentru pauza de zbor prevăzută.

– Nu… Nu e nevoie… Aveți un păr foarte frumos, care vă încadrează în mod deosebit obrazul, interveni neașteptat străinul, urmărindu-i gesturile.

Obrajii tinerei se colorară de furie. Cum își permitea să-i vorbească astfel? se întrebă ea, cu nervozitate.

– Am primit o invitație din partea pilotului principal, cu care sunt prieten, să merg la popota piloților în această escală, să beau ceva. Poate v-ar face plăcere să mă însoțiți, continuă bărbatul.

Brenda simți că explodează de mânie. Mersese chiar prea departe.

– Nu, mulțumesc, nu obișnuiesc să beau, răspunse ea,

acru.

– Puteți lua un ceai.

– Prefer să-mi beau ceaiul singură, mulțumesc, replică ea, pe un ton din ce în ce mai nemulțumit.

Pentru moment, bărbatul nu mai spuse nimic. Apoi, însă, adăugă, vădit ofensat:

– Nu sunteți o persoană prea prietenoasă, nu-i așa?

– E vreun motiv pentru care ar trebui să fiu mai prietenoasă, în această circumstanță? întrebă ea, sec.

– Poate nu, răspunse el, plictisit. Doar că e o călătorie foarte lungă și m-am gândit că v-ar face plăcere să-l întâlniți pe căpitanul navei, așa cum face, de obicei, toată lumea.

Brenda își bău, așadar, cafeaua de una singură, în sala de așteptare a aeroportului.

Gândul că va trebui să se întoarcă din nou pe scaunul ei din avion și să suporte privirile insistente ale bărbatului de lângă ea o scotea din sărite.

Poate era stresul datorat călătoriei, se gândi ea, dar o deranja cu adevărat că nu putea sta liniștită, cu gândurile ei. Privirile acelea îi păreau ca o intruziune în intimitatea destinului ei.

Toată această călătorie, era, desigur, o mare schimbare în destinul ei, își spuse ea imediat.

Apoi, brusc, îi veni ideea să-i ceară stewardesei să-i schimbe locul. Avionul era pe jumătate gol, așa că nu putea fi o mare problemă.

Așa și făcu.

Reuși să obțină un alt loc, departe de străinul care o analizase cu atâta indiscreție tot timpul.

Mult mai relaxată acum, Brenda scrise prima ei scrisoare adresată părinților, după care dormi tot restul nopții, liniștită.

Când se trezi, soarele răsărise deja, iar la picioarele ei se întindea o mare de arbuști și zebre care fugeau care-ncotro, speriate de zgomotul avionului.

Părea că se află într-un vis.

Avionul coborî treptat-treptat și după câteva minute Brenda putu zări clădirea aeroportului din Nairobi.

Ajunseseră.

După atâtea ore de zbor și inacțiune, tânăra începu să se simtă singură și părăsită.

Măcar dacă ar aștepta-o cineva la aeroport, se gândi ea.

Vremea era încă atât de răcoroasă, încât se asemăna foarte mult cu cea din Anglia.

Când i se spusese că nu va simți că e la tropice până nu va ajunge la Mahamba, destinația ei finală, nu-i venise să creadă, dar acum, într-adevăr, tot ce-i amintea că era în Africa era tânărul negru, de o frumusețe rară, care o ajută la bagaje și care i se adresă cu apelativul ,,Memsahib".

Străinul care o deranjase în avion se pierdu undeva, printre călători. Când ajunse însă la oficiul vamal, îl revăzu, făcându-și ultimele formalități, după care se pierdu din nou

printre lumea care se grăbea spre ieșire, urmat de un hamal negru care-i căra valiza mică și încă un obiect învelit într-o pânză groasă, care părea să fie o carabină.

În mod curios, Brenda simți acum o ciudată părere de rău că nu-l va mai vedea niciodată. Poate din cauza faptului că se simțea atât de singură, așa de departe de casă, își spuse ea.

La un moment dat, la biroul vamal, așteptând să-i fie controlată valiza, Brenda îl auzi pe unul dintre vameși spunându-i cuiva:

– Ai văzut ce pușcă avea domnul Derrington? Tocmai și-a cumpărat-o la Londra.

Apoi se întoarse spre Brenda, zâmbind:

– Aveți ceva de declarat, domnișoară?

– Nu, răspunse tânăra. Iertați-mă că vă întreb… Dar domnul acela cu pușca e domnul Derrington ?

– Da, domnișoară. E domnul Keith Derrington, vânătorul.

După ce tânărul îi trecu în revistă mecanic bagajele, Brenda închise la loc totul și se îndepărtă.

Keith Derrington fusese, așadar, în mod miraculos, în mâinile ei, comportându-se cu prietenie și curtoazie, iar ea îl respinsese!…

Nu se mai putea aștepta la nimic bun între ei, de-acum încolo...

În timp ce portarul negru îi deschise ușa de la ieșire, Brenda își spuse cu hotărâre: n-are nicio importanță cât de nebunește m-am comportat în avion. Am sarcina să-l caut

pentru a-l invita să organizeze safariul nostru și asta voi face. Îl voi vedea din nou!

Se întoarse, astfel, la tânărul care îi controlase bagajele și-l întrebă dacă știa cumva unde locuia domnul Derrington, vânătorul.

Văzând că acesta ezită să-i spună, Brenda adăugă:

– Am un mesaj pentru el din partea domnului doctor Drayton, de la stațiunea de cercetări științifice din Mahamba.

– Domnul Derrington se pare că locuiește în districtul Mehetmbe, la vreo douăzeci de mile distanță de aici, dar în următoarele două zile va locui la Root's, cred, răspunse tânărul, cu amabilitate.

Brenda murmură câteva cuvinte de mulțumire și se îndepărtă, după care chemă un taxi.

Root's, îi explică șoferul, era hotelul care o interesa și pe ea.

Încă o dată soarta îi surâse, se gândi Brenda, dar era prea obosită acum de toate cele întâmplate, pentru a se mai putea bucura.

Când ajunseră în fața impunătoarei clădiri a hotelului, tânăra avu o mică ezitare, înainte de a coborî din taxi.

Dacă Derrington era acum în hol, va muri cu siguranță de emoție, își spuse ea.

Avea nevoie de puțină relaxare înainte de a da din nou ochii cu el. Vroia să facă un duș și să-și schimbe hainele. Avea o sarcină mult prea grea, pentru a putea face față întrevederii

în acel moment.

Brenda își făcu apoi în gând o mică rugăciune, după care înaintă cu speranță și curaj.

Holul, din fericire, era gol. Cu excepția recepționerului englez, care-i adresă un călduros bun venit, nu mai era nimeni.

Doctorul Drayton, îi spuse el, telegrafiase și rezervase o cameră pentru ea.

În momentul în care semnă în registru, văzu semnătura pe care deja o cunoștea: Keith Derrington.

Cât de neînsemnată îi păru semnătura ei școlărească, în fața impozantei iscălituri care domina toată foaia!…

Uitându-se cu atenție în jur, Brenda o urmă pe cameristă în camera care-i fusese indicată, mulțumind cerului pentru patul larg, imaculat și atât de tentant.

Spre bucuria ei, observă imediat că era și o baie privată, extrem de cochetă.

Își petrecu, deci, următoarele două ore în liniște făcând o baie fierbinte și scriind o scrisoare pentru părinții ei.

Își luase prânzul în cameră și își petrecuse toată după-amiaza în patul ei confortabil, simțindu-se încă obosită după călătoria atât de lungă.

Când văzu că soarele începe să apună, se îmbrăcă încet și cu cea mai mare grijă, și se pregăti să coboare pentru cină, deși faptul că trebuia să ia masa singură, într-un loc străin, o nemulțumea și o enerva, deopotrivă, foarte mult.

Străbătu holul și intră în prima încăpere, care se găsea înaintea intrării în restaurant. și în care se aflau câteva grupuri de tineri, râzând și vorbind foarte tare.

Pe unul din scaunele înalte, de la barul emailat, îl zări imediat pe Derrington, care părea concentrat asupra paharului pe care-l avea în față.

Brenda îl privi fascinată, întrebându-se cum ar putea să-și prezinte scuzele pentru modul în care se comportase ieri. Brusc, însă, bărbatul se ridică și porni în direcția ei, dar trecu pe lângă ea ca și cum n-ar fi văzut-o niciodată în viața lui și intră în sala elegantă a restaurantului.

Brenda îl urmă, dar nu avu curajul să-l interpeleze și își luă cina singură, la o masă retrasă din colțul salonului.

Ce proastă fusese să-și închipuie că Derrington va da vreun semn că o recunoaște. Nu-i dăduse ea de înțeles că nu mai vroia să aibă de-a face cu el, din niciun punct de vedere?

Un sentiment de dezolare puse stăpânire pe ea dintr-o dată și lacrimi fierbinți începură să-i curgă în suflet.

Eșuase în prima sarcină pe care doctorul Drayton i-o dăduse.

Oh, se dovedise absurdă și …smintită, încă de la început!…

Era mai bine să mănânce acum și să se ducă la culcare. Va încerca să rezolve această problemă mâine. Va face tot posibilul să atragă din nou atenția lui Derrington asupra ei.

Astfel, se concentră asupra plăcintei din farfurie și nu se

mai gândi la nimic altceva…

În timp ce se ridica de la masă, cu genunchii tremurând, îl văzu pe recepționer că se apropie de ea. Era însoțit de o femeie micuță și rotofee, care ținea în brațe un buchet mare de trandafiri. Fața îi era extrem de surâzătoare și toată atitudinea ei avea ceva din căldura unei mame.

– Ah, iată-vă, domnișoară Somers… Doamna Trayner a ținut foarte mult să vă întâlnească.

Doamna Trayner întinse imediat spre fată o mână grăsuță, dar fermă:

– Sunt de la stația de cercetare din Mahamba, domnișoară Somers. Soțul meu e veterinar-șef, acolo. Doctorul Drayton mi-a spus că ați sosit ieri și mi-a cerut să văd ce faceți.

– Ah, ce drăguț din partea doctorului Drayton și cât de amabilă sunteți că v-ați deranjat, răspunse Brenda bucuroasă, și toată tristețea îi dispăru când se uită în ochii albaștri și surâzători ai femeii.

– Aș fi venit la aeroport azi-dimineață, dar a trebuit să duc copiii la dentist. De-asta sunt aici și să mai fac niște cumpărături. Hai să mergem să cinăm în celălalt salon, unde se mănâncă mai bine, continuă ea, dându-i buchetul și punându-i o mână caldă pe braț. Mâncarea e o adevărată bucurie aici, după meniul sărăcăcios din sălbăticie.

În timp ce schimbară sala de mese, femeia vorbi tot timpul cu veselie și-i acoperi vederea spre Derrington, fapt pentru care Brenda se simți deosebit de mulțumită.

Se așezară apoi la o masă și Brenda aproape că uitase cu totul de Derrington ascultând-o pe doamna Trayner, discutând atât de spontan despre ea și despre problemele ei.

Venea la Nairobi doar o dată sau de două ori pe an și aceasta era perioada cea mai liniștită din viața ei. Avea o fată și un băiat: Gay, în vârstă de opt ani acum și Peter, de șapte ani. Aveau probleme cu dinții din față.

– Nu înțeleg de ce au acum dinții atât de strâmbi, de vreme ce dințișorii de lapte au fost perfecti, spuse ea.

Vorbiră apoi despre cumpărături, cum fac de obicei femeile, comparând prețurile de aici cu cele din Londra.

Pe urmă, Brenda pusese o serie întreagă de întrebări despre Mahamba.

Domnișoara Brooke îi spusese și ea unele lucruri, dar mai erau încă o mulțime de știut despre viața de acolo.

– Știți cumva, ceva, despre Brooksey? întrebă Brenda, cu o curiozitate nestăpânită.

– Bineînțeles, draga mea, râse cu poftă doamna Trayner, deși, după cum vei vedea, noi suntem în partea opusă a Mahambei, dar mergem adeseori pe acolo.

După asta, femeia începu să vorbească despre accidentul pe care-l avusese Simson, care fusese atacat de un rinocer, într-o expediție făcută cu doctorul Drayton.

– Ah, a fost o catastrofă, spuse doamna Trayner, a trebuit să-l transportăm cinci sute de mile, până la spital, într-o ambulanță improvizată.

– Cum se simte acum?

– Nu pot să dau prea multe detalii, din păcate, dar știu că n-aș vrea să fiu acum în pielea lui.

– Dar… se întâmplă des ca rinocerii să atace oamenii?

– Rinocerii atacă întotdeauna oamenii, răspunse femeia zâmbind puțin amar, dar cu un vânător de elită nu e niciun pericol. Simson a fost nenorocos și, ca să fiu foarte sinceră, nu cred că era, sută la sută cunoscător în toate acestea.

Niran îi spusese, de altfel, că astfel de lucruri nu se întâmplă niciodată cu un vânător iscusit ca Derrington. Amintindu-și de acest fapt, Brenda spuse, după o scurtă ezitare:

– Doctorul Drayton mi-a cerut să-l contactez pe domnul Derrington pentru următorul safari.

În timp ce pomenea numele de Derrington, Brenda simți cum inima începuse să i se zbată în piept și obrajii i se înroșiră.

– Derrington? ridică doamna Trayner din sprâncene de uimire. E într-adevăr un vânător de elită dar nu e ușor să-l determini să participe la un safari. Știu că preferă mai mult clienții privați, decât pe cei angajați ai vreunui stat. Dar dacă aș putea să te ajut în vreun fel, cu asta… Îl știu de când avea vârsta lui Peter al meu, adăugă ea și începu să-și rotească ochii prin încăpere. Știu că și el locuiește acum aici, deși nu l-am căutat, încă. Îl vom căuta după cină și ți-l voi prezenta.

– A fost în avionul cu care am venit eu, începu Brenda, cu

disperare în glas, dar se opri, pentru că n-avea niciun habar de cum ar putea istorisi ce se întâmplase.

– Ah, da, am auzit ceva… Tocmai s-a întors dintr-o călătorie de vreo zece zile, unde a fost să cumpere niște pui de antilopă de o specie foarte rară, aduși de cineva din America și cu care s-a întâlnit la Londra. Nu e ușor să faci ceva aici și să nu se afle, vei descoperi asta curând, tu însăți. N-ai reușit să vorbești cu el despre safari în avion?

– N-am avut idee cine e, răspunse Brenda, dar nu mai continuă, pentru că doamna Trayner tocmai văzuse pe cineva oprindu-se lângă masa lor și exclamă surprinsă și bucuroasă:

– Derry, ce fericire să te văd, dragul meu!… Ți-ai băut cafeaua? Dacă nu, poți s-o bei acum, cu noi. Permite-mi să ți-o prezint pe domnișoara Somers, care va pleca de aici la Mahamba.

Brenda ascultă ciripitul degajat al doamnei Trayner într-o stare vecină cu agonia, după care își ridică fața palidă spre nou-sosit, care se așeză pe un scaun, între ea și volubila femeie.

– Bună, spuse el, convențional.

– Bună seara, murmură Brenda, cu timiditate.

După asta, bărbatul se întoarse spre doamna Trayner și se angajară în discuțiile obișnuite întotdeauna între vechii prieteni, uitând de toți ceilalți din jur, prinși în vâltoarea amintirilor.

Brenda simți că e pe punctul să-și piardă respirația.

Cei doi continuară apoi să vorbească despre accidentul lui Simson, iar doamna Trayner îi spuse în felul ei delicios de cald și de amabil:

– Doctorul Drayton speră că vei fi de acord să-l înlocuiești tu, Derry, dragă… Domnișoara Somers îți poate spune mai multe…

Derrington îi aruncă Brendei o privire scurtă, după care se întoarse din nou spre vechea lui prietenă:

– Drayton m-a mai contactat o dată și i-am spus că nu mă interesează să colaborez cu el, spuse el pe un ton din care reieșea că vroia să încheie această discuție o dată pentru totdeauna.

Brenda simți că era momentul să intervină. Nu putea admite ca doctorul Drayton să fie tratat într-un asemenea mod. Ochii ei verzi scânteiară și se ațintiră asupra feței voluntare a vânătorului:

– Sperăm că veți reveni asupra acestei decizii, domnule Derrington.

În ciuda bubuiturilor inimii, vocea îi sună dulce, dar fermă, încercând o conciliere.

– Doctorul Drayton va veni după mine, într-o zi sau două, continuă ea pe același ton, deși tăcerea lui o inhibă puțin. Așadar, veți putea trata direct cu el.

– N-am nicio intenție în acest sens, răspunse el rece. În plus, nu cred că voi mai fi aici, atunci.

După asta, bărbatul se ridică și puse o mână pe umărul

doamnei Trayner:

– Iartă-mă că nu rămân la cafea, Meg, dar azi e ziua în care joc pocher cu doamnele.

Apoi își înclină scurt capul spre Brenda și plecă.

Tânăra își simți sângele zvâcnind cu putere în tâmple și avu impresia că totul în viața ei se oprise în loc.

Din partea cealaltă a mesei, doamna Trayner o privi cu părere de rău:

– Putea fi mai politicos, spuse ea. Dar n-are importanță, draga mea. Să sperăm că îi va trece această criză temperamentală. Se pare că nu prea e în apele lui în compania femeilor.

Brenda își duse cafeaua la gură cu degete tremurânde.

– O parte din el e foarte crudă, spuse doamna Trayner cu o expresie gânditoare. Când cineva e crud înseamnă că, la un moment dat a suferit din pricina cuiva. Îmi pare rău că l-ai văzut într-o lumină atât de nefavorabilă. Nici nu știi ce afectuos poate fi.

– Știu, răspunse Brenda și în momentul în care Meg Trayner o privi surprinsă, adăugă:

– L-am văzut cum a vorbit cu dumneavoastră. Părea că nu mai era nimeni altcineva în jur.

– Viața îi schimbă pe oameni. Derry n-a fost întotdeauna așa. Vezi… În viața lui, la un moment dat, a existat o femeie pe care a iubit-o foarte mult, dar ea s-a comportat cu el abominabil. Asta l-a făcut să-și schimbe comportamentul cu

femeile. Nu cred că a mai iubit după asta pe cineva și o inimă fără dragoste se usucă. Îmi pare rău că te-am bătut la cap cu toate astea, nu e nimic în legătură cu tine… Oricum, în ceea ce face ca vânător e de neegalat.

– Da, sunt sigură de asta.

Pe urmă își făcură planuri pentru a doua zi.

Imediat ce va termina cu dentistul vor veni s-o ducă la Blue Post Hotel, cel mai frumos loc din Nairobi.

– Trebuie neapărat să vezi acest loc. E o cascadă, lângă care sunt bănci și poți sta să vezi căderea apei. Copiii adoră acel loc, spuse ea și amândouă uitară de comportamentul lui Derrington.

Dar gândul la el o duru din nou pe Brenda și abia aștepta să se întoarcă în camera ei.

– Toți din acest hotel începuseră să se agite de când aflaseră că Derry e în oraș. Presa londoneză se zbate să-i afle fiecare mișcare, întotdeauna. Se pare că le-a făcut tuturor o surpriză de astă dată, reușind să circule fără ca nimeni să știe de el. E prima lui vizită acasă, după aproape cincisprezece ani.

– Acasă, repetă Brenda ca un ecou…

– Femeia din viața lui… a fost Elsa Darnley, adăugă doamna Trayner.

Brenda își aminti acum insistența cu care bărbatul privise fotografia actriței de pe coperta revistei pe care i-o împrumutase ea.

– Intenționaseră să se căsătorească, dar chiar cu o zi înaintea nunții venise după ea, aici, un agent care îi propusese un contract la Hollywood, comentă în continuare Meg. O cunosc și pe ea foarte bine, de foarte mulți ani.

– Da, se pare că a vut parte de o poveste crudă, răspunse Brenda gânditoare, bând încet din paharul cu sherry.

– Și acum e din nou aici, adăugă doamna Trayner. O pauză între două contracte…

Nu trecură nici două secunde după asta și Brenda o văzu pe celebra actriță, însoțită de Derrington, îndreptându-se spre masa lor. De surpriză, tânăra scăpă din mână paharul pe care tocmai se pregătise să-l pună pe masă și lichidul rămas se-mprăștie cu iuțeală în jur.

Frumoasa femeie se apropie cu pași de regină, sub privirile admirative ale celor prezenți, iar bărbatul vânjos și atât de cunoscut, la rândul lui, o urma îndeaproape, cu un zâmbet abia perceptil pe buzele lui voluntare.

– Meg, draga mea – auzi Brenda, în culmea uimirii, vocea faimoasă în toată lumea.

Cu gesturi grațioase, dar lipsite de căldură, Elsa se aplecă și o sărută pe doamna Trayner pe ambii obraji, după care cei doi se așezară la masă, zâmbind, într-o parte și-n alta.

Șeful localului veni el însuși în mare grabă, pentru a prelua comanda.

– Adu-mi, te rog, un ceai mare de tei, iubitule, gânguri dulce faimoasa femeie și se întoarse zâmbind spre Brenda.

– Keith mi-a spus că ai venit ieri aici și că ai călătorit în același avion cu el.

– Păi... Ah... Da...Într-adevăr, bâigui Brenda, emoționată. Imediat, însă, se simți cuprinsă de furie și în ochii ei verzi sclipiră câteva steluțe arzătoare.

De ce fusese amestecată în discuțiile lor? Chiar nu aveau despre ce să vorbească, într-o întâlnire atât de romantică?

Keith Derrington făcu un efort vizibil și i se adresă Brendei pe un ton din care se putea deduce că devenise absolut imperios necesar pentru el să intervină în discuție:

– Domnișoară Somers... Domnișoara Darnley mi-a cerut să conduc un safari pentru ea și eu i-am explicat că îmi e imposibil să accept, pentru că m-am decis, înainte de propunerea ei, să conduc expediția doctorului Drayton. Ajută-mă să-i explic domnișoarei Darnley cât de importantă e această expediție pentru agricultura din această zonă.

Brenda îl privi cu inima bătându-i nebunește de surpriză și de bucurie.

Cuvintele domnișoarei Darnley ajunseră la urechile ei ca venind de undeva de foarte departe:

– Doar dacă ai timp de pierdut, domnișoară Somers... Derry va conduce safariul meu chiar dacă va trebui să mă bat pentru asta cu tot cerul și cu tot pământul, continuă ea, râzând cristalin.

Privind însă fața ca de piatră a bărbatului din fața ei, Brenda savură în sinea ei triumful venit atât de neașteptat.

Capitolul 2

Pentru câteva momente, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi, dintr-o dată, vocea uimită a doamnei Trayner rupse tăcerea:

– Dar, Derry dragă, începu doamna Trayner pe un ton de protest, vrând să arate că ea nu vroia să ia parte la conspirație.

– Nu spune nimic, Meg, replică Derrington, ridicând o mână spre ea. Nu-mi aduce aminte că am luat, probabil, cea mai proastă hotărâre din viața mea, acceptând să lucrez pentru stația de cercetare.

Apoi, întorcându-se spre Brenda, Derrington continuă:

– Nu știu dacă dumneata ai văzut scrisoarea pe care am trimis-o doctorului Drayton în septembrie… Probabil va fi și el uimit de schimbarea mea bruscă.

– Am văzut personal această scrisoare, domnule Derrington și pot să vă spun că a fost una dintre cele mai incitante pe care le-a primit vreodată conducerea stației noastre de cercetare, replică tânăra.

Ce o făcuse să răspundă atât de prostește? se întrebă Brenda, supărată pe ea însăși și continuă pe un alt ton:

– Doctorul Drayton va fi foarte fericit să audă că v-ați decis să ne ajutați.

– O decizie pe care eu am aflat-o abia ieri, interveni Elsa cu vocea ei minunat modulată. Nu mi-ai vorbit nimic despre asta Keith, când ne-am văzut la Londra.

– Ah, deci v-ați întâlnit acolo, comentă Meg. Derry, de ce nu ne-ai spus nimic?

– N-am fost totuși prea sigură că voi veni aici, atunci. M-am hotărât la zece minute după plecarea lui. Oricum, nu-mi rămâne decât să insist să-și schimbe ideea și să conducă safariul meu. Meg, mâine vei mai fi aici? Avem atât de multe să ne spunem, cred. Ar fi minunat să luăm mâine prânzul împreună în apartamentul meu, singurul loc în care pot fi sigură că nu vom fi deranjate.

Actrița puse apoi o mână posesivă pe brațul lui Derrington, dar acesta își îndreptă privirile spre Brenda.

– Și dumneata vei prânzi cu mine, sper, domnișoară Somers? întrebă el. Probabil ești surprinsă de… fluctuațiile mele, dar îți promit că decizia pe care am luat-o e foarte fermă. Când va veni doctorul Drayton?

– Doamna Trayner crede că doctorul va fi aici poimâine după-amiază, răspunse Brenda.

– E-n regulă asta înseamnă că putem sta de vorbă înainte de sosirea lui. Te voi aștepta aici mâine la ora douăsprezece și jumătate. E bine pentru dumneata?

– Da, bineînțeles, răspunse fata, cu răsuflarea tăiată și Derrington se îndepărtă salutând, scurt din cap.

Elsa zâmbi, luându-și la revedere cu o mină extrem de grațioasă, după care îl prinse foarte mândră de braț pe Derrington, care era de departe, cel mai bine bărbat din încăpere.

– Mă întreb cum va decurge relația lor de acum încolo, spuse Meg, privindu-i cu admirație. Se potrivesc foarte bine.

– Eu nu-l găsesc atât de extraordinar, comentă, cu o ușoară ezitare, tânăra. Elsa e, într-adevăr, strălucitoare. Oricum, m-a surprins decizia lui. Sunt însă fericită că s-a hotărât să vină cu noi.

– Îmi amintesc cât de nefericită a fost cu cincisprezece ani în urmă mama Elsei când a trebuit să-l sune pe Derry să-i spună că fiica sa a plecat cu o zi înaintea căsătoriei. Eram cu ea atunci și durerea pe care am văzut-o pe fața ei nu o voi uita niciodată, comentă Meg, fără să ia în seamă cele spuse de Brenda, înainte.

– Da, cred că l-a rănit foarte mult acea situație, murmură Brenda, în mod automat.

Toată această poveste îi păru tinerei atât de incredibilă.

Derrington nu părea să fie deloc tipul de bărbat care putea fi părăsit înaintea zilei prevăzută pentru a se prezenta la altar.

Toată înfățișarea lui degaja forță și o mare încredere în el însuși.

– A fost distrus, atunci, replică doamna Trayner. S-a retras în sălbăticie, într-un sat al masailor și a stat acolo câteva luni. Când s-a întors, părea cu câțiva ani mai bătrân. Asta a făcut-o și pe mama lui să sufere foarte mult.

– Familia Elsei locuiește în Nairobi? întrebă Brenda.

– Tatăl ei a murit când ea era foarte mică, răspunse Meg Trayner. Mama sa a trebuit să se ocupe după asta de plantația de cafea, dar n-a reușit să facă prea multe în acest sens, draga de ea. Nu s-a împăcat niciodată cu gândul că Elsa a plecat de aici și a decăzut într-atât încât n-a mai interesat-o ce se întâmplă cu plantația. A strâns, totuși, ceva bani și a făcut o călătorie la Londra, încercând s-o determine pe Elsa să se întoarcă, dar totul a fost în zadar. S-a stins cu câțiva ani în urmă și numai Dumnezeu știe câtă durere o fi fost în inima ei. Nu a lăsat niciun ban. Sărăcise de-a binelea. S-a făcut chetă printre vecini pentru a putea fi înmormântată.

– Ah, dar Elsa treuie să fie foarte bogată. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

– Da, cred că e bogată, dar n-a interesat-o niciodată că mama ei trăiește în sărăcie. Sau poate nu și-a închipuit că ajunsese atât de jos. Nici măcar noi, care eram atât de aproape de ea, n-am știut. Dacă am fi bănuit măcar, încheie

doamna Trayner cu un oftat.

Tragedia aceasta pare să fie totuși comună, își spuse Brenda, uitându-se pe fereastră, la casele din jur.

Ghicindu-i parcă gândurile, doamna Trayner continuă:

– De fapt, sărăcia e întâlnită la tot pasul, aici, cum vei putea descoperi în curând. A fost un mare curaj din partea Elsei să se întoarcă aici, când toată lumea știe povestea mamei sale. E greu să mai poată reabilita acum ceva și cred că asta încearcă să facă. Doar că Derry nu este o persoană atât de flexibilă încât să îl determine să reia legătura cu ea.

– Credeți că-l mai iubește?

– S-ar putea. Nu s-a căsătorit, deși sunt convinsă că nu i-au lipsit pretendenții. Keith nu e un bărbat pe care să-l poți uita atât de ușor, astfel că îmi închipui că nici ea nu l-a uitat, deși are toată lumea la picioarele ei. Mă întreb dacă va reuși, totuși, să-l facă pe Derry să-i conducă safariul.

Când se întoarse în camera ei, Brenda se mai gândea încă la Elsa și la Derrington. Și continuă să se gândească și după ce se vârî în patul ei confortabil, mult timp, până reuși să adoarmă.

Oricum, Keith Derrington nu se mai putea răzgândi cu privire la ajutorul pe care stația de cercetare i-l ceruse, își spuse Brenda. Propunerea doctorului Drayton servea o cauză deosebit de ambițioasă și n-ar fi fost tocmai potrivit pentru reputația lui Derrington să-și calce promisiunea, odată ce afirmase că îi va ajuta.

Dar dacă domnișoara Darnley reușea, totuși, să-l convingă să meargă cu ea?

Acest gând îi umplu ochii de lacrimi și, cu siguranță, nu erau doar de dragul companiei, reflectă ea, cu inima strânsă.

Adormi târziu, cu obrajii uzi și fruntea încrețită de îngrijorare.

A doua zi dimineață, Brenda fu foarte neliniștită. Timpul nu trecuse niciodată mai încet, pentru ea.

Soarele arunca fâșii de aur pe podea, când Brenda traversă holul, pentru a ajunge în sala de mese, la ora douăsprezece și jumătate, fix.

Florile din ghivecele așezate de-a lungul pereților se desfăcuseră în toată splendoarea lor, într-o explozie de purpuriu foarte atrăgător.

Flori africane, se gândi Brenda, privindu-le o clipă, cu curiozitate.

Apoi, aruncă o privire în oglinzile mari de lângă intrarea în restaurant.

Arăta extrem de tânără și de solemnă, în același timp, în costumașul ei de vară, verde-închis, care îi punea în evidență ochii și contrasta extrem de plăcut cu șuvițele blonde, căzute pe gulerul jachetei subțiri.

În acel moment, apăru Derrington. O salută cu o mină serioasă și rece.

În lumina puternică, a soarelui de amiază, părul lui blond, presărat cu fire argintii, strălucea într-un mod special și

Brenda nu putu să nu se gândească la cei cincisprezece ani care trecuseră de când Derrington nu mai trecuse prin acele locuri.

Părul lui era atunci tot, de aur, se gândi ea visătoare și zâmbi imaginii care-i apăru în minte.

Pe vremea aceea ea nu era decât o fetiță de șapte ani, care se juca veselă cu păpușile în parcul din cartierul ei.

Bărbatul îi făcu semn să-l urmeze și se așezară tăcuți la una dintre mesele libere, dintr-un colț al încăperii.

Comandară suc de fructe cu gheață, fără să atace, încă, niciun subiect, niciunul, dintre ei.

Brenda însă continuă să se gândească la diferența de vârstă dintre ei. Dacă el avea aproape treizeci și cinci de ani, după cum părea, însemna că era o diferență de vârstă de treisprezece ani între ei.

– Ai o culoare atât de tipic englezească și atât de dulce, spuse el, în sfârșit. Sper că soarele Tanzaniei nu te va face să ai neplăceri. Trebuie să porți mereu pălărie.

– Da, chiar am vorbit cu doamna Trayner să mă ajute să aleg câteva, când vom face cumpărături. Nu vreau să port ceva ce nu se obișnuiește aici, spuse ea surâzând.

– Poți purta tot ce îți face plăcere, replică el. Important e să ai niște pălării cu boruri largi. Cele mai potrivite pentru căldura de aici sunt cele albe. Pot fi și un verde-deschis, dacă îți plac mai mult, adăugă el, privindu-i cu insistență jacheta. Dar nu lăsa pe nimeni să te influențeze când cumperi ceea ce

îmbraci. Vei ajunge să urăști acele haine, sunt sigur. Acum, să trecem la obiectul întâlnirii noastre, domnișoară Somers. Îți datorez o explicație. Trebuie să-ți mulțumesc pentru modul în care ai colaborat cu mine în momentul în care a fost și Elsa de față.

Așadar, l-am ajutat să scape de ea în mod politicos, se gândi Brenda, jubilând în sinea ei.

– Am fost surprinsă. în primul moment, dar am realizat imediat situația, zâmbi ușor Brenda. Veți veni, nu-i așa? La Mahamba. Vreau să spun… anunțul pe care l-ați făcut aseară a fost real, indiferent de cauza care v-a determinat să-l faceți.

– Bineînțeles că a fost. Nu vreau să merg cu Elsa în niciun safari. Nu e pregătită pentru asta. Am fost cu ea o dată și mi-a ajuns. E prea fragilă. Deși e una dintre cele mai mari actrițe ale timpurilor noastre, nu poate face față unui safari. I-am explicat asta de nenumărate ori și n-a vrut să înțeleagă.

Ce calm îi vorbea despre toate acestea.

– Atunci, sunt fericită ca v-ați hotărât să veniți cu noi, replică Brenda.

– Sunt sigur că nu voi regreta niciun minut petrecut în safariul vostru și o privi cu o altă lumină în ochi, atât de strălucitoare și de puternică, încât tânăra își întoarse capul în altă parte, neputând suporta mai mult forța acelei străluciri.

În minutele care urmară, discutară despre cumpărăturile care erau necesare în vederea safariului și Derrington se interesă în amănunțime despre echipamentul celor de la

stațiune, întrebări la care Brenda nu putu răspunde întotdeauna. Pe urmă, celebrul vânător îi explică refuzul lui din septembrie de a lucra pentru stația de cercetare.

– Sunt convins că deșertul nu poate fi transformat într-o regiune agricolă, spuse el. Dacă doctorul mi-ar fi expus concluziile sale contrare și mi le-ar fi demonstrat, eram gata să accept și atunci.

Brenda îl asculta fascinată. Era un om cu o mare putere de înțelegere.

– E țara negrilor, în primul rând, continuă Derrington. Albii trebuie să știe să joace cinstit și să accepte să împartă cu ceilalți viața aceasta lipsită de resurse naturale.

Brenda era din ce în ce mai cucerită de bărbatul din fața ei. Avea o minte strălucitoare și Brenda nu putea crede că o inteligență ca a sa se putea risipi în regrete născute din pierderea unei femeiuști care-l părăsise cu o zi înaintea nunții, chiar dacă se numea Elsa Darnley.

Când le sosi cafeaua, Brenda consideră că era momentul să vorbească și ea despre ceea ce avea pe suflet, cu privire la el:

– N-am fost prea politicoasă în avion, spuse ea, știu asta. Aș vrea să vă rog să mă iertați pentru asta.

Bărbatul râse atât de tare și atât de spontan, cum Brenda nu-l mai auzise până atunci.

– Așa a fost? Am și uitat. Dar m-ai cam pus la punct, nu-i așa? surâse el. Fără îndoială, ai avut perfectă dreptate s-o faci.

La fel ca micuța Jane Austen, nu puteai să îmi acorzi importanță, dacă cineva nu ne-a făcut înainte prezentările după toate rigorile etichetei. Acum toate astea s-au împlinit, așa că te poți purta relaxată cu mine și să consideri că ai fost deja iertată pentru cele întâmplate în avion.

Acel ,, am și uitat" o descumpăni puțin pe tânără, dar încercă să alunge gândul cât mai repede. Din nou se certă în minte pe ea însăși pentru reacția exagerată pe care o avusese față de un bărbat care nu dorise nimic altceva, decât o conversație banală de călătorie.

Cuvintele lui o răniră totuși și Brenda nu reuși să nu se întrebe cum putea fi o minte atât de strălucitoare atât de autosuficientă, presupunând că el uitase, totuși, conversația avută cu ea în avion. Dezamăgirea începu să umbrească ușor fericirea pe care o simți în compania lui până la aceste cuvinte și situația nu se schimbase nici după câteva săptămâni.

***

După-prânz, doamna Trayner o însoți pe Elsa la mormântul mamei sale.

Când se întoarseră la hotel, Elsa fu asaltată de presă, iar doamna Trayner încercă din toate puterile s-o apere,

nedorind ca un moment atât de sacru să ajungă subiect de jurnale.

– E de-a dreptul sfârșită, biata fată, după ce i-am povestit în ce condiții a murit și în ce sărăcie a trăit ani în șir, fără ca nimeni să fi bănuit măcar.

Brenda nu avu însă deloc această impresie, în momentul în care o văzu apărând în sala de mese, însoțită de directorul restaurantului și de doi bodyguarzi indieni, cu un buchet mare de trandafiri în mâini.

Avea aceeași mină strălucitoare dintotdeauna și aceleași mișcări voit grațioase, împărțind zâmbete în stânga și-n dreapta.

Tânăra avu din nou impresia că actrița este de fapt o ființă foarte rece, interesată doar de succesul carierei ei.

Frumusețea ei perfectă și machiajul de scenă pe care și-l aplica permanent te făcea să crezi că se credea veșnic într-o piesă de teatru pe care o juca întotdeauna cât putea mai bine, pentru deliciul și admirația celorlalți. Nu ți-o puteai, de altfel, imagina plângând peste mormântul mamei ei, cu niciun chip.

Doamna Trayner adoptă o atitudine de mamă, acum, cu celebra actriță, dar Brenda nu simți niciun fel de părere de rău pentru aceasta și i se făcu, brusc, rușine de cinismul de care dădea dovadă în această situație.

Restul după-amiezii, Brenda îl petrecu stând cu copiii familiei Trayner. Doamna Trayner o rugase cu multă

drăgălășenie să vadă puțin de ei.

– Nu te vor deranja prea mult, explică aceasta. Se vor juca în grădina hotelului. Tu continuă să-ți vezi de problemele tale, fă-ți cumpărăturile sau scrie-ți scrisorile. Dacă te vor vedea ocupată nu-ți vor cere nimic, continuă ea. De altfel, sunt foarte atrași de florile din grădina domnului Hortington. Uită-te doar din când în când, să vezi ce fac.

Brenda însă preferă să renunțe la planurile pe care și le făcuse pentru acea zi și să se plimbe cu micuții.

După ce colindară puțin orașul, intrară într-un restaurant, unde Brenda bău un ceai, iar copiii mâncară câte o înghețată.

Când se întoarseră la hotel, o găsiră pe Meg așteptându-i.

– Acum, veți merge în camera voastră să vă pregătiți de culcare. Voi spune să vi se aducă acolo niște supă cu pâine prăjită.

Copiii se declarară nemulțumiți, dar Meg le explică faptul că a fost invitată la o întrunire de la care nu poate lipsi.

– Ați avut, oricum, o după-amiază frumoasă, domnișoara Somers v-a dus la restaurant, așa că nu aveți de ce să vă plângeți. A cheltuit atât de mulți bani cu voi…Sper că i-ați mulțumit.

– Dar nu poate să stea cu noi și în timp ce ne mâncăm supa? întrebă Peter.

– Nu, nu poate e și ea invitată la întrunire.

Peter, obosit de după-amiaza agitată pe care a avut-o, începu să moțăie, așa că Meg îl luă în brațe și îl duse în

cameră.

Brenda o luă pe Gay de mână și urcară și ele scările, încet.

După aceea, tânăra se duse repede în camera ei și se pregăti pentru petrecerea pe care Elsa o dădea în acea seară la Town Hall.

– Am luat două invitații, gândindu-mă că îți va prinde bine să cunoști câteva persoane din Nairobi. Va fi foarte distractiv, vei vedea. Se va și dansa, adăuga Meg, entuziasmată.

Se va dansa… Repetă Brenda în gând… Va participa, oare, și Keith Derrington la această petrecere?

La gândul acesta, își puse la loc în dulap rochia de culoarea safirului, pe care intrenționase mai întâi s-o îmbrace și alese o alta, de șifon galben, care i se păru mult mai potrivită pentru această ocazie.

După ce o îmbrăcă, se felicită că ascultase sfatul domnișoarei Brooksey și o pusese în bagajul cu care venise.

Elsa, probabil, va fi deosebit de elegantă în acea seară, iar… Derry se va ține tot timpul după ea.

În Mahamba însă, nu va mai fi prezentă și poate o va uita.

Apoi însă, brusc, se simți foarte plictisită de toată situația asta, gândindu-se că, indiferent ce va fi de mâine încolo, în seara aceasta Elsa se va putea simți din nou triumfătoare, avându-l pe Derry alături.

Starea ei de spirit se mai înviora, însă, imediat ce o întâlni pe Meg în holul hotelului:

– Draga mea, arăți minunat!…Ce rochie frumoasă și

neobișnuită… Pare o friză grecească. În mod sigur vei atrage toate privirile.

În prima jumătate de oră, recepția fusese extrem de plicticoasă Se mâncase, se băuse și se flecărise tot timpul, iar Meg o purtase de la un grup la altul, pentru a-i prezenta diversele persoane invitate.

În capătul celălalt al salonului, Elsa, îmbrăcată într-o rochie de satin alb, cu o dalie în păr, părea cu adevărat o regină.

Ochii verzi căutau pe cineva, mereu din priviri, ca două bobițe strălucitoare în continuă mișcare. Deodată, ochii actriței se ațintiră undeva în spatele Brendei și tânăra își întoarse capul într-acolo.

Keith Derrington tocmai trecea pragul ușii larg deschise.

– Oh, fantastic de-a dreptul, spuse el, plimbându-și ochii peste rochia ei.

Apoi, rotindu-și ochii prin încăpere, adăugă:

– Dar văd că toți bărbații s-au îmbrăcat foarte festiv. Mai bine mă întorc acasă, să-mi pun și eu una din jachetele mele de seară, spuse el.

– Acasă? întrebă Brenda, mirată. Adică în Mehetmbe?

– Da, încuviință el. Dar nu e nicio problemă. Sunt cu mașina. Ce-ai zice să vii și tu cu mine? E o seară minunată pentru o plimbare cu mașina și, oricum, într-o oră vom fi înapoi. Ne vom întoarce înainte de a ți se fi observat lipsa și, oricum, toată povestea asta va ține toată noaptea.

Obrajii Brendei se înroșiră puternic, în fața acestei propuneri.

– Îți voi arăta câteva lucruri interesante și în plus, niște scrisori de acreditare, despre care îi vei putea vorbi doctorului Drayton.

– Dar el n-are nevoie să vadă așa ceva.

– Poate că are. Chestiile astea științifice cer întotdeauna o sumedenie de hârtii. Te vei convinge de asta cât de curând.

Bărbatul îi făcu semn s-o ia înaintea lui și fata se supuse, ca hipnotizată.

Pe urmă, însă, se întoarse brusc:

– Ați putea, totuși, să-i spuneți mai întâi doamnei Trayner că domnișoara Somers va lipsi o oră pentru a vedea niște lucruri de mare interes pentru doctorul Drayton?

Keith Derrington începu să râdă încet.

– Asta te va face să te simți puțin mai liniștită, nu-i așa? Dumnezeule, ești o adevărată Jane Austen.

Derrington o prinse însă de braț și o conduse la mașină.

– Nu are nimic de-a face cu Jane Austen, spuse ea, imediat ce se așeză pe scaunul de lângă șofer. Doamna Trayner se va îngrijora, firesc, văzând că nu mai sunt acolo. Nu pot pleca așa, fără s-o anunț.

– N-are de ce să se-ngrijoreze, voi avea grijă de tine. Și ca să dovedesc asta, spuse el trăgând din spatele mașinii un pled, pune asta peste rochie, dacă vrei să nu contractezi o răceală.

Înainte ca Brenda să poată spune ceva, Derrington îi înfășură umerii în pledul moale.

Era o mașină descoperită, silențioasă și puternică.

Brenda își ridică ochii spre cerul acoperit de stele și încercă să se convingă pe ea însăși că era un lucru cât se putea de normal să meargă acasă la omul căruia i-a cerut să-i ajute. Doctorul Drayton va sosi mâine și poate va dori într-adevăr să vadă niște scrisori de acreditare ale persoanei pe care vroia s-o angajeze.

Noaptea trecută stătuse Elsa în acest scaun, se gândi apoi Brenda. Ce vorbiseră oare, despre dragostea lor?

Câteva grupuri, strânse pe șosea, le făcură cu mâna.

– Sunt masai, spuse Derrington, în timp ce le răspundea.

Brenda se simți cuprinsă de panică.

Masai!...

Băutorii de sânge, în mijlocul cărora crescuse Derrington.

– Vorbiți-mi puțin despre ei, spuse Brenda, privind profilul energic de lângă ea.

– Sunt aristocrații Africii de est. Sunt un trib nomad, mândri și incomparabili.

– Sunt atât de deosebiți de africanii pe care i-am văzut în Nairobi. E o localitate foarte cosmopolită.

– Pentru că e centrul nostru urban cel mai însemnat. În alte părți, populația trăiește încă în stil primitiv. Masaii trăiesc într-un fel de rezervație. Și-au păstrat toate obiceiurile lor vechi. Unii dintre ei au o minte de-a dreptul strălucită și

e o plăcere să discuți cu ei, Jane.

– Numele meu nu este Jane, replică Brenda, supărată.

– Dar îmi place atât de mult să fii o Jane… Te rog, fii Jane, pledă el într-un mod care fetei îi păru destul de ridicol. Arăți exact ca ea… Serioasă, conștiincioasă și loială.

– Sună ca un păcat.

– Nu-i adevărat, spuse el.

Peste câteva minute intrară pe un fel de pistă de mașini, după care ieși imediat la iveală o casă lungă și joasă, cu acoperiș din stuf.

– Merg eu înainte, să aprind lumina, spuse Keith Derrington, în timp ce coborâră din mașină.

Brenda își strânse mai bine pledul pe umeri. Aerul era răcoros și proaspăt, asemenea aerului de munte. Așteptând câteva minute pe verandă, Brenda ascultă liniștea adâncă și misterioasă, a pământului întins și sălbatic.

După ce se aprinse lumina în interior, tânăra intră, emoționată, în camera lungă și joasă, în capătul căreia, pe o măsuță așezată lângă peretele văruit în alb, ardea o lampă cu parafină. Deasupra mesei tronau câteva lănci lungi, așezate în cruce.

Lănci masai, se gândi Brenda. Lângă ele, câteva capete împăiate de animale sălbatice, cu gurile deschise, ca niște hornuri negre.

– Un kudu, îi explică Derrington. Lăncile de tipul acesta, fuseseră folosite, în timpurile străvechi, în dansurile rituale

care adeseori se sfârșeau în moarte.

Brenda se înfioră puțin la acest gând și se uită cu mai multă atenție în jur.

Camera spațioasă, slab luminată, era aproape lipsită de mobilă. Un divan jos, acoperit cu o cuvertură indiană, lângă care era o măsuță, în mijlocul căreia se afla o sticlă de whisky. La picioarele ei se întindea o blană mare de leu, cu capul ridicat în sus și fața într-o expresie de suferință, ca o mască a morții. Mai erau în plus două scaune cioplite din lemn de pădure.

– Asta e ceea ce se cheamă o casă ancestrală, explică Derrington. Pare mai degrabă o ascunzătoare, nu-i așa? Ia loc, te rog, Jane, iar eu mă voi duce să mă schimb. Tigările, dacă vrei să fumezi, sunt în cabinetul meu. Acolo vei găsi și câteva scrisori de recomandare, de la ultimii mei clienți, niște americani extrem de joviali. Ia de acolo ceea ce crezi că l-ar interesa cel mai mult pe Drayton.

După asta, Derrington se îndreptă spre o arcadă a camerei, străjuită de o draperie. Înainte, însă, întoarse capul spre ea și-i spuse cu o voce extrem de caldă:

– Arăți atât de bine, în lumina asta, cu pledul ăla de lână pe umeri. Știi, ceva, Jane? Ești prima femeie care stă pe scaunul ăla. Ăsta e un loc în care femeile sunt excluse, în general.

– Atunci, trebuie să fiu onorată, răspunse Brenda, cu buzele aproape uscate.

– Nu. Eu sunt onorat. Prezența ta face ca acest loc străvechi să arate un pic altfel, spuse el pe un ton grav. Să fie mult mai… cald și mai drăguț…

Brenda nu-i putu zări fața în acel moment, dar căldura cuvintelor lui ajunseră până la ea ca o mângâiere, emoționând-o.

– Lumina din părul tău e atât de confortabilă și de relaxantă.

Apoi, încheie într-un mod care îi dădu o alură extrem de adolescentină:

– Îmi place lungimea părul tău, Jane. E exact ceea ce trebuie. Totul la tine pare să fie exact ceea ce trebuie pentru a mă face să mă simt bine cu tine. Asta m-a atras, din prima clipă în care te-am văzut în terminal.

Brenda se ridică și se duse spre cealaltă arcadă a camerei, care dădea în cabinetul lui Derrington.

Începu să răsfoiască scrisorile de recomandare de pe masa simplă, dar nu se putu concentra cu totul asupra lor.

Ar fi vrut ca inima să nu-i bubuie atât de tare și lacrimile să nu-i invadeze ochii, dar cuvintele lui Keith Derrington veniseră atât de neașteptat și liniștea din această casă era atât de stranie!

Deodată, de undeva dinspre marginea ferestrei, câțiva lilieci începură să se rotească în cerc pe deasupra capului ei și Brenda simți că-și pierde mințile de groază.

Alergă din nou în camera lungă și se așeză pe scaun, dar

liliecii o urmăriră cu îndârjire și nu după mult timp i se prinseră cu toții în păr.

Tot ce auzise, citise sau văzuse în filme despre lilieci confirmau sentimentele ei de acum. Lilieci vampiri care-ți sugeau sângele, și care nu te părăseau până nu te vedeau mort, se gândi ea, zbătându-se să scape de invazia surprinzătoare. În clipa următoare simți ceva cald prelingându-i-se pe frunte, astfel că sări în picioare și începu să strige cu disperare.

Ce se întâmplase după asta, nu putea spune cu exactitate, doar că vocea ei devenise din ce în ce mai sălbatică și liliecii se roteau peste tot în jurul ei și apoi, dintr-o dată, apăru Derry în cameră. I se păruse că ținea în mână o pușcă, dar coșmarul în care se simțea o făcu să închidă ochii înspăimântată, iar genunchii i se înmuiară într-atât încât se prăbuși pe podea. Auzi împușcăturile, apoi, în sfârșit, păru că totul se liniștise și Derry o mângâia ușor pe păr. Capul îi era rezemat de pieptul lui și teama din sufletul ei se risipise. Totul părea atât de calm acum și atât de ireal.

– Draga mea Jane, iubita mea Jane, sună deodată vocea lui, de foarte departe… Te-ai speriat, iubita mea…

În mod ciudat, Brenda nu se simți deloc surprinsă în fața acestui acces de tandrețe din partea lui, așa că spuse încet, pe un ton deosebit de politicos:

– Îmi pare rău că m-am comportat atât de prostește, dar a fost un șoc să văd în realitate lilieci și încă atât de mulți. De

obicei nu sunt atât de fricoasă, dar situația a fost cu totul nouă, pentru mine.

– Știu că nu ești fricoasă, răspunse Keith Derrington, ținând-o încă foarte strâns. Probabil pentru că încă mai tremura. Nicio fată fricoasă n-ar fi venit cinci mii de mile, pentru o slujbă în Mahamba.

Cuvintele lui îi aduseră atâta pace în suflet, încât Brenda se strânse și mai tare la pieptul lui, șoptindu-i numele, într-un fel de delir.

Când își ridică ochii spre el, privirile lui o fixară triumfătoare. Apoi buzele lui se apropiară de ale ei și inima fetei se opri un moment, de fericire și de surpriză. Cât timp trecuse în care gura ei se abandonă bucuroasă acelui sărut, Brenda n-ar fi putut spune. După asta, bărbatul o îndepărtă puțin și stătură minute în șir privindu-se unul pe altul, cu uimire. Fața lui era puternică și puțin stranie în lumina pâlpâitoare, iar ochii, incredibil de triști.

Pe urmă, în sfârșit, pe buzele lui voluntare apăru un zâmbet nou, extrem de atractiv:

– Am făcut-o!… Nu-i așa, Jane? Toată chestia asta nu fusese prevăzută în proiect, e adevărat? Dar te vei întoarce în siguranță la doamna ta, Trayner. Cred că e mai bine să ne întoarcem în atmosfera de la Town Hall.

Bărbatul stinse apoi lumina și o ghidă pe întuneric, până la mașină.

Brenda era atât de fericită încât simțea că își pierduse

mințile, dar nu-i păsa.

Se așeză în scaunul de lângă el, ghemuindu-se ca un copil, bucuroasă să-i simtă prezența.

Vântul îi suflă încet în păr când porniră și aerul tare îi înviora obrajii, șoptindu-i cu blândețe la urechi.

Nu vorbiră nimic, dar nici nu simțea nevoia.

Odată cu sărutul, toate barierele dintre ei căzuseră ca prin minune. Îl va păstra în inima ei pentru totdeauna. Știa asta. Că era îndrăgostită de Keith Derrington nu mai încăpea niciun fel de îndoială. Și nu vroia s-o ascundă.

Ca și cum ar fi ghicit la ce se gândește, bărbatul îi spuse încet și afectuos:

– Poate locul acesta în care trăiesc ți se pare straniu, dar poate fi aranjat, în altfel. În spatele casei e o grădină minunată, care, cu puțin interes, poate fi transformată într-un adevărat paradis. Ți-ar plăcea să fii tu cea care o transformi, Jane?

Brenda începu să râdă vesel. Cuvintele lui fuseseră ca un balsam peste sufletul ei. Nu spuse, însă, nimic. Doar se strânse și mai mult lângă el și acest gest fu mai elocvent decât toate cuvintele din lume.

Intrară apoi pe Kenyatta Avenue și luminile orașului își puseră amprenta pe buzele ei, ca o mână menită să ascundă secretul dulce al dragostei lor nemărturisite.

Ajunseră la Town Hall din nou, unde muzica se auzea până afară, în acel moment. Începuse dansul.

Imediat ce trecură pragul somptuoasei încăperi, o mulțime de voci bărbătești începură să-l salute vesele pe Derrington.

Cu obrajii roșii și un zâmbet sfios, Brenda trecu în vestiar, unde-și pudră puțin fața și își pieptănă părul.

Meg era și ea acolo și când o văzu pe Brenda aranjându-se, o întrebă zâmbind insinuant:

– Ce s-a întâmplat? Am primit un mesaj din partea doctorului Drayton. A sosit, cumva?

Brenda continuă să-și pieptene cu atenție părul, în timp ce răspunse:

– Oh, nu!…

Ochii îi sclipiră în oglindă ca două stele, iar buzele îi zâmbeau fericite.

– Am fost cu domnul Derrington să alegem împreună niște scrisori de recomandare, pe care să i le prezentăm doctorului Drayton, mâine.

– Unde ați fost? La Root's?

– Nu. La el acasă.

– Vrei să spui că ați fost până în Mehetmbe? întrebă femeia, cercetând cu ochi experți fața t-nerei, după care spuse cu nemulțumire:

– Derry e un diavol!… și încă unul îngrozitor de atractiv. Trebuie să te ferești de el, Brenda. Vezi să nu se folosească de tine, acum sub pretextul proiectului cu stația de cercetare.

Auzind cuvintele femeii, Brenda scăpă pieptenele din mână.

– Dumnezeule, ce-ați putut să spuneți! exclamă ea, în timp ce inima ei continua să murmure cântecul dulce al secretului ei.

Meg își întoarse privirile în altă parte, simțind că nu mai putea privi fața plină de strălucire a tinerei.

– E îndrăgostit de Elsa. Și Elsa îl iubește foarte mult. Toată după-amiaza mi-a vorbit de dragostea lor. Iubirea lor a-nflorit din nou și noaptea pe care au petrecut-o împreună la Londra i-a legat și mai mult. Nu cred că Derry a uitat atât de repede tot ce și-au spus când s-au întâlnit ultima dată la Londra.

În mica încăpere se lăsă, dintr-o dată, o tăcere desăvârșită.

– Elsa a venit după el aici, continuă doamna Trayner. Derry se simte flatat… Ba, mai mult decât atât… Azi noapte au stat împreună la Blue Post Hotel…

Meg se întrerupse brusc și o privi pe tânără cu ochii strălucind de indignare.

– Ascultă, Brenda dragă, continuă ea. S-au hotărât să se căsătorească. Știu asta. Îmi dau seama când o pereche e îndrăgostită și pe ei îi cunosc foarte bine. Pe Derry îl citesc ca pe-o carte. Știu tot ce-i bun și rău în el. Venind aici, Elsa pur și simplu și-a împlinit destinul. Există ceva mult mai important pentru ea decât succesul și cariera. S-a hotărât să clarifice lucrurile cu Derry și eu i-am promis s-o ajut. Va veni mâine și ea la Mahamba, când vom pleca noi.

– Asta înseamnă că va veni și în safari cu noi? întrebă Brenda, uimită.

– Se pare că da… Vrea să-l însoțească de-acum încolo pe Derry peste tot și speră ca el să fie destul de înțelept și să accepte asta. Vrea să-și asume toată responsabilitatea acestei decizii. Oricum, e romantic, nu? încheie doamna Trayner, cu o cruzime calculată.

Se poate să fii amabil și în același timp foarte crud, își spuse Brenda.

Uitându-se din nou în oglindă, Brenda văzu o față de pe care dispăruse toată viața.

Capitolul 3

Cele trei zile până la Mahamba, fuseseră pentru Brenda nici bune, nici rele, ci pur și simplu ireale.

Călătorise cu trenul, în aceeași cușetă cu doamna Trayner și cu copiii și avusese o sumedenie de timp pentru reflecții, în timp ce privea pe fereastră pământul întins și arid.

Nairobi era acum departe, parcă într-o altă viață.

Acea incredibilă noapte în care călătorise cu Derrington la Mehetmbe, cu aerul ei proaspăt, care îi sărutase buzele ca o apă revigorantă de primăvară, Brenda n-o va uita niciodată.

Și nici pe bărbatul care-i șoptise la ureche cu atâta tandrețe… „Jane, iubita mea, Jane"…

În același timp, Brenda se întreba acum dacă toate acestea se întâmplaseră cu adevărat.

Cu Gay de o parte și Peter de cealaltă, zbenguindu-se și

agitându-se tot timpul, Brenda refăcea în minte, iar și iar, ora miraculoasă pe care o trăise înaintea cumplitei discuții cu doamna Trayner, din vestiarul localului în care avusese loc petrecerea Elsei.

Cu inteligența care-l caracteriza, Derry reuși să organizeze safariul actriței în același timp și loc cu cel al doctorului Drayton.

– Integrând și safariul Elsei în cel al doctorului Drayton era o idee de compromis care ar fi fost imposibil să nu-i treacă lui Derry prin minte, comentă doamna Trayner. În felul acesta, o putea supraveghea și ne ajută și pe noi. De asemenea, doctorul Drayton n-a avut nimic împotrivă să aibă în safariul lui o companie atât de drăguță. De fapt, nu era deloc interesat de numărul persoanelor care participau la safari. În fond, cu cât sunt mai mulți, cu atât e mai vesel, adăugă Meg. Din păcate, pentru Elsa nu va fi la fel de interesant ca dacă ar fi avut propriul ei safari. Pe de altă parte, mă văd nevoită să-ți spun să nu-l lași pe Derrington să facă din tine un pion în tot acest joc, draga mea, încheie doamna Trayner.

Brenda încercă din nou să-și amintească în ce mod se încheiase scena melodramatică a doamnei Trayner din vestiarul hotelului și ce făcuse când revenise în sala de bal, dar nu reuși.

Își aminti însă goliciunea orelor care urmară, pentru că, oricât de frumos și de natural păruse tot ce se întâmplase la

Mehetmbe, nu fusese decât parte din planul machiavelic de umilire a celeilalte femei.

Cum se pot întâmpla astfel de lucruri? se întrebă Brenda.

În seara aceea nu mai avusese parte de atenția lui Derry, care își petrecuse tot restul timpului, până dimineața, la bar, bând și jucând pocher cu prietenii.

Brenda admise în sinea ei că un simplu sărut cu o fată speriată nu putea să însemne mare lucru pentru un bărbat, dar asta nu făcea ca durerea ei să fie mai mică. În plus, revăzând acum totul cu ochii minții, Brenda constata cu rușine că ea fusese cea care îi ceruse acel sărut.

Ridicându-și capul spre el și uitându-se în ochii lui pierdută…

Elsa păruse de asemenea plictisită și nemulțumită de această dispariție, chiar dacă dansase toată noaptea. Își luase însă revanșa a doua zi, monopolizându-l sub pretextul că vroia să-i ceară niște sfaturi pentru safariul ei, în timp ce Brenda fusese extrem de ocupată cu primirea doctorului Drayton și cu sarcinile pe care acesta i le dăduse.

Trebuise, astfel, să meargă la spital, să facă o serie întreagă de cumpărături și alte asemenea drumuri, pentru că doctorul Drayton, văzând că Brenda reușise să-l determine pe Derrington să-i conducă safariul, începuse să creadă atât de mult în ea, încât punea acum toate problemele în cârca ei.

Când se întoarse la hotel, îl găsi pe doctorul Drayton extrem de bine dispus, pentru că faimoasa Elsa Drayton îl

invitase la cină chiar în apartamentul ei.

De fapt, fuseseră invitați cu toții, iar micuțul doctor Drayton primise cu entuziasm ideea ca domnișoara Darnley să meargă cu grupul lui la Mahamba.

Va putea sta cu familia Trayner. Conducerea stației științifice va fi la dispoziția ei.

Brenda se uită cu coada ochiului de partea cealaltă a mesei, la Keith Derrington, care zâmbea amuzat de cuvintele doctorului, dar când îi zări privirea, își ridică scurt sprâncenele, ca și cum ar fi vrut să-i spună că n-a uitat de micul lor secret.

Brenda însă nu avu nicio reacție, pentru că ochii Elsei erau tot timpul pe Keith și, desigur, își dăduse seama de subtila lui pantomimă, deoarece flăcările geloziei se aprinseră imediat în ochii ei.

Cum remarcele doamnei Trayner din seara trecută îi mai sunau încă în urechi, Brenda se retrase devreme în apartamentul ei.

În dimineața următoare, primind un raport satisfăcător din partea spitalului cu privire la starea sănătății lui Simon, se hotărî plecarea spre Mahamba.

Doctorul Drayton, Elsa și Keith vor călători cu mașina, iar Brenda cu trenul, împreună cu doamna Trayner și cei doi copii, anunță doctorul.

Tânăra fu trezită din gândurile ei de anunțul doamnei Trayner: în câteva minute vor ajunge la Kisumu, de unde vor

lua un alt tren, pentru ultima destinație, Lacul Victoria.

Apă!

Dumnezeule, ce bine suna, își spuse Brenda.

Când ajunseră însă, Brenda constată că din locul în care erau, era imposibil să ajungă atunci pe marginea lacului, de care îi despărțea o movilă pietroasă.

Inima Brendei se strânse de tristețe la gândul că, undeva de partea cealaltă, pe șoseaua construită de-a lungul lacului, Drayton, Elsa și Keith călătoreau foarte comod spre Mahamba.

Din colțurile ochilor începură să-i cadă lacrimi grele, dar oricine le-ar fi putut lua, în acele condiții, drept transpirație, își spuse Brenda.

Nici măcar ei nu-i venea să creadă că erau lacrimi pentru un bărbat pe care-l cunoștea doar de o săptămână și care acum călătorea cu femeia aceea frumoasă, prin briza ademenitoare a lacului.

La acest gând, Brenda își întoarse capul spre Meg, care era așezată pe un scaun din spatele ei:

– Astăzi e miercuri. Miercurea trecută la ora asta îmi făceam bagajele, pentru a veni aici, spuse fata și vocea ei sună cu tristețe.

Prin fața ochilor ei trecuseră apoi toate detaliile pregătirilor de călătorie, despărțirea de părinți, călătoria cu avionul și sosirea pe un continent atât de divers…

Ochii i se umplură de lacrimi atât de brusc, încât Meg,

observând, îi spuse cu căldură:

– Oh, biataa mea copilă, ți-e dor de casă…

– Nu, nu tocmai… Doar că… mi s-au întâmplat prea multe într-un timp foarte scurt. Probabil e stresul datorat călătoriei. Am străbătut toate aceste mile într-un timp record și poate asta mă face să simt că trăiesc prea repede. Mă simt ca și cum aș fi trăit o sută de ani, în ultima săptămână.

– Ah, toate aceste sentimente vor trece imediat ce te vei vedea la Mahamba. Sper să vii să ne vizitezi la Laholo, ori de câte ori vei avea timp. De fapt, dacă vrei, poți locui la noi. Bungaloul doctorului Drayton va fi probabil supraaglomerat, dacă vor sta acolo și Elsa cu Derry.

– Oh, Meg, mulțumesc, mi-ar plăcea atât de mult, replică Brenda cu atâta disperare în glas, încât Meg își aminti de seara în care s-a întors, radiind de bucurie, de la plimbarea cu mașina lui Keith.

Fusese Derry atât de crud încât să facă dragoste cu ea, în acea noapte? se întrebă femeia. Ar fi prea nedrept să rănească o ființă atât de tânără și de firavă.

Indignarea puse stăpânire pe sufletul femeii atât de generoase, așa că spuse, cu un aer protector:

– Atunci, îi voi spune doctorului Drayton că vei fi oaspetele nostru la Laholo.

***

Două zile mai târziu, spre sfârșitul după-amiezii, ajunseră la halta Mahamba.

Mai întâi, păru că în afara șefului stației, un indian între două vârste și tânărul hamal negru nu mai era nimeni prin jur.

După câteva minute, însă, de după un copac, apăru și Val Trayner și urmă o întâlnire de familie extrem de caldă.

Stând deoparte de această scenă, Brenda se simți singură și părăsită.

În plus, terenul arid și soarele arzător o dezamăgiră foarte mult. Se așteptase să vadă o localitate plină de flori și plante tropicale, dar acest loc arăta ca și cum ar fi trecut printr-o teribilă catastrofă.

Apoi, însă, Meg o prezentă pe tânără soțului ei și urările de bun venit ale bărbatului masiv, îmbrăcat cu cămașă kaki și pantaloni scurți fură atât de sincer de calde, încât moralul Brendei se ridică imediat.

Val Trayner îi prinse pe copii în brațe și-i urcă în mașină, promițându-le o seară plină de divertisment. După asta se întoarse spre Brenda, care ocupă unul din locurile din spatele automobilului și spuse cu vocea lui puternică și optimistă:

– Vei vedea, domnișoară, că la Mahamba se muncește dar avem și o mulțime de timp pentru a ne distra. O să-ți placă aici. Există și un club, unde se poate dansa sau juca tenis…

Mașina coti brusc pe o stradă mai largă și, dintr-o dată,

Brenda se trezi în altă lume.

O mare de verde străjuită de salcâmi bătrâni, dar robuști, o făcu pe Brenda să privească dintr-o dată totul cu mai multă bucurie. În plus, la orizont, linia albastră a munților, era deosebit de relaxantă și de îmbietoare.

De-a lungul drumului, întâlniseră o serie întreagă de antilope și gazele, iar Gay ținu s-o informeze pe Brenda:

– Și noi avem acasă un pui de gazelă. Îl cheamă Bimba, nu-i așa, tăticule?

Brenda zâmbi, veselă, gândindu-se la noua viață care o aștepta.

Apoi vorbiră de Simson și Val întrebă, curios:

– Cine ziceați că îl va înlocui pe Simson în acest safari?

– Derrington, spuse Meg.

– Ah, îl cunosc. Dacă va veni și Elsa cu noi, cred că voi da greș și când voi vrea să prind un hipopotam, glumi Val.

– Da… Nu e extraordinar că vin amândoi? Sunt foarte îndrăgostiți unul de celălalt.

– Cine, mămico? Cine sunt îndrăgostiți? se amestecă în vorbă, cu drăgălășenie, Gay.

– N-are importanță, iubito. Vorbeam cu tata.

– Dar știu… Vorbeai despre unchiul Derry și doamna aceea drăguță cu unghii roz. Și gura îi e parfumată… Știu, pentru că m-a sărutat când am plecat și unchiul Derry a luat-o de mijloc.

– Nu. N-a luat-o de mijloc, își aduse și Peter contribuția la

discuție, indignat. Doar a ajutat-o să urce în mașină. Unchiul Derry e vânător, nu-și pierde timpul cu lucruri prostești, ca femeile.

– Femeile nu sunt un lucru prostesc, replică Gay.

– Ba da, sunt.

– Liniște, copii, exclamă Meg, iritată.

Mașina parcă în fața unei case din spatele unei alei cu cactuși.

Ajunseseră.

Brenda scoase un murmur de admirație în fața clădirii lungi, cu o verandă spațioasă, dinaintea ei.

Florile din grădina mică de sub ferestre erau de-a dreptul încântătoare și Brenda trase aer în piept cu nesaț, pentru a le adulmeca aromele.

– Călătoria a luat sfârșit, declară Meg încântată și cântecul de iubire fu din nou prezent în inima Brendei, când îl zări pe Keith Derrington în fața lor, cu ochii lui de agată, zâmbind, spre ea.

– Am vrut să fiu sigur că ai supraviețuit călătoriei cu trenul, explică el și deși după asta se îmbrățișă călduros cu Val, privirile îi rămaseră ațintite spre Brenda.

Aceasta surâse fericită și-i întinse mâna.

– Am fost delegat să te duc la stația de cercetare, continuă el, mângâindu-i degetele.

– Brenda va rămâne la noi, interveni Meg. Nu cred că doctorul Drayton va avea ceva împotrivă, mai ales că are doar

două camere acolo, iar în una dintre ele vei sta tu cu Elsa.

– De ce, Jane? Sper că nu ne-ai abandonat, nu-i așa? spuse el pe un ton atât de intim, încât Brenda simți cum i se înroșesc obrajii și-și trase mâna.

– Doamna Trayner a fost extrem de amabilă și m-a invitat să stau aici. Mi-ar plăcea să rămân aici, spuse Brenda pe un ton nesigur și adolescentin.

Modul lui de a o privi o făcu să simtă că-i fuge pământul de sub picioare.

De ce se uita la ea cu ochii ăia atât de aprinși? Și de ce era atâta dezamăgire pe fața lui?

– Dacă ați aranjat deja toate astea, atunci nu mai am ce să spun, replică el, surâzând cu ironie.

În acel moment, ușa casei se deschise și Elsa apăru în prag:

– Bună ziua, tuturor!... Keith și cu mine aproape am adormit pe canapeaua voastră atât de confortabilă din sufragerie, spuse ea. Căldura asta e teribilă. Am crezut că mă topesc de cald în mașină.

– În tren a fost și mai cald, cu siguranță, răspunse Meg sec, pentru că, în mod vizibil, actrița nu suferise în mașină nimic din ceea ce suferiseră ei de-a lungul călătoriei cu trenul.

De altfel, arăta foarte proaspătă, în hainele ei albe sport, se gândi Brenda, a cărei scurtă fericire dispăruse imediat, la vederea femeii.

Keith chiar nu putuse să vină după ea fără a o aduce și pe Elsa cu el? se întrebă cu tristețe Brenda, imaginându-și-i pe amândoi pe canapeaua din sufrageria familiei Trayner. Pe jumătate adormiți… Probabil strânși unul într-altul, continuă Brenda cu reflecțiile. Așa fac cei ce se iubesc, nu?… Iubiții fericiți. După ce călătoriseră atâta timp, era normal ca acum să stea îmbrățișați, desigur.

– Când va începe safariul, te vei bucura de fiecare moment, Elsa, spuse Meg, invitându-i pe toți înăuntru. Ceai!… Asta e ceea ce avem nevoie acum! Un ocean de ceai!… Luați loc, cu toții. Omari! strigă ea, apoi, după care își făcu imediat apariția un negru înalt și subțire, urmat de alți trei tineri africani, care se grăbiră să-l ajute pe Val Trayner să descarce bagajele. Sunt foarte fericiți cu toții, pentru că le-am promis că le aduc câte ceva de la Nairobi și așa am și făcut: pentru Golo, bucătarul, care e foarte religios am cumpărat un exemplar din ,,Noul Testament", plin de poze colorate, pentru Miambu, ajutorul lui, am cumpărat o cutie cu bomboane de ciocolată, după care se înnebunește, iar pentru Omari, care e pe jumătate arab și deci puțin cam dandy, am cumpărat un set de batiste de mătase.

– Omari e extraordinar de atractiv, replică Elsa, privindu-l pe tânărul care revenea cu ceaiul chiar în momentul acela.

După asta, actrița îi adresă lui Omari câteva cuvinte în limba swahili, iar tânărul îi răspunse, zâmbitor, în aceeași

limbă.

– Ce schimb interesant de complimente, remarcă Val Trayner, amuzat. Așadar n-ai uitat încă limba swahili, Elsa…

– N-am uitat nimic din anii petrecuți aici, replică faimoasa actriță, clipind cu subînțeles spre Keith, care era așezat pe scaunul de lângă ea.

Acesta însă își puse încet zahăr în ceai, fără a reacționa în niciun fel la apropoul Elsei.

Putea pasiunea să renască, astfel, după atâția ani și după ce despărțirea avusese loc în termeni atât de cruzi? se întrebă Brenda, amintindu-și că totuși Elsa îl părăsise pe Keith cu o zi înaintea nunții.

În următoarele minute, frumoasa femeie nu-l scăpă pe Keith din ochi, privindu-l tot timpul cu o dulceață nemăsurată, ca și cum în toți anii care trecuseră de la despărțirea lor s-ar fi gândit numai la el.

În ceea ce o privea pe Brenda, era sigură că nu va putea uita durerea pricinuită de aceste momente tot restul vieții ei.

– Cât de minunat e totul, aici, Meg, spuse Elsa… Copiii, pisicile lor adorabile, toată această pace și liniște… te invidiez.. Mă faci să simt că viața mea a fost atât de goală… Nu știu dacă mă mai pot întoarce la Londra, după ce am văzut în ce pace se poate trăi aici.

Keith interveni brusc și Brendei i se păru că fața lui era extrem de tristă și de gânditoare:

– Nu spune vorbe mari, Elsa, nu ești făcută să trăiești aici

și tu știi foarte bine asta. Te-ai plictisi îngrozitor cu o viață ca asta, după numai o săptămână.

– Nu mă voi plictisi, Keith, iubitule, îți promit, șopti ea și tonul ei fusese atât de intim, încât, cu siguranță, pentru câteva minute femeia uitase că mai erau și alte persoane de față.

Brenda avu impresia că se afla din nou într-un stal, urmărind-o pe celebra actriță într-o piesă de teatru, în care Keith era junele prim.

– Elsa, replică doamna Trayner, te-ai gândit cumva să renunți la cariera ta și să te stabilești în Africa?

– Ah, cariera mea, făcu Elsa dând ușor din mână. Ai idee ce viață grea și agitată am avut? oftă ea, patetic. M-am plictisit deja de toate, acolo. Am jucat în tot felul de piese de doi bani, pentru că pur și simplu nu există piese bune. Lipsesc dramaturgii.

– Dar n-ai jucat Shakespeare? întrebă Val Trayner curios.

– Nu sunt o actriță sheakespeariană. Dramele bune, moderne, sunt preferatele mele. Dar nu mai există așa ceva.

– Bine, dar ai jucat și în filme…

– Ah, industria filmului a decăzut foarte mult în Anglia, din cauza costurilor. Londra nu mai e un loc relaxant pentru nimeni.

– Și Tanzania este? interveni Keith.

– Kenya e o țară în care te poți relaxa, răspunse faimoasa actriță și ochii ei licăriră straniu, îngustându-se.

Ce tigroaică, își spuse Brenda privind-o, pentru că era ceva înspăimântător în pupilele ei, în acel moment.

– Mi-ar plăcea o casă undeva lângă Nairobi, sus pe dealuri.

– La Mehetmbe, de exemplu? întrebă Derrington .

– La Mehetmbe, repetă ea, ca un ecou. Unde, în altă parte?

Derrington își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Într-adevăr, ești foarte amuzantă, Elsa, exclamă el.

– Și tu, replică aceasta nervoasă, ridicându-se. Ești o bestie!

– De ce, Elsa? protestă Val, cu bun-simț. Crezi că e frumos din partea ta să te comporți astfel cu bărbatul cu care te vei căsători, mai ales într-o cameră plină de lume? Mi-e rușine, pentru tine.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care obrajii lui Meg se colorară în purpuriu:

– Val, dragul meu, spuse ea cu un reproș plin de tact, în care vorbiră mai mult ochii ei îngroziți, după care îi privi rugătoare pe cei doi, ca și cum ar fi vrut să-și ceară iertare în numele lui Val.

Keith păru însă că se retrase într-o lume a sa și se uită distrat pe fereastră.

Cum însă nimeni nu mai spuse nimic, își întoarse capul spre Val și-i spuse împăciuitor:

– E-n regulă, Val, bătrâne. Oricum nu am vorbit serios

când am întrebat-o pe Elsa dacă se gândește că Mehetmbe ar fi un loc potrivit pentru ea. Îmi place s-o provoc. Nu-i așa că știi asta, Elsa?

– Știu cât de îngrozitor poți fi câteodată, replică actrița și ieși din sufragerie, trântind ușa după ea.

Val își întoarse capul după ea, surprins.

– Iartă-mă, Derry, că am intervenit și că m-am pripit să trag concluzii… Am crezut însă că dacă Elsa a venit acum atâta drum după tine, e pentru că aveți planuri de viitor împreună…

Derrington râse din nou cu multă poftă, iar Meg se uită din nou cu reproș spre soțul ei:

– Trebuia să aștepți să fii sigur de asta, Val, iubitule… Și, în plus, nu trebuia să intervii în discuție, dragul meu… Elsa e o persoană atât de sensibilă, încât poate fi rănită extrem de ușor.

Val îi privi pe toți cu părere de rău:

– Regret atât de mult cele întâmplate.

Apoi, fața lui rubicondă deveni din nou senină, în timp ce bărbatul declară surâzând, după bunul lui obicei:

– Haideți să bem cu toții ceva, până ne va fi adusă mâncarea.

Capitolul 4

Se mutară cu toții în sala de mese, o încăpere spațioasă și elegantă, în care Omari aprinse câteva lămpi cu parafină și le așeză din loc în loc pe masa lungă, în timp ce Val scoase sticla cu băutură și paharele, din bufet.

Elsa se așeză pe un scaun din fața unei lămpi, cu o pisică în brațe, uitând aparent discuția care avusese loc înainte.

Gay luă loc pe scaunul de lângă ea și mângâia cu gingășie pisica, uitându-se din când în când cu admirație spre fața frumoasei actrițe.

De partea cealaltă a mesei, Keith Derrington o fixa și el pe Elsa, cu o privire stranie și adâncă.

Părea, se gândi Brenda, că celebra actriță atrăgea atenția tuturor, în încăperea luminată slab de lămpile pâlpâitoare.

Frumusețea, aroganța și puterea ei de seducție îi reducea

pe toți ceilalți la simple prezențe fără importanță. Chiar și agitatul Peter stătea nemișcat, ascultând înmărmurit gângurelile ei tandre, adresate pisicii.

O senzație ciudată de sufocare o făcu pe Brenda să-și ducă mâna la piept.

Observând-o, Meg îi spuse cu blândețe:

– Nu vrei să-ți arăt camera ta și, eventual, să faci un duș înainte de cină, Brenda? Avem o singură baie, dar pot spăla repede copiii, până îți vei bea tu paharul cu sherry.

– M-am gândit că e bine să vorbesc mai întâi cu doctorul Drayton, înainte de a accepta invitația ta atât de amabilă. Nu sunt totuși de capul meu aici, continuă ea, încercând să zâmbească.

– Te voi conduce eu la stație, cu mașina mea, dacă îți face plăcere, interveni Keith și Brenda observă imediat privirile incredibil de verzi în acel moment ale Elsei, care se ațintiseră asupra ei.

– Ce secretară conștiincioasă ești, spuse cu ironie actrița.

– Dar e necesar ca doctorul Drayton să știe unde sunt, replică Brenda. Doar că… ezită ea, nu vreau să-l deranjez pe domnul Derrington. Aș putea să merg pe jos până acolo? întrebă tânăra, căutând-o din priviri pe Meg.

– Trei mile prin întuneric! Nu fi nebună, Jane. Și eu și mașina mea îți stăm la dispoziție și tu nu mă deranjezi niciodată.

Ultimele cuvinte sunară aproape șoptit, ceea ce păru

foarte straniu, așa că Val ridică ostentativ paharul și se adresă Elsei, zâmbind:

– În cinstea sosirii tale la Mahamba, Elsa, sper că te vei simți mai bine decât la Londra.

– Londra!… Nu mai vreau să mă mai întorc niciodată acolo, răspunse Elsa, aruncând flăcări din ochi spre Keith Derrington, care se ridică și deschise ușa:

– Hai, Jane! ordonă el.

– Dar de ce îi spui Jane? întrebă uimită Meg. Numele ei e Brenda.

– Ah, e secretul nostru, nu-i așa, Jane? spuse el pe un ton confidențial.

– Ah, deci aveți secrete, împreună. Ce interesant, interveni Elsa.

– Derry e cam trăsnit, răspunse Meg, ca și cum ar fi vorbit despre Peter, după care spuse ferm: te va conduce Val la stație, Brenda.

Val așeză imediat paharul pe masă, pregătindu-se de plecare, dar Derrington îl luă și i-l puse din nou în mână.

– Am spus că o duc eu pe Brenda, replică apăsat vânătorul. Ce e toată această conspirație inutilă?

– Nu e nimic, se fâstâci Meg, doar că îmi spuneam că ești obosit după atâta drum.

– Nu sunt deloc obosit, mulțumesc, răspunse el iritat și deschise larg ușa.

– Hai s-o ștergem, continuă el pe un ton care era, în mod

evident, mai mult un ordin decât o sugestie.

Brenda îl urmă fără ezitare, ca hipnotizată.

Obrajii îi ardeau și mintea i se zăpăci complet când ieșiră în întunericul de afară, atât de dens, încât Brenda se împiedică pe scări.

Derrington o prinse însă imediat de braț și o ghidă prin negura nopții până la mașină.

– Mașina mea e chiar aici. Așteaptă puțin să intru eu primul înăuntru și să aprind luminile.

Brenda era furioasă pe toată această situație. Era furioasă pe el că, practic, îi ordonase să-l urmeze și era furioasă pe ea că-l urmase.

Nu vroia să meargă cu el cu mașina trei mile, prin bezna africană, stârnind cine știe ce bănuieli în familia Trayner.

Era cât se putea de clar pentru ea că se oferise s-o ducă până la stație doar pentru a o face geloasă pe Elsa.

,, Cruzimea venea dintr-o inimă rănită", îi spusese Meg la un moment dat și Brenda îi dădea acum dreptate.

Elsa îl rănise cu ani în urmă și acum era rândul lui s-o umilească.

Mușchii pieptului tinerei se contractară cu putere și lacrimi fierbinți îi inundară obrajii.

Ce joc de-a șoarecele și pisica între aceste două persoane care trăiseră o mare pasiune împreună, pe vremea când ea nu era decât o fetiță, jucându-se cu păpușica ei în parcurile londoneze.

Oricum, ea era în Mahamba pentru un angajament serios și când va începe munca, va uita de toate astea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Nu te lăsa niciodată dominată de o femeie, spuse Keith, imediat ce porni mașina.

Un animal ciudat, cu ochii galbeni și strălucitori apăru deodată în fața lor și după o clipă de ezitare, traversă șoseaua, pierzându-se apoi în vegetația abundentă.

– Pisică sălbatică, spuse Derrington, automat… Meg e o femeie minunată, continuă el. Țin foarte mult la ea, o admir imens, dar de data asta și-a vârât nasul unde nu trebuia. I-a spus lui Val niște neadevăruri. A avut niște motive să se opună, acum, să te conduc eu la stație.

– Cred că vroia doar să-ți bei liniștit băutura, împreună cu… domnișoara Darnley, spuse Brenda încet, dar pe un ton extrem de rece.

– Dar… la dracu! izbucni Keith. Am văzut-o destul timp de două zile, pe domnișoara Darnley. Acum vroiam să te văd pe tine!…

După ce spuse asta, Derrington trase mașina la marginea drumului și opri nervos motorul.

Liniștea nopții se așternu, dintr-o dată, deasupra lor. Vastă și misterioasă.

Undeva, plânsul hidos al unei hiene străpunse depărtarea.

Alarmat, un țap de sub un copac din apropiere îi răspunse

cu disperare.

"Ah… Ah…!" răsunau gemetele lor, ca un strigăt dureros de dragoste.

– Draga mea Jane… A trecut mult timp de când n-am mai stat împreună. Cât de mult ți-am lipsit?

Brenda râse încet, abia auzit. Un râs răgușit și plin de nefericire…

Totul îi părea atât de absurd…

– Te așteptai să-mi fie dor de tine? întrebă ea, încercând să aprindă lumina.

Mâna lui însă se așeză imediat peste mâna ei, oprind-o.

Brenda se îndepărtă. Amintirea acelei seri din Nairobi, când așteptase ca el să vină să danseze cu ea sau măcar să vină să-i spună câteva cuvinte, alungând astfel bănuielile pe care i le strecuraseră în suflet cuvintele lui Meg, îi străpunse memoria ca o sabie tăioasă.

Sărutul lui o făcuse atunci să creadă în el cum nu mai crezuse în niciun bărbat, niciodată, până în momentul în care fusese nevoită să se-ntoarcă la hotel, singură, cu lacrimile ei.

A doua zi îl văzuse cu Elsa, iar ei nu-i aruncase nici măcar o privire.

Nu-i păsase de faptul că trebuise să facă o călătorie atât de lungă, pe o căldură infernală, cu trenul, pe când Elsa călătorise confortabil în mașină și acum o întreba dacă îi fusese dor de el.

Brațul lui o cuprinse după gât, iar degetele lui îi mângâiau umărul.

– Te rog, spuse ea, retrăgându-se.

Apoi, vocea îi sună straniu și Brenda se pomeni spunând niște lucruri care păreau mai degrabă rostite de o străină:

– Iartă-mă dacă ți-am făcut o altă impresie, dar nu agreez deloc astfel de lucruri. În acea noapte la Mehetmbe, am fost atât de speriată din cauza liliecilor, încât cred că îmi pierdusem mințile.

Urmă o tăcere lungă, după care Keith replică:

– Ah, crezi cu adevărat ceea ce spui acum, Jane?

– Da, eu… Eu…

Lacimile începură să i se prelingă pe obraji.

– Am fost atât de speriată, încât nici n-am mai știut ce fac… Voi fi bucuroasă dacă vei uita tot ceea ce s-a întâmplat atunci.

– Jane… Ai fost foarte cooperantă.

Brenda se înfurie de-a binelea, deși știa că el avea dreptate.

– Da, dar doar pentru că în acel moment aveam nevoie de cineva puternic care să mă apere, și tu păreai să fii astfel.

– Înțeleg, spuse el și vocea lui veni de undeva de foarte departe.

Nu-l putea vedea în acel întuneric, dar după tonul glasului lui, știu imediat că-l rănise.

Bărbații și vanitatea lor, se gândi ea.

– Ai vrea să ne continuăm, acum, drumul? întrebă ea. Mă grăbesc să vorbesc cu doctorul Drayton. Nu vreau să ajungem acolo după ce se duce la culcare.

Derrington nu mai spuse nimic și, foarte curând, ajunseră la stația de cercetare.

Brenda se simțea singură și nefericită

– Mulțumesc că m-ai adus, spuse ea.

În lumina care ajungea până la ei, Keith părea bolnav, trist și… bătrân.

– Pentru nimic, răspunse el încet. N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Veneam oricum până aici. Am o întâlnire cu un bătrân șef de trib pe care încerc să-l conving să mă însoțească în acest safari.

Deci, asta era. Și ce spectacol al generozității dăduse în fața familiei Trayner, lăsând să se înțeleagă că venea până aici doar pentru ea!

Ce fericită se simțea că nu căzuse din nou în plasa lui, în momentul când intră în holul stației de cercetare și apoi în cabinetul doctorului Drayton.

– Ah, iată-te! exclamă acesta bucuros, fără s-o întrebe însă cum ajunsese acolo la acea oră și nici cum decursese călătoria cu trenul. Era acolo, gata să-și înceapă serviciul și asta îi ajungea. Ai putea să-mi găsești dosarul despre eroziunile ploilor tropicale? întrebă el, imediat.

Brenda se duse în capătul cabinetului, unde o serie întreagă de dosare și hârtii erau așezate în dezordine pe

masă, pe scaune și pe jos.

Timp de o oră după ce sosise, Brenda încercă să pună capăt haosului pe care-l făcuse doctorul printre documentele stației de cercetare, plimbându-se între masă și dulap, ștergând dosarele de praf și adunând hârtiile de pe jos.

Într-o singură săptămână fără secretară, marele om de știință transformase cabinetul într-un dezastru.

După ce îi înmână notele despre eroziunile datorate ploilor tropicale, torențiale, doctorul se așeză la o măsuță dintr-un colț al biroului și se concentră cu totul asupra celor scrise acolo.

După un timp destul de lung, în care păruse că uitase de ea, doctorul se oferi s-o conducă el însuși la Laholo, iar Brenda ghici imediat motivul: la capătul celor trei mile distanță o putea revedea pe Elsa Darnley.

După ce se așezară confortabil în mașina doctorului Drayton, Brenda se gândi cât de surprinzătoare era viața: faimosul om de știință avea toate titlurile și diplomele posibile în domeniul lui, dar frumusețea și vivacitatea Elsei reușise să pătrundă prin perdeaua lumii sale abstracte.

– Ce extraordinar ar fi dacă s-ar întoarce aici, exultă el și ce fată delicios de simplă și de naturală e, dacă reușești s-o înțelegi, în ciuda succesului nemaipomenit pe care-l are.

Simplă și naturală. Da, erau două adjective pe care și chiar Brenda le putea aplica Elsei, după scena petrecută în sufrageria familiei Trayner.

O găsiră pe veranda casei din Laholo plimbându-se de colo-colo, așteptând întoarcerea mașinii iubitului ei.

– Unde e Derry? întrebă ea imediat, impacientată, văzând că Brenda se-ntoarse cu doctorul Drayton.

– Derry? întrebă doctorul, neînțelegând ce se întâmplă. Trebuia să vină și el cu noi?

– El m-a adus la stația de cercetare, interveni Brenda, dar s-a dus după aceea la o întâlnire cu un șef de trib pe care vrea să-l ia în safariul nostru.

– Ah, da, îmi amintesc ceva despre asta, răspunse doctorul. Băiatul care se ocupă de casă mi-a spus că îl va însoți într-un sat, destul de departe de-aici și să nu-l aștept pentru cină.

– Dar trebuie atunci să cinezi cu noi, răspunse ospitaliera Meg, care apăruse în prag și auzise discuția.

Doctorul acceptă cu plăcere și Brenda descoperi, surprinsă, cât de sociabil și de deschis putea fi celebrul om de știință, între prieteni, la un pahar de vin bun.

În timp ce Meg le aduse cafelele, ușa se deschise brusc și Derrington intră înăuntru cu un zâmbet prin care-și cerea parcă iertare pentru întârziere, după care se lăsă să cadă în brațele scaunului indicat imediat de doamna Trayner.

Avea o figură atât de adolescentină acum, încât inima Brendei bătu cu emoție și duioșie.

– Îmi pare rău, Meg, că mă vezi în halul ăsta, dar… am băut pe unde-am fost și… m-am cam cherchelit. Trebuie să

te rog să mă ierți.

Meg îi puse o mână pe genunchi și-i răspunse cu înțelegere și căldură:

– Îți voi da o cafea tare.

Elsa, în schimb, îi spuse cu acreală, acuzându-l:

– Te-ai dus iar la indienii ăia care-ți dau să bei spirt cu zahăr ars!...

– Am stat cu stafiile, replică șoptit Keith, pentru că mi-am dat seama, pentru a doua oară în viața mea, ce bărbat prost și nebun sunt.

După asta, ridică încet ceașca de cafea pe care tocmai i-o dăduse Meg, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un toast, privind spre Elsa, sau spre Brenda, tânăra nu reuși să-și dea seama exact, pentru că stăteau în acel moment una lângă alta.

– Pentru un vis... spuse el abia auzit... Salut și... rămas-bun...

Brenda se ridică, atunci, în picioare, simțind că toată lumea se învârtea cu ea și se îndreptă, clătinându-se spre ușă.

– Sunt prea obosită pentru a mai putea rămâne, bâigui ea.

Meg o prinse repede din urmă și o conduse spre camera pe care i-o rezervase.

– Bietul Derry, spuse ea. Nu e obișnuit să bea. I s-a întâmplat ceva ce l-a rănit foarte tare. Ceva în legătură cu Elsa, probabil. De-asta a vorbit cum a vorbit, de stafii și de visul de la care trebuie să-și ia rămas-bun... Uite, Brenda dragă, continuă ea, când ajunseră în cameră. Nu uita să

blochezi ușa cu ceva. Nu avem chei aici, pentru că africanii nu sunt periculoși din niciun punct de vedere, dar mi-a spus Val că a văzut un leopard dând târcoale casei, spuse ea cu o voce calmă, ca și cum ar fi spus cel mai normal lucru din lume.

Cât de obișnuiți sunt aici cu leoparzii, se gândi Brenda, înfiorându-se și vârându-se cu spaimă în pat.

Dar oricât de înfricoșători ar fi fost pentru ea leoparzii, nimic nu se putea compara cu durerea pe care o simțea în suflet, după ce-l văzuse pe Keith în starea aceea.

Probabil Meg avea dreptate. Nu era ușor pentru el să facă față stafiilor trecutului. Nu vroia să se gândească la faptul că avusese alte motive să bea așa și nici că-și lua la revedere de la alt vis, decât de la vechiul lui vis.

Dar ce motiv avuseseră să se certe astăzi? se întrebă Brenda. Și de ce încercase s-o facă geloasă, luând în mașina lui o fată care nu însemna nimic pentru el?

Oftând adânc, Brenda își îngropă fața în pernă.

Undeva, în noapte, un animal african începu să urle dureros și prelung.

Moarte și durere… Jungla era plină de ele…

Cu aceste gânduri, adormi…

Brenda nu își putu da seama ce oră era, când se trezi a doua zi dimineață, înghețată de groază…

Chiar lângă ușa ei, câteva sunete înfundate răsunară de câteva ori, ca și cum cineva… sau ceva… încerca să

pătrundă înăuntru.

Leopardul, își spuse ea, sufocată de panică.

Inima îi bătea atât de tare, încât tremura din tot corpul.

Cu ochii închiși de teamă, strânsă toată sub așternut, ascultă cu atenția mărită…

Leoparzii însă nu puteau închide ușa în urma lor și nu puteau căuta după un întrerupător electric.

Urmară apoi câțiva pași pierduți în covorul moale și fata simți cu certitudine că cineva se apropia de patul ei și o voce care risipi în jur miros de alcool șopti încet, ca și cum ar fi spus un secret:

– Jane, sunt eu… Keith Derrington… Trezește-te…

Capitolul 5

Prin mintea Brendei trecură imediat cele mai năstrușnice gânduri, provocate de panică. Fata se întinse brusc după cutia cu chibrituri pe care Meg i-o lăsase pe noptieră și încercă să aprindă unul din chibriturile scoase repede din cutie.

– Nu!…protestă Keith, nu aprinde…

În următoarea clipă, tânăra îl simți cuprinzând-o, ca și cum ar fi fost doar un copil speriat, în pijama.

– Ah, te-am speriat… Ce rău îmi pare, continuă el. Am venit însă cu cele mai bune intenții.

– Ce vrei? întrebă ea fără nicio intonație specială, deși era atât de neașteptat să-l vadă pe Keith Derrington lângă patul ei, la o oră atât de matinală.

– Mi-am petrecut toată noaptea pe verandă, cu pușca

lângă mine, însoțit de câțiva servitori. Încercăm să împușcăm leopardul care a fost atras de puii de găină ai lui Meg. Mi-am dat seama, brusc, că te-ar speria foarte tare împușcăturile neașteptate, așa cum s-a întâmplat și în noaptea în care ai venit la casa mea din Mehetmbe. Va trebui să trag, probabil, câteva focuri. Am pus o capcană cu carne pe verandă.

Ah, se gândi Brenda. A fost teroarea cu liliecii, acum cea cu leopardul.

– Vom trage și niște rachete… Îmi pare rău că am pătruns așa în camera ta, dar era important să te anunț.

– Nu-i nimic. A fost foarte drăguț din partea ta că te-ai gândit, murmură ea.

– Atunci, mai bine mă-ntorc la treburile mele. Nu aprinde nicio lumină și nu face niciun zgomot, te rog, spuse el și se îndepărtă la fel de precaut precum intrase.

Stând în pat, cu urechile acoperite, pentru a nu auzi ce se întâmpla pe verandă, Brenda se întrebă ce altceva în afara sperieturii pe care o trăsese atunci, își mai amintea Derrington din noaptea aceea? Cât de absurdă fusese, se gândi ea, să creadă pentru câteva momente că o căutase pur și simplu, după ce văzuse foarte clar ce supărat fusese în seara trecută, când se despărțiseră în fața stației de cercetare.

Sunetul împușcăturii se auzi dintr-o dată atât de aproape încât Brenda avu impresia că i se sparseră timpanele, în ciuda faptului că își ținea tot timpul urechile astupate.

După câteva secunde, urmă o altă împușcătură, la fel de

aproape și la fel de puternică, iar mirosul prafului de pușcă se strecură în toată încăperea.

După asta, se auziră râsetele voioase ale tinerilor africani jubilând și Brenda își imagină leopardul, care căzuse în moarte fără măcar un icnet.

Apoi se auzi mașina lui Keith îndepărtându-se și Brenda își simți lacrimile oprindu-se ca niște boabe de rouă pe genele ei ușor lăsate din cauza somnului.

Când se trezi din nou, era dimineață de-a binelea, iar Omari era lângă patul ei, cu o tavă pe care erau așezate toate cele necesare pentru ceai.

De după fereastra închisă, soarele îmbietor îi zâmbea cu blândețe, iar păsările se auzeau ciripind voioase, peste tot.

Dintr-o dată, se simți foarte fericită că trăiește.

Sări repede din pat, aducându-și aminte înainte de a-și pune papucii de casă să se uite mai întâi prin cameră, să vadă dacă nu e cumva vreun scorpion.

Se duse apoi pe verandă și-și bău ceaiul în aerul proaspăt al dimineții.

Cât de frumos era totul aici și cât de diferit de dimineața cețoasă de noiembrie, în care lăsase Londra, la plecare.

Respiră cu bucurie aerul înmiresmat de florile din apropiere.

Era în Tanzania. Avea în față cele mai frumoase șase luni din viața ei și n-avea de gând să-și strice buna dispoziție cu niciun fel de probleme legate de Keith Derrington.

Când o strigă Meg pentru a o chema să vadă leopardul mort, Brenda simți că nu mai avusese o zi atât de frumoasă niciodată, de la venirea aici.

În weekendul care urmase, Brenda fusese extrem de ocupată și de absorbită de munca ei. În atmosfera caldă, tropicală, era mult mai plăcut decât își închipuise să lucreze alături de Drayton.

De multe ori, Derrington venise să studieze împreună cu Drayton hărțile, în vederea safariului, dar Brenda îl ignoră, preocupată de ceea ce avea de scris la mașină. Fusese însă destul de dureros pentru ea să constate că și el își propusese să nu-i acorde niciun fel de atenție.

Cu Elsa alături, se concentra întotdeauna doar asupra notațiilor pe care le avea de făcut, încercuind cu grijă pe suprafața hărții locurile care-l interesau pentru angajamentul pe care-l acceptase.

La sfârșitul zilei, Elsa zâmbea mulțumită, sub pălăria imensă de soare, cu ochii strălucind de încântare.

Toate acestea îi răniseră Brendei inima mai mult decât ar fi crezut vreodată.

De câteva ori, fusese totuși nevoită să-l abordeze pe Keith și el o tratã în același mod prietenesc cu care se comporta cu familia Trayner sau cu copiii.

Uitase, așadar, flirtul pe care-l încercase cu ea. De altfel, și el era la fel de ocupat ca și ea cu pregătirea safariului, în această perioadă.

Nu-l văzuse, oricum, foarte des, ceea ce o bucurase.

Zilele de până acum se scurseseră într-o atmosferă patriarhală, de la casa familiei Trayner la serviciu și invers. Serile și le petrecea pe veranda de la Laholo, într-o atmosferă cât se putea de pașnică.

Figura maternă a lui Meg, copiii, pisicile, volubilitatea caldă a lui Val, o făceau, într-un fel, să se simtă ca acasă.

Acesta a fost, de fapt, primul gând, care mi-a venit în minte când am văzut-o pe Meg prima oară: că arată ca o mamă iubitoare, își spunea ea, în fiecare dimineață, urmărind-o pe Meg cum își îngrijea pacienții, veniți la ea din toate colțurile regiunii.

Brenda o ajuta de multe ori, privind cu admirația fața ei de o bunătate rară, ascultând cu atenție figurile ca de ebonită și făcând tot ce-i stătea în putință pentru a le ajuta.

– Uneori e descurajant, se destăinui ea într-o dimineață Brendei. Le-am spus de nenumărate ori să diversifice meniul pentru copii, dar ele continuă să-i hrănească doar cu posho. Nu e de mirare că au cu toții semne de malnutriție. Merg însă înainte, spuse Meg, surâzătoare.

– Păcat că sunt atât de puține persoane care se gândesc să ajute acest popor sărman, replică Brenda.

– E important că se face totuși ceva, răspunse Meg. Există deja o mulțime de maternități și de spitale moderne, în marile orașe. În Nairobi, de exemplu, sunt câteva spitale foarte bine dotate. Aici, însă, e adevărat, s-au făcut încă

destul de puține lucruri, deocamdată. Sunt sigură însă că lucrurile se vor schimba în timp și în această zonă.

Pentru câteva motive anume, Brenda simți că își va aminti întotdeauna această conversație.

Era cu o zi înainte de safari, cu un soare blând, mângâietor, florile din grădină își înălțau petalele spre cer ca niște brațe pregătite de îmbrățișare, iar ochii copiilor pe care-i hrănise cu cremă de vanilie cu lapte, se uitau în ochii ei cu adorație.

Apoi, dintr-o dată, când își ridică privirile, văzu două siluete în kaki, apropiindu-se.

– Val cred că și-a uitat cheile, spuse Meg, uitându-se în direcția în care se vedeau cei doi bărbați.

Copiii alergară repede în întâmpinarea tatălui lor, urmați de câinii și pisicile care începuseră să sară bucuroase în preajma lor, iar de undeva din umbra unui copac, Derrington apăru exact în fața tinerei englezoaice.

Brenda fu atât de surprinsă, încât scăpă linguriță din mână, pe care tocmai se pregătea s-o ducă la gurița copilului, care aștepta nerăbdător următoarea porție de cremă.

– Nu ești prea atentă, Jane, spuse el încet, apoi îi luă copilașul din brațe și-l strânse la pieptul lui:

– Bietul de tine, spuse el cu duioșie.

– Brenda a primit o diplomă, de când e aici, spuse Val vesel, apropiindu-se.

– Diplomă? făcu Derrington.

– Da. De cea mai bună soție albă a unui colonist, râse el, în timp ce Brenda simți cum i se colorează obrajii.

– Nu mai vrea să plece de aici, continuă Val.

– Ah, cine poate ști? intră Brenda în joc, amuzată.

– Vrei să spui că ți-ar plăcea să rămâi aici, să faci ce face Meg? întrebă Derrington, aproape pe nerăsuflate.

– Bineînțeles că ar fi fericită. E cea mai bună viață care s-ar putea imagina, replică Val. Și imediat ce ne vom întoarce din safari, vom începe să-i căutăm un bărbat. O vom duce la club. Sunt doi băieți formidabili, de la crucea roșie. Oricare dintre ei ar fi un soț minunat pentru Brenda. N-o s-o lăsăm noi așa de ușor pe păpușa asta să se-ntoarcă la Londra, Derry, bătrâne.

– Foarte drăguț din partea voastră, răspunse Brenda râzând.

– Terry O' Connor, strigă Meg, din colțul în care bandaja un copil. El e bărbatul pe care l-aș alege pentru Brenda. Are aproape aceeași vârstă cu a ei și e plin de șarm. Un irlandez adevărat. Restul sunt prea bătrâni pentru ea, Val. Aproape toți au peste treizeci de ani. Brenda nu cred că s-ar potrivi cu cineva care se apropie de vârsta mijlocie și, deci, aproape sigur, implicat într-o altă relație. Terry e un băiat proaspăt, care nu și-a consumat energia în alte încercări, încheie ea și se uită în direcția lui Derrington, dar probabil doar întâmplător, se gândi Brenda.

Acestuia, însă, îi căzu fața. Îi înapoie Brendei copilul și

spuse pe un ton foarte sec:

– Îmi pare bine pentru tine că ți s-a aranjat totul, aici, atât de ușor. Felicitările mele domnului Terry O' Connor!

Apoi se întoarse spre Meg, îi spuse că va veni a doua zi dimineață pentru a se asigura că pregătise totul pentru safari așa cum trebuia, și se îndepărtă.

Brenda nu-l mai văzuse după asta toată ziua.

Spre sfârșitul orelor de serviciu, vremea se făcu atât de sufocantă, încât tânăra rămase încă puțin, pentru a mai aranja niște lucruri și a se revigora, cu niște apă rece, meditând în același timp la aventura care o aștepta a doua zi.

Era deja seara târziu, când, uitându-se pe fereastra biroului, o văzu pe Elsa în mașina ei confortabilă, având pe scaunul de lângă ea, corpul neînsuflețit al unui urs.

Așadar, vânase astăzi fără Keith și vânase cu succes, își spuse Brenda, pentru că în portbagaj se zărea și o antilopă, din al cărei piept sângele se scurgea încă-încet.

Tânăra își întoarse repede capul de la această scenă sângeroasă, acopei mașina de scris și ieși din birou pe o ușă lăturalnică, de unde, pe o cărăruie ascunsă, pe care o folosea zilnic în drumul spre birou, se îndreptă spre Laholo.

Când ieși de pe scurtătură, îndreptându-se spre strada principală care ducea spre familia Trayner, Keith apăru cu mașina, ca prin minune, exact lângă ea și o întrebă dacă nu vroia s-o conducă acasă.

Ca în orice mică așezare, se gândi Brenda, a te urca în

mașina cuiva cunoscut nu putea constitui niciun pericol.

Se urcă, deci, mai ales că Derrington deschisese deja portiera și aproape o trăsese înăuntru, explicându-i că mergea oricum și el într-acolo, pentru că avea ceva de vorbit cu Val, în legătură cu plecarea de mâine.

Brenda se gândi cât de mult își dorise să stea mai mult cu el în ultimul timp și cât de puțin se văzuseră, constatând cu un sentiment de rușine față de ea însăși că orice apropiere de el îi făcea o mare plăcere, continuând întotdeauna, în patul ei, înainte de a adormi să refacă în minte filmul minutelor în care fuseseră împreună.

Se pomeni gândindu-se la el chiar și în timp ce bătea la mașină, după dictarea doctorului Drayton, ceea ce nu putea fi deloc îmbucurător.

Acum, era alături de el în întunericul serii, și nu se putu abține să nu abată discuția spre spectacolul pe care-l văzuse mai devreme, exprimându-și părerea cu privire la răul care se face, ucigându-se antilope pentru hrană.

Ea n-ar putea face niciodată acest rău care i se părea și mai grav, atunci când era înfăptuit de o femeie.

– Deci nu admiți că sporturile sângeroase pot fi practicate și de femei, replică Derrington .

– N-am spus că nu admit că e posibil ca unor femei să le placă să vâneze; eu, însă, nu vreau să fac asta.

– Da, știu că tu n-ai putea practica acest sport. Tu leșini doar când vezi o pușcă, râse el. Acum trebuie să-ți spun că

n-am nicio treabă cu Val în seara asta, dar te-am văzut că ai plecat de una singură, noaptea, pe o cărare lăturalnică și nu m-a lăsat conștiința să nu te urmăresc, pentru a fi sigur că nu ți se întâmplă nimic.

– Mulțumesc, șopti Brenda.

– Promite-mi că nu vei mai face niciodată asta, spuse el foarte categoric.

– Promit, se pomeni ea șoptind din nou.

– Încearcă să-ți amintești când vom fi în safari că sunt o mulțime de pericole într-o țară ca asta.

Brenda nu mai spuse nimic și Keith tăcu și el.

Când ajunseră în fața casei, Meg îi văzu de pe terasă și-i salută plină de voie bună și-i chemă înăuntru.

Intrară astfel amândoi în casă, iar Meg, care tocmai se pregătea să-i facă baie lui Peter, o rugă pe Brenda să-l invite pe Derry în sufragerie și să-i dea ceva de băut.

Va veni și ea, imediat ce îl va duce pe Peter la culcare.

În sufragerie, cei doi o găsiră pe Gay, care tocmai își lua cina, în pijama.

– Peter e foarte supărat în seara asta, anunță ea. A vrut să prindă o broască din groapa cu apă din spatele casei și a căzut înăuntru. A venit foarte murdar. Eu n-am căzut niciodată acolo, continuă ea, cu mândrie și satisfacție.

– Hei, nu fi chiar atât de orgolioasă, replică Derry.

– Ce înseamnă orgolioasă?

– E modul în care se simt toate femeile când un bărbat

cade într-o groapă.

– Atunci se întâmplă foarte des ca bărbații să cadă în gropi?

– Da, pentru a le da prietenelor lor satisfacție.

– Ce femei oribile trebuie că ai cunoscut în viața ta, replică sec Brenda.

– Păi, n-am prea avut noroc în sensul ăsta, răspunse el, în timp ce luă din mâinile ei paharul cu whisky.

Tânăra așeză pe masă, după asta, sticla cu sifon.

– Aș putea să -ți fac un cocteil?

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să-mi spăl cerneala de pe mâini.

– Ah, lasă, stai jos și fii o clipă ceva mai sociabilă. Bea niște limonadă, sau orice îți face plăcere, iubito. Hai, relaxează-te. Și desfă-ți părul.

După asta, văzând că ea nu intenționează să se așeze, Keith o prinse de umeri și o forță să stea într-unul din scaunele de la masă, de pe care tocmai plecaseră pisicile.

Brenda își turnă apoi puțin sherry, spunându-și că ar fi fost mai bine să fi rămas mai mult la stație.

– Brenda nu-și poate lăsa părul în jos, interveni Gay, reușind să-l mai pondereze astfel pe Keith. E la fel de scurt ca al tău, comentă fetița. Eu când o să fiu mare o să am păr negru și lung ca mătușa Elsa și o să-mi vopsesc unghiile roșii, așa cum face ea.

Keith începu să râdă, dar fără prea multă plăcere.

– Mătușa Elsa e foarte frumoasă, spuse fetița.

– Da, foarte, fu Keith de acord.

– De-asta ești îndrăgostit de ea, nu-i așa? întrebă fetița, lăsându-și capul pe o parte și privindu-l foarte romantic.

Brenda se uită țintă la Keith, care scoase imediat o exclamație de surpriză și nemulțumire:

– Cine ți-a spus că sunt îndrăgostit de ea? întrebă el, atât de aspru încât fetița scăpă lingura din mână.

– Uite ce mi-ai făcut, spuse fetița, alarmată.

– Cine ți-a spus că sunt îndrăgostit de ea? întrebă din nou Keith, uitându-se în ochii ei și mai aproape.

– Mama spune asta. Și că de cincisprezece ani ești îndrăgostit de Elsa și de-asta a venit ea acum aici, ca să se mărite cu tine, care te-ai gândit tot timpul la ea până acum.

Asta a făcut-o pe Brenda să zâmbească, iar pe Keith să râdă atât de tare, încât râsul lui răsună cu putere în toată încăperea.

Gay se ridică și le spuse pe același ton de reproș maternal, pe care-l folosea Meg:

– Acum, parcă ați înnebunit amândoi.

Pe urmă, fetița ieși alergând din încăpere, ca o păpușă cu figură nemulțumită, în pijamaua albastră.

– A naibii situație, spuse Keith, nevenindu-i să creadă. Deci asta a crezut bătrâna Meg tot timpul de când am venit aici. Că Elsa a venit aici ca să se mărite cu mine!… Probabil asta ți-a spus și ție, Jane, așa cum i-a spus lui Gay.

– Nu, nu mi-a spus chiar așa, dar e clar pentru toată lumea.

– Ce e clar?

– Că tu… Că… domnișoara Darnley… ? Meg mi-a povestit doar ce a fost între tine și Elsa cu ani în urmă.

– Și că acum a reînceput totul, nu? gâfâi el. Ți-au spus și asta, e-adevărat?

Keith veni lângă ea imediat, îi ridică bărbia și o privi direct în ochi, după care continuă:

– Ascultă, Jane, E important ca tu și toți ceilalți să știți adevărul. Nu știu dacă te interesează, pentru că n-am înțeles încă modul în care vezi tu lucrurile. În general, n-am reușit să le înțeleg niciodată pe femei. Femeile m-au uluit întotdeauna. Vreau să știi însă că Elsa nu mai înseamnă nimic pentru mine. Absolut nimic. A venit aici să vâneze și m-a rugat să-i conduc safariul. Pentru mine, ea e ca orice alt client care m-a rugat să fac asta și dacă aș fi putut s-o refuz, aș fi făcut-o.

Un fâșâit ușor, venind dinspre ușă, îl făcu să-și întoarcă privirile într-acolo. Elsa Darnley se oprise în pragul verandei și-i fixa cu ochi arzători.

Capitolul 6

Nu era nicio îndoială că auzise totul.

După o scurtă ezitare, intră înăuntru, încercând să zâmbească.

Un zâmbet artificial, ca întotdeauna.

– E adevărat, deci, că dacă tragi cu urechea, uneori poți auzi lucruri pe care nu le-ai fi aflat, altfel, niciodată.

– Nu ai auzit acum nimic diferit de ceea ce ți-am spus în față, spuse Keith, fără să se stinghereasc prea mult. Trebuie să admit că nu ești un client obișnuit, totuși.

Cum poate fi atât de calm? se întrebă Brenda, a cărei inimă bătea să-i iasă din piept.

Cât din tot ce spuseseră auzise Elsa? Cât timp stătuse în pragul ușii? Îl auzise pe Keith negând relația lor?

Cuvintele lui o făcură pe Brenda aproape să se sufoce…

Era important ca ea și ceilalți să cunoască adevărul… Ce vroia să spună, de fapt, cu asta?

Și ce altceva i-ar fi spus dacă n-ar fi fost întrerupți?

Speranțele începură să-i bată ca niște aripi nebunești în tot sufletul.

Apoi Elsa le spuse că auzise că venise Keith și dorise să-l întrebe dacă are o pereche de ochelari de soare în plus.

– Pe-ai mei i-am pierdut astăzi la vânătoare și nu-mi imaginez cum pot pleca în safari fără ochelari, se confesă ea.

– Dar se găsesc peste tot în oraș, o informă Brenda, deși era sigură că actrița știa foarte bine asta.

După cuvintele Brendei se lăsă o tăcere stânjenitoare, dar chiar atunci intră Gay, cu un bol mare cu lapte cu cereale.

– De ce nu i-ai spus lui Omari să te ajute? întrebă Keith râzând și ajutând-o să pună bolul pe masă.

– Nu-mi vine să cred că vor veni și copiii cu noi în safari. Ai, într-adevăr, niște clienți speciali de data asta, Keith, murmură Elsa, cu fulgere în priviri.

Derrington trecu peste insinuarea din glasul actriței și răspunse simplu:

– Meg va avea grijă de ei. Ea e cea care se ocupă de alimentația noastră acolo și nu poate să lase copiii aici.

– Îmi amintesc de câte ori m-ai lăsat pe mine acasă, ca să mergi la vânătoare cu masaii.

– Bărbaților nu le place să aibă femei prin preajmă când merg la vânătoare, comentă Derrington.

– Da, ei au nevoie de femei doar pentru a se căsători cu ele, interveni Gay și când izbucniră cu toții în râs, știu că spusese ceva foarte inteligent, într-adevăr.

În acel moment intră și Meg în sufragerie, urmată de Omari, care ținea în mâini două lămpi cu gaz.

– Sunt bucuroasă că ai venit azi la noi, Derry dragă. Vreau să verific încă o dată cu tine, dacă am pus în bagaje tot ce trebuia.

Apoi, întorcându-se spre Elsa, îi spuse pe un ton foarte vesel:

– Vino și tu, Elsa; dacă Derry ar fi fost căsătorit acum, soția lui s-ar fi ocupat de bagajele pentru safariul lui. Cum nu e căsătorit, a căzut în sarcina mea această treabă. Un vânător trebuie să fie căsătorit. E mult mai comod pentru el.

Derry îi puse o mână pe umăr și-i răspunse zâmbind:

– Câtă dreptate ai, Meg. Hai să vedem dacă ai pus toate conservele de care avem nevoie și să-mi dai mai multe sfaturi cu privire la căsătorie. Chiar am nevoie de ele, acum.

– Bineînțeles că ai, replică Meg. Și tu treci în pat, Gay, adăugă ea, uitându-se spre fetița care îi urmărea cu atenția mărită.

Gay murmură ceva, nemulțumită.

– Treci în pat, am spus, insistă Meg, sau nu vei veni în safari, mâine.

Oftând resemnată, Gay se îndepărtă.

Elsa se așeză pe canapea, privind-o pe Brenda din cap

până-n picioare. Rămăseseră singure, pentru moment și în cameră se lăsă o liniște atât de profundă, încât se auzea bâzâitul surd al insectelor, venind pe fereastra deschisă.

– Doriți ceva de băut? întrebă Brenda, pentru a rupe tăcerea atât de stingheritoare și pentru a scăpa de ochii ațintiți cu insistență asupra ei.

– Nu. Vreau doar să vorbesc cu tine. Așază-te lângă mine, spuse actrița, dând deoparte perna de lângă ea și făcându-i loc Brendei.

Brenda se așeză pe un capăt al canapelei.

– Vreau să vorbim despre Derry. Vrea să ți-o tragă, nu-i așa? Am observat asta încă de la început. Îi cunosc foarte bine metodele, adăugă Elsa.

Vroia să ce?… își spuse Brenda, indignată de vulgaritatea modului în care îi vorbise actrița.

– Are vreo importanță pentru dumneavoastră dacă îl interesează asta sau nu? replică Brenda cu aciditate.

Dacă această femeie vroia să reducă discuția la un nivel atât de vulgar, va avea ceea ce merita, se gândi tânăra, tremurând de nervozitate.

Vulgară și insensibilă, constată Brenda în gând, privind-o pe faimoasa femeie drept în față.

– S-a ținut și după mine, în același mod. De ce crezi că am venit până aici? Pentru că Derry mi-a cerut să vin!… După ultimul meu spectacol, a năvălit în cabina mea ca un uragan și…

Femeia râse ușor, amintindu-și…

– Și a făcut dragoste cu mine, într-un fel… nu tocmai… obișnuit… Cu cincisprezece ani în urmă trebuia să ne căsătorim.

– Știu asta, răspunse Brenda, cu buzele albe de durere.

– Una dintre prietenele mele urma să fie domnișoara mea de onoare, continuă Elsa să-și amintească. Era foarte tânără. Nu avea mai mult de șaisprezece ani. Era foarte impresionată de Derry iar el nici măcar cu o zi înaintea căsătoriei cu mine nu putuse să se abțină să nu profite de acest fapt. Nu a rezistat niciodată în fața femeilor care-l doreau. I-am găsit îmbrățișați. În ajunul nunții noastre. Am plecat, deci, nu se mai putea face căsătoria.

Ce poveste gogonată, își spuse Brenda.

– Nu vă cred.

– Bine. N-ai decât să nu mă crezi. Să nu spui că nu te-am atenționat, atunci când te va răni. Îl iubești, pe Derry, nu-i așa?

Brenda nu răspunse.

– Și el știe asta, adăugă Elsa. Vanitatea lui e satisfăcută, simțindu-se iubit de o fată de vârsta ta. Întreab-o și pe Meg. Îți va spune același lucru. Au fost atât de multe femei în viața lui. Am auzit de toate escapadele lui din Londra. Întreab-o pe Meg despre Arlette Brown. Și despre tânăra domnișoară Trevennick. Întreabă-l și pe el, dacă vrei. Are apetitul vânătorului… și te urmărește până te învinge. Un vânător de

inimi.

– Dar încă îl doriți, cu toate acestea, răspunse Brenda, cu buzele uscate.

– Da. Îl vreau. Ne iubim și ne urâm în același timp. E o otravă care ne-a intrat în sânge. Știu că și cu tine e doar un flirt. Într-un mod foarte ciudat, asta mă excită și mă flatează, râse ea, un râs extrem de senzual. Lasă-l în pace, draga mea, nu-ți mai pierde timpul cu el. Nu e pentru tine. Nu știu dacă vreo femeie poate fi fericită cu el, dar am hotărât să-mi asum riscul. Asta e soarta mea, dacă vrei… Gusturile mele sunt foarte sofisticate. Din păcate, un bărbat loial nu m-ar atrage. Dar tu găsește-ți mai bine un băiat care să fie drăguț cu tine, Jane.

Actrița râse foarte tare, rostind acest nume, apoi continuă, amuzată:

– De ce crezi că-i place să-ți spună așa? Râde de inocența ta, asta-i tot, încheie ea, întinzându-se ca o pisică pe pernele de pe canapea.

Brenda se ridică brusc, cu obrajii arzându-i de mânie.

– Vă rog să mă iertați, trebuie să mă retrag în camera mea. Dacă… ați terminat, încheie Brenda, printre dinți.

– Am terminat, draga mea. Doar… încă ceva… Nu încerca să te bați cu mine pe terenul meu… Sunt o persoană periculoasă… Asta-i tot, spuse ea zâmbind cu toată gura.

– Mulțumesc pentru sfaturi, replică Brenda cu ironie.

În camera ei însă, Brenda simți că pulsul ei o luase razna.

Lacimile îi apărură în ochi și-i fu imposibil să le oprească avalanșa.

Elsa era o ființă oribilă. Murdărea tot ce atingea.

Încet, văzând ca prin ceață și cu mintea răvășită, Brenda începu să-și împacheteze lucrurile pentru safariul de a doua zi.

Arlette Brown… și o fată care urma să-i fie domnișoară de onoare…

Ce au fost toate aceste fete pentru Derry, de fapt? se întrebă Brenda.

Tot acest mister…

Un vânător de inimi, cu necesitatea de a ucide, a oricărui vânător…

Brenda își îndesă mai bine hainele în valiză…

Se simțea distrusă…

Dacă dădea crezare celor spuse de Derry, totul era atât de simplu…

Dar…

Dacă, într-adevăr, el îi ceruse să vină în Kenya…dacă în acea noapte la Londra făcuse dragoste cu ea, dacă într-adevăr își petrecuseră ultimele zile împreună, subjugat încă de farmecul ei… De ce căuta compania ei?

Îl iubea… N-avea niciun rost să nege asta… dar nu putea avea încredere în el și o dragoste fără încredere e… iadul…

Chiar dacă Elsa nu crede în el și vorbește de o pasiune perversă pe care i-o nutrește.

Cât de oribilă a putut fi vorbindu-mi despre toate astea, se gândi Brenda…

Adevărul e că eu sunt prea nesofisticată pentru a accepta să fiu la mijloc, în tot acest joc al lor…

În momentul următor, afară se auzi portiera unei mașini și câteva voci își spuseră noapte bună, semn că Elsa și Keith tocmai plecaseră.

Restul serii, tânăra și-l petrecu ajutând-o pe Meg să termine tot ce mai avea de făcut, înaintea plecării.

După ce se duse la culcare, Brenda se foi multă vreme în pat, până să adoarmă.

Era încă întuneric, când Omari îi aduse ceaiul.

Nu reușise să doarmă destul și acum își simțea capul greu, iar ochii i se închideau încă de somn.

***

Începutul safariului înlocui în sufletul Brendei toată durerea și incertitudinea, cu un sentiment de bucurie și de emoție cum nu mai cunoscuse până atunci.

Era ca un vis frumos, acompaniat de o muzică încântătoare și tânăra simți că nu va uita niciodată începutul acestui eveniment din viața ei.

Linia palidă a munților la orizont, aerul răcoros și

revigorant, care o făcu să dea uitării toate nopțile sufocante de până atunci, lămpile aprinse cu care băieții africani le luminau calea, râzând și înveselindu-se ca niște copii, din casă în curte și invers, mașinile supraîncărcate care-i așteptau…

În copacii din fața casei, păsările se treziseră și ele și ciripeau acum, agitate.

Îmbrăcați cu pulovere groase de lână, copiii, cu ochii încă lipiți de somn, dar veseli nevoie mare, alergau prin toată casa, în timp ce Meg își bea cafeaua pe verandă, cu un ochi la Omari, căruia îi dăduse ultimele sfaturi înaintea plecării și cu un altul la bagajele copiilor, care tocmai se încărcau în mașină.

Nu trebuia să fie uitat nimic.

După câteva minute, se urcară cu toții în mașini.

Meg ,Val și Gay în prima mașină, Brenda și Peter în cea de-a doua, urmați de alte două mașini, în care erau băieții africani.

Un camion cu petrol, puști și muniții încheia convoiul.

În fața stației de cercetare îi aștepta un șir asemănător de mașini, în fruntea cărora se afla mașina decapotabilă a lui Keith, care era deja așezat la volan, cu o figură aspră și de nepătruns.

Alături de el, Elsa, ca un liliac alb, în pelerina de lână cu glugă, stătea nemișcată, cu ochii privind înainte.

Se părea că ei erau cei care vor deschide drumul,

împreună cu bărbatul negru, cu păr cărunt, care era așezat pe bancheta din spatele lor.

În următoarele ore, convoiul impresionant al mașinilor urcă și coborî dealuri.

Era deja foarte cald și soarele arzător promitea o temperatură și mai mare, deși câte un nor răzleț îl mai ascundea, din când în când. Setea și transpirația pusesese stăpânire cu totul pe Brenda, dar le îndura cu demnitate.

Dacă asta însemna un safari, își spuse ea moțăind de plictiseală, atunci… era dezamăgită.

Tot acest drum, acoperit cu iarbă arsă de soare… Toți acești scaieți care străjuiau cărarea.

Lângă ea, Peter, cu pușca sa de jucărie, se distra de minune, închipuindu-și că împușca lei ascunși în tufele presărate din loc în loc, pe întinsul parcă fără sfârșit.

Apoi, brusc, drumul prăfuit pe care merseseră până atunci, se cufundă într-o pădure. Răcoroasă, întunecată, deasă și tapetată cu mușchi de un verde încântător.

Copacii închideau cu crengile lor lungi drumul spre cer, iar ferigile le îmbrățișau trunchiurile până aproape de mijloc. Maimuțele, grupuri, grupuri, cu fețele lor mici și istețe, începură să țipe alarmate de prezența intrușilor.

În această pădure, făcură primul lor popas, pentru mâncare.

Combinară astfel, micul dejun cu prânzul.

Imediat ce deschise ușa mașinii sale, Brenda îl zări pe

Keith, care se grăbi s-o ajute să coboare.

– Cum ți s-a părut acest drum în convoi? întrebă el.

– Plictisitor.

– Asta pentru că ești aproape de sfârșitul șirului. Aș fi vrut să fii în mașina mea. Elsa poate sta în altă parte a convoiului. Vrei să vii în mașina mea, când vom porni din nou?

Brenda se înroși de emoție. Această propunere așa de directă era atât de neașteptată, încât nici nu știu ce să răspundă.

Derry o vroia lângă el, iar pentru asta intenționa s-o alunge pe Elsa.

În minte îi sunară imediat cuvintele actriței: vanitatea lui e foarte satisfăcută, în preajma fetelor ca tine…

Cuvintele acestea o făcură să răspundă încet, dar ferm:

– Voi merge în mașina-laborator, după ce vom pleca din nou.

– Vei avea timp să stai și acolo, pe parcursul safariului. Nu cred că Drayton ar fi prea mulțumit dacă i-ai sta tot timpul pe cap.

După micul dejun, Derrington se afundă în pădure, cu câțiva tineri negri, să caute vreascuri pentru focul necesar prăjirii cărnii pentru prânz.

Doctorul Drayton, înarmat cu un prosop și un foarfece de grădină, îi strigă Brendei că e cazul să profite de această pauză pentru a tăia câteva frunze de ferigă, pe care văzuse niște gâze foarte stranii. O ruga să inspecteze terenul, să vadă

ce putea găsi interesant pentru el.

– Ai grijă însă și nu merge prea departe fără un ghid, îi strigă Val, în timp ce stătea de vorbă cu bătrânul Karo, care anunță imediat:

– Merg și eu cu memsahib.

În momentul următor se alătură deci Brendei, cu un aer protector.

– Bwana Derry mi-a spus să fiu atent și dacă memsahib se afundă în pădure s-o însoțesc, explică el.

– Cu Derry n-ai nicio șansă să faci ce vrei, râse amuzat Val.

– Aveți vreo obiecție, dacă profit și eu de protecția lui Karo și vin cu voi? întrebă Elsa, de la masa la care se afla, bându-și cafeaua.

Doctorul Drayton se însufleți brusc, bucuros s-o aibă alături pe frumoasa Elsa.

Era de altfel o prezență foarte amuzantă, iar cunoștințele ei despre plantele din acea zonă le fuseseră de un real folos.

Brenda înaintă în pădure puțin mai mult, atrasă de prospețimea florilor, a frunzelor, a tufișurilor atât de stranii, pentru ea.

Karo o urmă, tot timpul, ca o umbră.

Erau pe punctul de a se întoarce la mașini din expediția lor plină de succes, când Elsa se opri în fața unei plante subțiri și destul de înalte, prezentându-i-o Brendei ca fiind ceva ce l-ar putea interesa pe doctorul Drayton.

Brenda se aplecă ușor, cu intenția de a rupe tulpina și a o

așeza printre celelalte plante strânse, dar abia dacă schiță gestul și Karo o prinse de mână, protestând imediat cu un strigăt:

– Frunza rea!... Frunza ju-ju... Nu lua, memsahib. Otrava pentru sânge, spuse el, după care îi aruncă Elsei o privire foarte rece și acuzatoare:

– O memsahib născută în Africa știe asta!...

– Ah, e doar una din superstițiile Africii, îi explică Elsa Brendei, râzând. E mai bine să nu-i plictisim pe alții cu astfel de lucruri, domnule Karo.

Nu mai spuseră nimic în drumul de întoarcere niciunul dintre ei, iar când ajunseră, Keith era deja acolo, întorcând deasupra focului două antilope și un țap, ajutat de tinerii negri în serviciul familiei Trayner.

Brenda nu-i aruncă nicio privire și fu fericită când doctorul Drayton o chemă în rulota-laborator pentru a sorta plantele culese și a-l ajuta să-și facă însemnările.

Când caravana își reluă drumul, Brenda era încă în laborator, ocupată cu tot felul de treburi pe care i le dăduse doctorul, în regim de urgență.

Călătoriseră toată ziua prin pădure, iar la lăsarea serii convoiul opri într-o poieniță de la marginea unei ape.

Animalele însetate, aplecate deasupra apei, fură o pradă extrem de ușoară pentru pușca lui Derry și curând aerul se umplu de mirosul cărnii fripte.

Înaintea cinei, Brenda dorise să facă un duș, în baia

improvizată la marginea râului, dar Elsa veni și ea imediat, spunându-i cu surâsul ei artificial:

– Trebuie să dăm cu banul, acum, să vedem care dintre noi va face prima dușul.

– Nu vă faceți probleme, răspunse Brenda cu amabilitate, pot aștepta.

Astfel, fata se îndepărtă puțin, dar cum bărbații începură și ei să sosească la râu, se hotărî să se afunde în pădurica din apropiere.

Luminile mașinilor se puteau zări până acolo, ceea ce înseamna că nu era niciun pericol să fie atacată de animale. Nu va merge oricum prea departe, își spuse ea.

Atrasă însă de verdele arborilor, de aerul proaspăt și de liniștea care-i lipsise toată ziua, Brenda uită de promisiunea pe care și-o făcuse. Era prea excitant să se vadă de una singură în pădurea Tanzaniei, ca o ființă preistorică, ascunsă de vegetația luxuriantă.

Ascultă cu bucurie zgomotele din jurul ei… Stranii și noi toate, ca într-un început de lume nouă, pentru ea.

Apoi, dintr-o dată, un tufiș din apropiere se despică și în întunericul dens, Brenda simți o prezență înaltă, apropiindu-se de ea.

– Sunt Karo…șopti apariția. Memsahib nu sperie. Karo bun. Înțelept… Memsahib venit în pădure pentru că bătrânul Karo chemat memsahib în inima lui.

Asemenea unui gnom, Karo stătea acum chiar în fața ei, cu

brațele încrucișate pe pieptul gol. Fața lui mică avea o expresie tristă, iar ochii îi străluceau într-un mod extrem de ciudat.

Brenda își putu auzi respirația, dar fu incapabilă să facă vreo mișcare și nici să spună ceva.

– Cărarea vieții și a morții, spuse bătrânul. Karo le vede în fața lui și memsahib e în pericol de moarte. De asta spiritul lui Karo a chemat-o pe ea aici. Memsahib va sta un moment în casa lui…

Bărbatul despică apoi din nou tufișul din care venise…

– Intră, memsahib, ordonă el, ca într-un caz de urgență și, împinsă ca de o forță misterioasă, Brenda intră în adâncul verde al tainicei colibe.

Capitolul 7

Cum de se supusese cu atâta liniște, acestei chemări, Brenda nu reuși să-și explice, când se gândi mai târziu la toate astea.

Totul păruse că se petrecuse într-un vis, ca într-o stare de hipnoză.

Era posibil ca bătrânul șef de trib s-o fi hipnotizat?

Era singura explicație posibilă a faptului că-l urmă cu atâta încredere în bordeiul cu pereți de frunze, în care ardea o lampă cu petrol pe un butuc așezat în mijlocul încăperii. Într-un colț mai era un pat de mușchi, iar în fața lui și un alt butuc acoperit cu o piele de râs, pe care bătrânul o îndemnă să se așeze.

În timp ce se așeză, Brenda observă cu groază cum bătrânul bloca singura posibilitate de ieșire. Rămase deci

închisă aici, pentru cine știe cât timp, cu ciudata creatură, își spuse Brenda, tremurând de spaimă.

– Arată-mi mâinile, memsahib, spuse bătrânul, întinzându-și palmele spre ea, așa cum ar fi făcut orice vraci cu experiență îndelungată.

Brenda se execută. Nu avea oricum altă soluție.

Karo îi prinse mâinile și după câteva momente de tăcere, figura lui păru să devină inumană… teribilă… Ochii începură să i se rotească în orbite, gura i se închise peste dinții lui proeminenți, astfel că acum semăna foarte mult cu un bot de lup.

Un medium în transă, se gândi Brenda, privind spre ieșirea devenită inaccesibilă.

Ce n-ar fi dat să poată ieși acum de-aici! Să fie în camping… Dacă acest Karo era atât de nebun pe cât părea?

– Uite, memsahib! spuse el, scuturând-o, arătându-i un loc din palma ei care, spre amuzamentul Brendei, era ca o pată în formă de fluture roz.

Nu văzuse, cu siguranță, această pată, înainte.

– Ce e asta, Karo? întrebă ea.

– Răul din ju-ju. Ai atins frunza de dimineață, memsahib. Otrava ei lucrează încă.

În timp ce o apăsa, Brenda simți într-adevăr o durere acută în tot brațul.

– Mă doare, Karo, gemu ea, alarmată.

– E moartea, murmură Karo. E cursul otrăvii… O femeie

cu piele de lapte și păr ca noaptea te urăște, memsahib. Are ochi verzi în care se vede răutatea diavolească. Bătrânul Karo știe. A văzut când a pus ju-ju pe tine în dimineața asta, în pădure.

Vag, sub muntele de durere, Brenda auzi ca prin vis sinistrele cuvinte. Totul era atât de incredibil. Dintr-o dată, fata simți că-i fuge pământul de sub picioare. Parcă ar fi căzut, brusc, în lumea întunecată a fantomelor pădurii africane.

Cele citite despre practicile voodoo și magia neagră, cândva, îi veniră dintr-o dată în minte.

– Dar e ridicol, începu ea să plângă, încercând să alunge gândurile oribile care-i bântuiau creierul. Dacă planta pe care am atins-o de dimineață era otrăvitoare, de ce nu s-a văzut efectul ei mai devreme?

– Pentru că poțiunea nu era în plantă, ci în mintea diavolească a femeii care te urăște. Planta e doar un semn. Ju-ju… Sucul ei nu e rău, dar cu gândul ei, zeama albă a devenit rea. Sunt multe lucruri așa în țara asta. Ea știe de ju-ju. Am văzut asta în ochii ei. Am simțit asta în sângele meu când am stat în mașină pe scaunul din spatele ei. Frumusețea ei e mare și poate face dintr-un bărbat un nimic.

Deci, chiar bătrânul Karo a simțit dragostea sălbatică dintre Keith și Elsa, își spuse Brenda, prin valurile durerii înnebunitoare.

Brenda își puse capul pe brațe, plângând visul ei pierdut.

Nu există, oare, niciun sfârșit, pentru tenacitatea inimii umane?

După asta, tânăra făcu un efort și se ridică.

– Trebuie să plec, Karo. Mă doare mâna. Memsahib Trayner o să-mi dea ceva pentru durere.

– O să-ți dau eu ceva să-ți treacă, spuse el, căutând în patul de frunze.

Brenda îl văzu apoi, îngrozită, cum se întoarse cu un șarpe mic, negru.

– Nu-ți fie frică. E mort, spuse el.

Pe urmă, cu un cuțit pe care-l luă din buzunarul pantalonilor, tăie șarpele de-a lungul și scoase din trupul fără viață al micii vietăți, o bucată de sânge închegat. Îl amestecă ușor cu un praf de ierburi, luat dintr-o cutie pe care o ținuse în același misterios buzunar.

Înmânându-i Brendei poțiunea rezultată, îi spuse cu hotărâre:

– Ține asta în mâna care te doare, până ajungi la tabăra ta, memsahib. Acolo, când îți faci baia de seară, pune-o în apa fierbinte și freacă-ți bine mâna. Va trece totul, așa.

Brenda îi mulțumi în grabă și luă ciudatul amestec, cu gândul de a-l arunca imediat ce va avea ocazia.

Karo, însă, se oferi s-o conducă până la convoi, astfel că nu putu scăpa de amestecul pe care trebui să-l țină în mână până ajunse la mașini.

De asemenea, îi era și puțin teamă de bătrânul vraci.

În mod curios, însă, în timp ce se îndreptă spre tabără, durerea, atât de cumplită la început, dispăru ca prin minune. În schimbul ei, o senzație de bine și de relaxare extraordinară, se instală în tot corpul ei.

– Karo!… Mi-a trecut!… Sunt vindecată, exclamă ea, pe un ton plin de fericire.

– Poate, îi spuse el, cu o privire pătrunzătoare, care răzbătu până la ea prin lumina săracă a lămpii pe care Karo o ținea în mână, pentru a-i arăta cărarea. Bătrânul Karo a adus durerea în corpul tău în seara asta pentru care mă vei ierta Memsahib. Mai bine acum decât mai târziu.

– Vrei să spui, scânci Brenda, dar fără indignare, că n-a fost o durere reală? Ai aplicat asupra mea unul din vicleșugurile oribile ale magiei?

Karo scutură din capul lui alb și când vorbi o făcu atât de rar, încât Brenda se gândi că o considera un copil.

– Laptele alb, memsahib, ți-a spus azi-dimineață să atingi frunza de ju-ju și Karo a simțit în acel moment dorința de moarte din inima femeii cu ochi verzi. Pentru că tu ești tânără, iar corpul ei începe să se veștejească. Toată ziua am încercat cu mintea mea să dau jos ju-ju-ul pe care ți l-a făcut. Dar în seara asta m-am gândit că e mai bine să te fac să simți ju-ju-ul ca să ai grijă mai târziu. Fii atentă la ce se întâmplă în jurul tău tot timpul. Nu te apropia de femeia cu ochi verzi, care-ți dorește moartea. Încrede-te doar în Dumnezeu, spuse el, cu vorbe ortodoxe din gura lui păgână.

Scuturându-și cu putere capul, pentru a și-l scoate din minte pe straniul personaj, Brenda ridică repede ușa cortului și intră înăuntru, simțindu-se ca și cum s-ar fi întors din lumea spiridușilor.

Cu fața albă și privirile rătăcite, tânăra analiză scena care se desfășura în fața ochilor ei:

Împresurată de aburi și parfum, Elsa, învelită în faldurile unui prosop, cu un strat de cremă pe partea rămasă liberă, zâmbea fericită, ca o nimfă exotică, dintre faldurile unui prosop mare și subțire.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, văzând-o. De ce a trebuit să pleci cine știe pe unde doar pentru că am intrat eu prima la duș? Nu era un motiv pentru a te adânci în inima pădurii doar pentru atât, draga mea.

Fără să spună nimic, fata se așeză pe patul destinat ei, ținând încă în mâini lămpașul primit pe tărâmul oribil de pe care se întorsese.

– M-am întâlnit cu bătrânul ăla amuzant, Karo, spuse ea în sfârșit, după câteva momente de ezitare. A început să mă doară mâna foarte tare, după ce am atins frunza aia otrăvitoare, azi-dimineață.

Elsa o privi cu asprime:

– Dar nu era o frunză otrăvitoare, Brenda. Am atins acest gen de plante de mii de ori în viața mea și le-am folosit ca plante decorative. Știu ce cred africanii despre ea, dar nu e adevărat.

Brenda așeză cu grijă lampa și poțiunea primită de la Karo pe măsuța de toaletă de lângă ea.

– Nu știu, dar m-a durut foarte tare mâna și mi-a ieșit ceva în palmă, iar bătrânul Karo m-a vindecat cu asta, spuse fata, arătând spre praful învelit într-o frunză.

– Bătrânul Karo e doar un șarlatan, spuse Elsa cu cinism. Sau crede cu adevărat în faptul că planta aceea e otrăvită și te-a făcut să crezi și tu. Africanii te pot sugestiona în astfel de cazuri, știu asta. Mi-a spus și Derry că bătrânul are astfel de puteri.

În timp ce vorbise despre toate aceste lucruri, Elsa se îmbrăcă într-un halat de mătase alb, care părea foarte ciudat în cadrul primitiv în care erau. Niciodată, însă, Brenda n-o văzuse arătând mai atrăgător.

– Dacă e adevărat că planta e otrăvitoare, de ce n-ai avut niciun simptom până seara? întrebă ea, în mod rezonabil. N-are niciun sens să te mai gândești la asta.

– Da, asta m-am întrebat și eu, răspunse tânăra, amintindu-și cele spuse de Karo, cum că ar fi permis durerii să-i intre în corp abia în acea seară. Era un adevărat mister, toată această afacere, se gândi Brenda.

Erau foarte multe lucruri în mentalitatea africanilor pe care nu le înțelegea și nu le accepta, astfel că, de acum încolo, își spuse ea, se va feri de bătrânul Karo.

Nu era decât un biet nebun. Probabil îi displăcea Elsa și inventase toată povestea asta cu ju-ju-ul și tot restul.

Dacă nu se ducea în pădure, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Toate temerile astea ale lui, melodramatice, despre dorința Elsei de a o face să moară și despre puterea farmecului ei erau prea gogonate, pentru a le lua în seamă.

Vrând să scape cât mai repede de amintirea a ceea ce i se întâmplase în acea seară, Brenda luă lampa și o aruncă afară, în întunericul nopții care se lăsase.

După aceea, începu să-și facă toaleta cu grijă, la lumina slabă a lanternei agățată de unul din pereții cortului și continuă să converseze cu Elsa despre fel de fel de lucruri.

Ce încântătoare putea fi această femeie când vroia, se gândi Brenda, privind-o cu admirație.

Uitându-se îndelung la perlele minuscule din urechile ei perfecte, Brenda își simți inima strângându-i-se în piept.

Fără îndoială, Derry avea toate motivele să fie fascinat de celebra actriță.

Privindu-se în oglindă în timp ce se machia, frumoasa Elsa începu să vorbească brusc despre relația ei cu Keith Derrington, în termeni de o candoare desăvârșită.

– Ceea ce mă bucură cel mai mult la acest safari, comentă ea, e că am posibilitatea să-l văd pe Derry în elementul lui natural. Un rege… în regatul lui sălbatic, însoțit de toți sclavii lui, care îl adoră.

Da, asta era!… își spuse Brenda, într-un fel de revelație… Bătrânul Karo îl admira pe Derrington și o ura pe Elsa pentru

puterea ei de a fi câștigat dragostea acestui bwana.

Puteau fi încă alte o sumedenie de explicații, pentru imaginația dezlănțuită a bătrânului.

– Uită-te până și la mersul lui Derry, continuă Elsa să viseze, în oglinda ei. Are mersul unui tânăr războinic masai. Desigur, cu ei a-nvățat acest umblet, pentru că e foarte greu pentru un om alb să dobândească această agilitate. E un mers instinctual, ușor, ca și cum s-ar teme să nu deranjeze ceva în drumul lui sau ca și cum nu vrea să facă mai mult zgomot, mergând, decât o aripă-n zbor. Derry, de altfel, n-a iubit niciodată civilizația și nici nu pot spune despre el că e… civilizat… Asta e atât de devastator de atractiv la el. Poate îmi place atât de mult pentru că nici eu nu sunt foarte… civilizată, spuse ea, încet și senzual, lingându-și buzele cu limba ei mică, subțire și roz…

Și ce ochi pătrunzători, continuă ea. Ochi de vânător. Vede orice… Oricând și oriunde… Pe lumină sau pe întuneric… În cel mai dens stufăriș. Nicio creatură din lume nu-l poate lua prin surprindere.

– Da, într-adevăr, confirmă Brenda, te simți în siguranță în preajma lui.

– Într-un anume fel, da, râse Elsa. Dar nu e o persoană…sigură, în sensul cel mai exact al cuvântului.

Peste câteva minute, se duseră împreună la focul de tabără aprins lângă mesele aranjate pentru cină.

Totul avea un aer festiv și optimist, se gândi Brenda,

așezându-se pe unul dintre scaunele din apropierea flăcărilor.

În sfârșit, mâncau relaxați și tânăra îl privi pe Keith cu coada ochiului, în timp ce aranja vreascurile. În lumina pâlpâitoare, fața lui era și mai frumoasă, iar ochii ațintiți spre foc ardeau cu o lumină și o forță încă și mai mare decât până atunci.

Inima fetei se strânse de durere și-și întoarse capul în altă parte, oftând.

Nu peste mult, tinerii africani începură să danseze în jurul focului, un dans misterios și sălbatic, în ritmul tobelor care începură să bată ca într-un apel plin de mister.

– Un Ngoma! exclamă Elsa, încântată…Ce minunat!…

– E un dans tradițional, explică Meg, în fața ochilor larg deschiși ai Brendei, care priveau fascinați. Și cred că e în onoarea lui Derry, adăugă ea.

Derry râse bucuros, ca un adolescent.

– E un dans de mulțumire. A fost o zi de vânătoare plină de succes, replică Derrington.

– O zi de vânătoare condusă de cel mai mare vânător, răspunse Elsa.

– Ce înseamnă cuvintele pe care le strigă cu toții? întrebă Brenda.

– Pentru marele bwana, aducătorul de carne, traduse Elsa. Vorbesc despre un bwana cu ochi de soare și inimă de leu care s-a dus singur în pădure, s-a bătut cu fiarele și le-a

învins. Bwana înseamnă ,, conducătorul alb"... Dar numele pe care i l-au dat lui Derry înseamnă ,, conducătorul alb care aduce carne", comentă Elsa și vocea ei sună la fel de vibrant și de puternic ca și sunetul tobelor dezlănțuite.

– Numele pe care mi l-au dat mie e ,, micul conducător alb care scormonește în pământ ca o găină", spuse râzând doctorul Drayton.

Toată lumea începu să râdă și atmosfera deveni și mai relaxată.

Tobele își întețiră ritmul tot mai mult și cei prezenți începură să bată din palme, în timp ce dansatorii săltau tot mai alert în jurul focului.

Privind toată scena aceasta, Brenda simți cum emoția îi sfredelește cu intensitate tot corpul.

Vânătorul cu ochi de soare se simțea, într-adevăr, foarte... acasă, în acest decor.

Elsa stătea pe spate, în scaunul ei, privindu-l cu ochi înflăcărați și buzele întredeschise, într-o invitație extrem de senzuală și de explicită.

După ce-i admiră și ea câteva minute pe dansatori, Meg se întoarse către soțul ei, cu o figură foarte rugătoare:

– Vor dansa toată noaptea așa, iubitule. Putem să le dăm să bea niște bere?

Derry și Val se duseră imediat la unul dintre camioane, de unde scoaseră afară câteva lăzi cu bere, pe care le cărară apoi până aproape de grupul celor care dansau și care-i întâmpină

cu strigăte de bucurie.

După ce, câteva minute, își întețiră ritmul și mai nebunește, tinerii negri se opriră și se duseră cu lăzile cu bere într-un loc mai retras al campingului, de unde se auziră râzând și cântând cu veselie.

Capitolul 8

Zilele care urmară se scurseră aproape toate la fel, deși dansul Ngoma nu mai fusese repetat. În fiecare seară, după orele obositoare de peste zi, grupul se strângea în jurul focului, în aceeași atmosferă relaxantă și fantastică.

Ocupată până peste cap cu slujba ei pentru doctorul Drayton, Brendei îi fusese destul de ușor să-l evite pe Keith, mai ales că el începuse să plece la vânătoare imediat ce se iveau zorii.

Elsa îl însoțea de fiecare dată, ca o umbră, fiind la rândul ei un excelent vânător.

Concentrându-se alături de doctorul Drayton asupra solului junglei, Brenda încerca să nu se gândească prea mult la faptul că cei doi erau în fiecare zi împreună, în pădure.

Copiii îi distrăgeau de asemenea atenția de la ei, iar

problemele cu gătitul ale lui Meg începuseră să-i ocupe tot mai mult mintea și timpul, mai ales că Val plecase pentru câteva zile în satele vecine, pentru a se îngriji de animalele domestice de acolo.

De altfel, fiecare dintre membrii grupului care participa la safari era din ce în ce mai ocupat și mai obosit.

Poate tocmai de aceea nopțile, cu relaxarea din jurul focului, îi părură Brendei tot mai frumoase și mai romantice. Gelozia părea un sentiment total aberant într-o astfel de atmosferă, astfel că, atunci când se întorceau în cortul lor, Elsa îi povestea Brendei bucuroasă tot ce făcuse peste zi.

De dorința ei de a o ucide, cum îi spusese bătrânul Karo, Brenda râdea acum din toată inima.

Privind înapoi, tot incidentul cu teribilul Karo și planta ju-ju i se părea de-a dreptul fantastic, ca și cum s-ar fi petrecut într-un vis urât, mai ales că bătrânul nu mai dădu niciun semn că ar fi avut vreo putere supranaturală și se comporta simplu, ca un sclav devotat care-și urma întotdeauna stăpânul, asemenea unui câine iubitor.

Era imposibil să fii total nefericit în safari, se gândi Brenda, unde fiecare zi îți aducea ceva nou și incitant.

Viața în sălbăticie, își spuse ea, îi face pe oameni să fie puternici și sănătoși. În civilizație, oamenii își creau singuri fel de fel de probleme și de gânduri fără rost, reflectă ea.

Meditațiile acestea o făcură să se gândească la faptul că aici se vindecase până și de dragostea ei nefericită.

Asta până într-o noapte cu lună plină, când Keith o invită să stea puțin împreună mai departe de grup, în două șezlonguri extrem de confortabile, de unde puteau însă să urmărească dansul flăcărilor de la nelipsitul lor foc de tabără.

Venită atât de neașteptat, propunerea îi ridică pulsul și o făcu să tremure de emoție.

Ce mai vroia? se întrebă Brenda.

Keith îi puse o mână pe braț:

– Vreau să-ți arăt ceva la iazul din apropiere, spuse el, începând s-o ghideze pe cărarea îngustă, în lumina palidă a lunii. Mergi încet, iubito. Încet…

Când ajunseră acolo, fata fu surprinsă să vadă o pereche de lei, stând liniștiți pe malul apei clare ca o oglindă, dar fu și mai surprinsă să constate că nu simți deloc frică. Doar o imensă încredere în bărbatul de lângă ea.

– Ah, sunt magnifici, șopti Brenda, în fața regalului cuplu.Tu… Ah, Derry… Sper că nu vrei să-i împuști, nu?

– Un vânător adevărat nu împușcă niciodată doar din amuzament, și ei știu asta. Sunt și ei vânători, râse el. Privește-i cum se îndepărtează. Fără niciun fel de frică.

– Nu atacă niciodată? Ca rinocerii.

– Nu. Doar un leu bătrân poate fi periculos, dacă s-a rătăcit. În rest, au parcă o convenție cu oamenii. Nu sunt uciși fără un motiv. Uite cât de liniștiți se îndepărtează.

– Nu s-au temut de noi, comentă Brenda, fericită. Te-au plăcut, adăugă ea prostește, ca o fetiță entuziasmată care nu

găsește cuvintele exacte pentru a exprima ceea ce simte cu adevărat. Vreau să spun… În ziua aia , în care te-am văzut pentru prima dată, la aeroport, m-am gândit, imediat la un leu. Nu știu de ce. Mi s-a părut că ai același gen de colorit… și… aceeași ținută nobilă….

Keith râse sonor:

– Ăsta e unul dintre cele mai frumoase complimente care mi s-au făcut vreodată, spuse el, cuprinzând-o după mijloc. Curajoasa mea Jane… Pot să-ți spun ce m-am gândit eu, când te-am văzut prima dată?

– Nu, te rog… trebuie să ne întoarcem la ceilalți, acum, răspunse ea, împingându-i brațul, încet.

– Ce s-a întâmplat, Jane? întrebă el și Brenda putu să-i vadă tristețea, în lumina lunii. De ce nu-mi mai permiți niciodată să stau aproape de tine când te iubesc atât de mult? Sunt atât de respingător? De grosolan? Sau am citit greșit ceea ce văd în ochii tăi, uneori, când mă privești?

– Ceea ce ai citit în ochii mei n-a putut decât să te consterneze, probabil, spuse ea rece. Dragoste… scânci ea, din toată inima ei îndurerată. Ce poți tu să știi despre asta? Cu Elsa ta, cu Arlette Brown și cu domnișoara de onoare numită Trevennick? Crezi că Meg nu mi-a vorbit despre toate astea, gândindu-se la binele meu? Încercând să mă apere de tine, care nu faci decât să-ți bați joc de fetele pe care le poți câștiga ușor și răni la fel de ușor?

– Jane, șopti el încet, cu durere nemărginită în ochi.

Ah, ce făcuse? se întrebă ea. Cum putuse rosti acele nume? Arlette și Trevennick… Cum lăsase să-i scape toate acestea din cutia secretă a creierului ei unde stătuseră zile în șir, închise cu zeci de lacăte? Atât de erozive să fi fost?

Brenda își acoperi, rușinată, fața cu mâinile.

– Ah, Derry, iartă-mă!… Iartă-mă, te rog… N-am vrut să-ți spun toate astea. Dar… nu e bine… Eu… nu sunt bine… Nu… nu pot să cred în tine… Sunt prea multe lucruri în viața ta pe care nu pot să le înțeleg.

– Atunci uită de ele, draga mea Jane, răspunse el rar, mângâindu-i părul.

Lacrimile se porniră însă șiroaie pe obrajii Brendei.

– Dar Meg… Meg încearcă să te îndepărteze de mine… Îți spune lucruri care sunt împotriva mea și asta nu pot să înțeleg… De ce?

– Nu e Meg cea care mi-a vorbit despre Arlette și despre domnișoara aia de onoare… admise brusc Brenda, vorbind foarte încet.

– Elsa, atunci? întrebă el.

– Da. încuviință ea. Meg doar mi-a spus să nu fac vreo prostie. Mi-a spus că ești neserios cu fetele care îți pot cădea ușor în brațe, că doar Elsa te interesează și că doar pe ea o poți iubi.

– Înțeleg, spuse el cu o voce complet seacă și neprietenoasă, îndepărtându-se imediat, mândru și impenetrabil ca leii pe care-i văzuseră cu câteva minute mai

înainte.

Brenda îl urmă tăcută, cu sentimentul unei pierderi iremediabile.

Când ajunseră la caravană, el o luă în altă parte, iar ea se retrase din nou pe șezlongul pe care stătuse mai înainte, când o invitase Keith să stea de vorbă.

Val Trayner era și el destul de aproape, cântând la o chitară veche, cu o voce joasă și complet neprofesional, o baladă atât de tristă, încât inima fetei se strânse cu și mai mare durere.

Mai departe, în partea lor de campus, tinerii negri fredonau câteva din cântecele lor tradiționale, pregătindu-se să meargă la culcare.

După câteva minute, când își trecu ochii cu mai multă atenție peste tabără, constată că Derry dispăruse, iar Elsa nu se vedea nici ea nicăieri.

Niciunul dintre ei nu mai reapăru în acea seară și Brenda se duse singură în cort, unde se dezbrăcă în grabă și se vârî sub pătura groasă, de lână moale.

Era foarte bine că vorbise cu Derry deschis în acea seară, se gândi ea, deși lacrimile îi podidiră ochii și începură să-i curgă în valuri pe obrajii înfierbântați.

Onestitatea era întotdeauna calea cea mai bună. Chiar dacă îl rănise, era sigură că procedase corect. Și ea fusese rănită.

Cum putuse să dispară în întunericul pădurii, împreună

cu Elsa, după convorbirea pe care o avuseseră? După ce îi mărturisise dragostea lui?

Se vede treaba că, într-adevăr, nu se putea mulțumi niciodată să aibă doar o femeie în viața lui.

Oh, nu-l va înțelege niciodată!… Câte zile va mai avea de trăit!…

Prin copertina întredeschisă a cortului, Brenda putea zări lumina lunii mângâind vârfurile copacilor din jur.

Cerul era parcă mai strălucitor ca niciodată, de un albastru electric și minunat, dar căldura era sufocantă. La fel și liniștea junglei.

Era ca și cum ar fi plonjat într-un hău imens, departe de orice semn de viață.

Era deja de câteva ore în pat, cuibărită în durerea ei, când, în sfârșit, Elsa intră înăuntru.

În lumina lunii, fața ei părea o mască, iar umbrele nopții îi distorsionau atât de mult figura, încât Brendei îi păru dintr-o dată foarte bătrână și… răuvoitoare, în timp ce părul ei negru cădea în dezordine pe umerii goi.

Aceasta era femeia care cunoștea arta funestă a ju-ju-ului!

Pentru prima dată, Brenda avu convingerea că bătrânul Karo avusese dreptate.

Punându-și un braț peste frunte, Brenda se scutură la acest gând și încercă din nou să-l alunge, rezistând cu putere bănuielilor care-i întinseră nervii la maximum și așteptă, încordată, venirea zilei.

A doua zi dimineață, în timp ce se pregăteau de plecare, Brenda aruncă o privire furișă spre Keith și spre Elsa, dar fețele lor erau impenetrabile.

Indiferent ce se întâmplase între ei cu o seară înainte, acum aveau expresia obișnuită a tuturor, în astfel de situații. Planificau împreună cu Karo călătoria, controlau situația combustibilului, încercând să fie în mai multe locuri, în același timp.

Doctorul Drayton era, deja, atât de îngrijorat din cauza plantelor sale, încât îi dădea Brendei ordine care păreau irevocabile, dar pe care le schimba cu totul în minutele imediat următoare.

Brenda însă îl privea cu înțelegere, pentru că în ziua aceea părăseau pădurea, îndreptându-se spre câmpie, iar plantele culese aici, de o deosebită însemnătate pentru cercetarea solului junglei, trebuia să fie împachetate cu cea mai mare grijă, pentru că era un loc în care nu se vor mai întoarce și nu vor mai întâlni în drumul lor un teren asemănător.

Tânăra împachetase deci și despachetase totul de nenumărate ori, având grijă să se asigure că totul era în cea mai perfectă ordine.

Era, astfel, concentrată asupra acestor probleme, când Elsa apăru în ușa camionului, cu doar câteva minute înainte de plecarea caravanei, pentru a-i spune că doctorul Drayton uitase niște grafice pe unul din pietroaiele din pădure.

– Ce fel de grafice? Am pus totul deja aici, sunt sigură,

replică Brenda.

– Draga mea, nu știu ce fel de grafice, a vorbit cu Derry, nu cu mine despre toate astea, mie mi-a spus doar să-ți transmit să mergi după ele, în poienița în care mergeați de obicei, pentru cercetările voastre.

Era puțin cam ciudat, își spuse Brenda, dar totul fusese atât de haotic în dimineața asta, încă de la început.

Toată lumea păruse că își ieșise din fire. Până și Meg, care de obicei era atât de calmă, astăzi era speriată că se întâmplase ceva cu copiii ei și se temea să nu fie malarie.

Gândindu-se la toate astea, Brenda se dădu jos din camion și alergă spre locul de care-i vorbise Elsa.

Când ajunse acolo, se uită cu cea mai mare atenție pe toate pietrele care le serviseră drept masă de atâtea ori în ultimul timp, dar nu văzu niciun fel de hârtii.

Poate doctorul le uitase în altă parte și Elsa nu reținuse exact mesajul lui.

Nedumerită, începu să dea pietroaiele la o parte, intensificându-și căutarea.

Când se porniră primele mașini ale convoiului, tânăra nu se alarmă. În mod sigur, doctorul Drayton o va aștepta.

Dacă nu va găsi graficele, va fi foarte nemulțumit.

După ce căută așa încă alte câteva minute bune, tânăra se hotărî să meargă să-i spună doctorului că nu reușise să găsească ce-i ceruse.

Ieșind din pădure, însă, nu mică îi fu mirarea să vadă că

nu mai era nimeni prin preajmă.

Nu mai era niciun camion și nicio altă mașină.

În primul moment, nu-i veni să-și creadă ochilor și se uită peste tot cu și mai mare atenție. Apoi, dintr-o dată, o teamă fără margini puse stăpânire pe ea.

Convoiul plecase și nimeni nu constatase lipsa ei.

Își duse mâna la inima care-i bătea nebunește, încercând să se autoconvingă să-și păstreze calmul.

Vor realiza că o lăsaseră acolo, înainte de a ajunge prea departe. Cineva trebuia să vină după ea. Poate chiar în acel moment, mașina doctorului Drayton era pe drumul de întoarcere.

Își ciuli deci urechile, ascultând cu atenție. Nu se auzea însă nicio mașină.

Așteptă așa, o bucată de timp, dar tot nu auzi nimic.

Dar asta era imposibil, își spuse ea, străduindu-se să nu-și piardă speranțele.

Derry obișnuia întotdeauna să verifice, înainte de plecarea convoiului, ca nu cumva să lipsească cineva.

Uitase de această formalitate tocmai astăzi?

Capitolul 9

Brenda avusese dreptate. Keith nu uitase, nici de astă dată, să facă toate verificările necesare, înainte de plecarea caravanei.

Elsa însă îl asigurase că fata era în laboratorul mașinii doctorului Drayton, ocupată cu niște însemnări. Cum o văzuse chiar el cu câteva minute înainte îndreptându-se în acea direcție, nu-și mai făcuse probleme.

Astfel, se urcă în mașină și făcu semnul de pornire spre câmp. Elsa se urcă și ea lângă el, deși nu fusese invitată.

Prezența ei îl surprinse din cale-afară pe Keith și-l irită deopotrivă, dar se așeză la volan și conduse în liniște, ignorând-o total.

Amintirea conversației avute cu ea, ieri noapte, în poiența din pădure, îl călca încă pe nervi și nu putea să

înțeleagă cum de se putuse urca lângă el după o asemenea discuție, atât de umilitoare pentru ea. Orice femeie normală s-ar fi făcut nevăzută. Elsa însă nu era normală.

Era de un egocentrism monstruos.

Îi spusese cu doar câteva ore în urmă că n-o iubea și că dacă își închipuia că putea resuscita în el vechea lui dragoste pentru ea se înșela amarnic – și acum, era din nou lângă el.

Nu mai putea fi nimic între ei și își dăduse seama de asta din primul moment în care o revăzuse, după cincisprezece ani, în cabina ei de teatru de la Londra, cu o lună în urmă.

După ce se despărțise atunci de ea, simțise foarte clar că se vindecase de ea complet și că regreta din toată inima cei cincisprezece ani irosiți în așteptarea vreunui semn din partea ei.

În ziua următoare, în lumina difuză a terminalului de la aeroport văzuse o fată cu o claie de păr blond-roșcat și cu o față atât de drăguță și de proaspătă, ca a unui trandafir. Totuși, nu frumusețea ei fusese aceea care-i captase atenția, în primul rând, ci curajul care se citea în obrajii îmbujorați și înalți și modul cum își controla gura vulnerabilă, frumoasă și senzuală.

Nu-și dăduse seama din primul moment că era neînsoțită și când văzu, la oficul de control a pașapoartelor că era singură, nu-i venise să creadă. Era aproape un copil, dar avusese curajul să pornească de una singură într-o călătorie, în care, practic, străbătea lumea. Aplaudând în gând gestul ei

extraordinar, o privise cu atenție și întâlnise o pereche de ochi verzi atât de calzi și de generoși, de tineri și de plini de elan, încât în acel moment se simțise și el la fel de tânăr și de înaripat, din nou.

Toate acestea i le spusese Elsei în noaptea precedentă, incitat de cele ce-i spusese ea Brendei.

Îl privise cu atâta ură, după aceea, încât crezuse că-l va ucide.

Și acum era lângă el, toată numai lapte și miere.

Ce anume o determinase să-și schimbe atitudinea nu-și putea imagina, dar vedea în ochii ei un sentiment foarte clar al triumfului.

Convoiul înainta ca întotdeauna, cu zgomotele sale obișnuite. Soarele străpungea ca niște sulițe coroanele copacilor de la marginea drumului îngust, maimuțele săreau de colo-colo, iar păsările, viu colorate, zburau agitându-se speriate, la simțirea mașinilor.

Teribilul impuls care o făcuse pe Elsa să plănuiască abandonarea Brendei începuse să se stingă, lăsându-i inima rece, ca a unui cadavru.

Toată noaptea agonizase, refăcând în minte de nenumărate ori teribila conversație avută cu Derry, în care-i mărturisise dragostea lui pentru această femeiușcă oarecare, pentru această dactilografă fără nicio valoare, pentru această… nimeni…

Cu cincisprezece ani în urmă se despărțiseră, într-adevăr,

dar sentimentul că ea îl părăsise o făcuse să nu se gândească prea mult la cele întâmplate.

Acum îi spusese că nu însemna nimic pentru el. Că Brenda Somers era cea pe care o iubea…

Fața plină de prospețime și de inocență a Brendei, din dimineața aceasta, o făcuse să se hotărască.

Probabil avusese un acces de nebunie, își spuse ea acum, dacă fusese în stare să facă tot ce făcuse.

Realizase că se pregătea să comită o crimă oribilă, chiar în timp ce se îndreptase spre camionul în care știa că lucrează Brenda. Ce șanse avea cineva să trăiască mai mult de câteva ore dacă era abandonat în acea pădure, cu toate acele animale care o cutreierau, cu șerpii ei veninoși și cu soarele arzător deasupra capului?

Probabil chiar în acel moment Brenda se chinuia să prindă din urmă convoiul sau se afundase în pădure, unde putea fi atacată în orice moment de bestiile înfometate. În plus, otrava pe care o avea deja în sânge lucra neîncetat asupra ei, astfel că orele îi erau numărate.

Cum putuse face o faptă atât de oribilă? se întrebă ea cutremurându-se, și pentru prima dată în viața ei, sufletul îi tremură mai mult pentru altcineva, decât pentru ea însăși.

Toată viața își dorise să fie iubită, ajungând până la monstruoasa dragoste de sine pe care o dovedise astăzi.

În dragostea ei egoistă se trezise instinctul crimei.

Descoperirea o șocă.

Nu la Brenda se gândea în primul rând, ci la ea însăși.

Această faptă distrugea imaginea perfecțiunii pe care o avusese până atunci despre ea însăși.

De ce venise aici, pentru a intra în concurență cu această mică dactilografă?

Putea avea orice altceva. Ar fi putut să meargă oriunde, într-alt loc.

Bătând cu nervozitate din palme, Elsa se luptă cu dilema încolțită în sufletul ei.

Să nu spună nimic sau să oprească mașinile, să spună adevărul și cineva să încerce s-o salveze, dacă mai era cu putință, pe mica secretară.

Poate ar fi bine să aștepte până la ora prânzului, când absența Brendei va putea fi descoperită cu ușurință, se gândi Elsa.

Încă o oră sau două în plus, nu contau.

Se vor întoarce după ea după-amiază. Dacă fata va mai fi vie, vor avea o explicație.

Va fi ușor pentru ea să le explice tuturor că micul om de știință, cu capul în nori cum e, nu anunțase lipsa fetei, iar ea putea jura că o văzuse pe Brenda venind din pădure și intrând în rulota-laborator.

În timp ce Elsa se gândea în ce modalitate putea să-și scape pielea, văzu în oglindă fața ca împietrită a bătrânului Karo, într-o expresie de concentrare extremă.

– Oh, bwana, oh, bwana, spuse el tânguindu-se…

Oprește, bwana!…

– Nu mai e cărare înaintea ta, bwana, doar întunecime… frică și moarte… Întoarce-te… Întoarce-te, bwana, până nu e prea târziu…

***

În timpul lungilor ore ale după-amiezii și apoi noaptea în care Keith și bătrânul Karo o căutaseră pe Brenda, vremea se schimbase brusc și nori grei de ploaie amenințau să se descarce cu furie asupra pădurii, în orice moment.

Într-un târziu, Keith observă fumul în spirală aprins de Brenda, cu puținele ei cunoștințe despre viața în junglă, pentru a semnaliza locul în care era. Probabil îl aprinsese cu bricheta pe care obișnuia s-o țină în buzunar, pentru a-și aprinde țigările, se gândi Keith.

O găsiră cu picioarele îndoite sub ea, foarte aproape de crengile pe care le aprinsese, în stare de inconștiență.

Revenirea la viață se petrecu foarte anevoios. Brenda simți că trecea printr-un tunel atât de îngust, încât avea o acută senzație de sufocare. Apoi, vocea lui Derry, venind de undeva de foarte departe:

– Jane….

Urmă o scurtă stare de luciditate, în care își dădu seama

de prezența lui Derry lângă ea, după care urmă, din nou, căderea în hău.

La trezirea următoare, totul îi păru mult mai simplu. Mai întâi îl văzu pe bătrânul Karo, scormonind în focul care ardea acum cu flăcări vii.

Întorcându-și cu greutate capul, îl văzu pe Keith îngenunchind lângă ea, cu o cană de metal în mână și se întrebă de ce e atât de udă pe față.

Apoi își închise obosită ochii și-l auzi pe Derry vorbind ceva foarte alarmat, în swahili, cu Karo.

Era atât de fericită să-i știe acolo, încât îi veni să plângă, dar era prea slăbită pentru a o putea face.

După un minut sau două, conversația în swahili încetă și, în timp ce fața și gâtul i se umplură de transpirație, îl simți pe Keith luând-o în brațe și sprijinindu-i capul de umerii lui.

Apoi îi apropie o cană de buze și-i ceruse cu fermitate:

– Jane, bea din supa asta fierbinte.

Lichidul binefăcător îi încălzi corpul și-i dădu putere, făcând-o să simtă că trăiește din nou.

– Ce am pe față? întrebă slab Brenda. O simt foarte udă.

Derry scoase din buzunar o batistă mare, mirosind a petrol, și o șterse pe față.

– Iartă-mă, dar te-am stropit cu apă, ca să te trezești din leșin.

Brenda încercă să zâmbească. Keith arăta teribil. Ca după o boală lungă. Ochii îi erau foarte adânciți în orbite.

– Ah, da, mi-am revenit. N-am mai văzut niciun strop de apă, de când am fost părăsită.

– Și când te gândești că iazul e la nici trei sute de metri de tine. Te-ai învârtit în cerc în jurul poieniței, așa cum fac întotdeauna oamenii care se rătăcesc.

– Nu cred că am părăsit câmpul. Am sperat tot timpul că cineva se va întoarce după mine. M-am îndepărtat doar puțin, iar când m-am întors, câmpul dispăruse.

– Da, așa se întâmplă când te rătăcești, repetă el și o sărută ușor pe obraz.

– Am crezut că voi muri, spuse Brenda.

Derry o strânse cu putere la piept, alungându-i o șuviță rebelă de pe frunte.

– Nu mai vorbi despre astea, o sfătui el. Nici măcar nu te mai gândi la ele. Dacă poți, scoateți-le cu totul din minte. Mai târziu, dacă vei vrea, vei putea să-mi povestești câte ceva, dar nu acum. Acum, trebuie să te odihnești.

Vocea lui era atât de caldă. Brenda îl privi cu duioșie.

Derry era aici, iar ea era acum în siguranță.

Nu avea curajul să-i rostească numele, dar era fericită că venise, dragul de el. Era atât de bine în brațele lui…

– Acum te voi duce în mașină, îi spuse el ca unui copil. Norii ăștia vestesc o ploaie grozavă și nu trebuie să ne prindă aici.

Brenda își puse capul pe umărul lui și-i spuse, cu naivitate:

– Nu mai vreau la convoi… Vreau să rămân aici pentru totdeauna. Așa cum stăm acum…

Ultimele cuvinte, însă, le spuse atât de încet, încât Derry nu le auzi.

Nu era necesar să mai meargă la caravană, îi spuse el. Se vor întoarce la Mahamba. Safariul putea fi abandonat.

– Pentru că m-am pierdut? întrebă ea, vinovată.

– Nu doar de asta, o asigură el. Drayton a fost foarte îngrijorat când a văzut că lipsești. Toată lumea a fost. Așa că am întors tot convoiul și când am plecat cu Karo să te caut, am păstrat legătura cu ei prin radio. Sunt destul de aproape. A fost o mare bucurie când am anunțat că te-am găsit, dar nu vei putea să te întorci la muncă zilele astea. Trebuie să te refaci. În plus, vremea s-a schimbat brusc și Drayton consideră că nu-și va putea face cercetările, așa că ne întoarcem cu toții Mahamba pe cel mai scurt drum. E cel mai înțelept să procedăm așa.

Acesta fusese începutul lungii lor zile de călătorie împreună, cu norii amenințători deasupra capului.

Dacă norii se vor rupe, ar putea urma o ploaie torențială fără sfârșit, care ar putea îngropa mașinile în apă. Stând ghemuită în scaunul ei, alături de Keith, bolnavă și cu febră mare, în șoc încă, după toate cele îndurate, Brenda știa că nu trebuia să-l tulbure cu problemele ei. Nu trebuia să se plângă, din cauza drumului care făcea ca mașina să se scuture și-i provoca astfel dureri în tot corpul. În curând, se

vor opri pentru culcare.

Dormi, astfel, câteva ore, iar când se trezi afară era întuneric beznă, iar Derry și Karo o dădeau ușor jos din mașină, așezând-o pe un șezlong, în iarba grasă.

Se simțea ca într-un vis straniu, pe jumătate delirând din cauza febrei, uitându-se cu bucurie la iarba-naltă și la cerul înstelat de deasupra ei.

Urmară apoi momente în care trecutul cu prezentul deveniră una și se temu că era din nou în pădurea adâncă, fără nimeni în jur. Începu să plângă și când Keith o luă în brațe, îl strânse cu putere.

Apoi, dintr-o dată, simți că febra-i trecuse, deși capul îi era în continuare foarte greu și totul era foarte confuz.

Se întâmplaseră toate astea cu adevărat? Pornise într-un safari și fusese abandonată în pădure? Trebuise Keith să-și piardă timpul căutând-o și acum erau pe drumul de întoarcere spre Mahamba? Ce poveste stranie…

Stând în mașină, acum, alături de Keith, Brenda începu să-i povestească încet cele întâmplate.

– Știi? De fapt nu mi-am pierdut speranța nicio clipă. Am știut tot timpul că mă vei căuta și nu te vei lăsa până nu mă vei găsi, spuse ea încet.

Brenda văzu zâmbetul lui fin, dar Keith nu răspunse și nici nu-și luă privirile de la drum.

După un timp, Derry spuse pe un ton neutru:

– Bineînțeles că te-aș fi căutat, în orice caz, până te-aș fi

găsit. Nu mi-am părăsit niciodată, niciun membru al unui safari.

Un membru al safariului lui… Nimic altceva, doar responsabilitatea și respectarea contractului în care s-a angajat.

Asta era, deci, tot ce era ea pentru el.

Dar la ce altceva s-ar fi așteptat?

– Ce te-a făcut să te întorci, când ai văzut că m-ai pierdut?

– Mi-am dat seama de asta la o oră, o oră și jumătate după ce am pornit.

Brenda îl privi cu atenție și când el își întoarse ochii spre ea, văzu în ei, pentru o clipă, toată durerea prin care trecuse.

– A fost destul de interesant, continuă el. De fapt, bătrânul Karo m-a oprit, după ce a avut una din viziunile lui. Mi-a strigat din spatele mașinii să mă întorc, pentru că pentru mine nu mai e cale înainte. Doar suferință și moarte, și că trebuie să mă întorc până nu e prea târziu. N-am vrut să-i dau ascultare, mai întâi, dar Elsa, care era din întâmplare în mașina mea…

Din întâmplare… În mașina lui…

Ah, durerea asta nu va trece niciodată, își spuse ea, mutându-și privirea pe dealurile din depărtare.

– Elsa a fost cea care l-a luat în serios pe Karo și mi-a spus să-l ascult și să-ntorc convoiul.

Brenda se întoarse spre bătrânul șef de trib, care stătea liniștit pe bancheta din spate și care încuviință ușor din cap.

– Vrei să spui că bătrânul Karo a știut că m-am pierdut? întrebă ea, întorcându-se spre Keith.

– Nu știu dacă a simțit exact asta, dar mi-a sugerat că plutește o catastrofă în aer. El are aceste puteri telepatice. Nu e un fapt neobișnuit pentru un african, mai ales pentru unul specializat în științe oculte, cum e Karo. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am fi dat seama că nu ești cu noi, până când n-am fi făcut pauza de prânz. Și nu intenționam să opresc înainte de a fi străbătut mai mult de o sută de mile.

– Dar doctorul Drayton nu și-a dat seama că lipsesc? întrebă Brenda, mirată.

– Doctorul era aproape adormit în partea din față a convoiului când am oprit, fiind sigur că tu ești în laborator, ocupându-te de prețioasele lui specii de plante. Așa cum crezuserăm de fapt cu toții, pentru că Elsa mi-a spus că te-a văzut când ai intrat acolo.

– Elsa! explodă Brenda, dar nu mai putu să continue.

După câteva momente, însă, adăugă iritată:

– Dar nu avusese cum să mă vadă intrând acolo.. Ea e cea care m-a trimis în poieniță, să caut niște grafice pe care doctorul le-a pierdut acolo. Sau cel puțin așa a spus ea. Că doctorul a trimis-o să-mi spună să mă duc acolo și să le iau.

– Dar Drayton habar n-are de grafice, replică Derrington. Și n-a spus nimic din toate astea. Și… le-ai găsit?

Brenda dădu din cap.

– Elsa mi-a spus că doctorul îi indicase pietroiul pe care

obișnuiam noi să facem notițe, folosindu-l în loc de masă. Dar… nu era nimic acolo.

– Nici n-aveau cum să fie, replică Derry și bănuiala lor fu atât de oribilă, încât tăcură amândoi.

Keith fu cel care rupse tăcerea, iar vocea lui nu prevestea nimic bun:

– N-aveau cum să fie graficele acolo…

Brenda se lăsă să cadă pe spate, în scaun…

Într-adevăr, Elsa o ura atât de tare?

Brenda își aduse acum aminte cum îi spusese celebra actriță:,, sunt o persoană periculoasă"…

Nu crezuse însă că se gândea la crimă… Era prea fantastică această idee. Prea oribilă să se gândească la ea.

Tânăra se întrebase ce șanse avea cineva, în general, să supraviețuiască, părăsit în pădurile Tanzaniei.

– Cum a putut… ah, cum a putut să facă asta? se auzi Brenda spunând și începu să plângă îndurerată. Am știut că mă urăște, dar să plănuiască o asemenea faptă n-am crezut-o în stare. Să-ți spună că sunt în siguranță în laborator, când știa foarte bine că mă trimisese în pădure… Cred că a înnebunit…

– E geloasă pe tine. Gelozia îi face pe oameni să înnebunească, uneori. Vezi… A venit aici cu ideea de a ne împăca… Cu o noapte înainte de a pleca mai departe cu safariul, i-am spus că acest lucru e imposibil, pentru că eu nu mai simt nimic pentru ea. Cred că am rănit-o. Am fost o

brută, știu, dar a trebuit să-i vorbesc deschis. A fost foarte tristă. Și i-am mai spus, în acest moment vocea lui se schimbă total, dar pe urmă își reveni și adăugă: te-a blamat pe tine pentru toată această situație. Ceea ce n-a avut niciun sens, evident.

– Bineînțeles, răspunse Brenda cu o durere atât de mare în glas, încât Keith o privi imediat, foarte atent… Vreau să spun… Din nefericire, toate speranțele ei s-au năruit, dar eu cred că devină au fost cei cincisprezece ani în care nu v-ați văzut, nu eu… Am învățat însă ceva de la ea… Am învățat că există oameni care folosesc toate metodele pentru a-și atinge țelul. Adevăr, onoare, loialitate… A aruncat toate astea peste bord, ca și cum ar fi aruncat o pană. Trebuie să-ți spun că sunt foarte surprinsă că e capabilă de… poate într-un fel indirect… de crimă… Pentru că a mă abandona într-un astfel de loc… asta înseamnă…

Nu mai spuseră nimic.

Gândurile Brendei deveniră haotice…

Elsa era…O leoaică… O intrigantă… Și o… criminală… O extindere a răului greu de întâlnit.

Și… aceasta e femeia pe care a iubit-o Keith și pentru care și-a sacrificat tinerețea. Și el nu era un om de proastă calitate, știa acum asta cu precizie. Niciun donjuan nu putea avea forța și integritatea pe care le dovedise în ultimul timp. Era un om drept și plin de solicitudine.

Dacă nu l-ar fi respins de atâtea ori, i-ar fi arătat chiar și

mai multă solicitudine, era convinsă, acum. Și … o iertase de fiecare dată… Chiar și după ce-i spusese toate acele lucruri oribile, la iaz.

– Ah, cum am putut să cred tot ce mi-a spus Elsa despre tine? spuse ea brusc. Poți să mă ierți?…

– Nu e nimic de iertat, răspunse el cu o răceală așa de mare, încât fetei îi îngheță inima. Niciuna dintre acele fete pe care le-ai menționat n-au fost simplă imaginație a Elsei. Ele chiar au existat. Au fost amândouă prietenele mele. Pentru un timp, cu Arlette am fost logodit. Dacă asta te interesează…

– Nu. Adică… nu vreau să-mi explici ce a fost între tine și Arlette. Orice ar fi fost, e poveste veche. N-are de ce să mă afecteze pe mine.

Vroia să creadă în Derry, fără să-l chestioneze.

– Nu trebuie să-mi explici faptele tale din trecut, continuă ea. Nu mă interesează. M-a dezgustat profund să ascult toate acele povești ale Elsei împotriva ta.

– Dar vei mai auzi și alte persoane vorbind astfel despre mine, în legătură cu femeile. Nu uita ce ți-a spus Meg Trayner.

– Nu mă interesează ce a spus Meg, nu mă interesează ce spune nimeni despre tine, îl asigură ea, înfierbântată.

– Asta-i foarte frumos din partea ta.

Tonul lui era extrem de sarcastic, spre surprinderea fetei. Oricum, cred că e mai bine să-ți faci întotdeauna timp, dacă

te interesează aceste povești din trecutul meu, să asculți și opinia mea. Chiar dacă nu te interesează prea mult, te vor ajuta să suporți mai ușor această lungă și plictisitoare călătorie.

***

Arlette era fiica unui milionar american, care fusese clientul lui pentru un safari. Frumoasă, spontană, foarte tânără.

– Am fost destul de nebun la vremea aceea să cred că mă iubește destul de mult, pentru a renunța la viața ei luxuriantă și să vină să trăiască aici, cu mine, printre aceste păduri. Asta era tot ce-i puteam oferi. Mehetmbe e doar un loc plin de liniște și lilieci, așa cum ai văzut și tu.

Înainte de a fi putut să-l contrazică, Derry continuă:

– Imediat ce mi-am dat seama că i-ar fi imposibil să împărtășească modul meu de viață și să fie fericită aici, am contramandat logodna. S-a simțit foarte rănită și cred că pe bună dreptate. Cred că i-ar fi plăcut să se joace de-a căsătoria, pentru un timp scurt, cu mine. Mi-a spus de multe ori că divorțul nu era o problemă pentru ea. Dar acesta nu era tipul de mariaj pe care-l doream eu. Așa că am abandonat-o, iar un bărbat care procedează astfel nu poate fi

decât învinuit.

– Nu, nu… Ai avut perfectă dreptate să faci asta, replică Brenda, dar el nu luă în seamă această intervenție.

Afacerea cu Trevennick a fost chiar mai rea, continuă Derrington. Era o doamnă proaspăt căsătorită cu unul dintre prietenii mei, Peter Trevennick, care are o cafenea în Ngong Hills. Pe Pam Trevennick am întânit-o pentru prima oară în ziua nunții ei. Pe urmă ne-am mai întâlnit de multe ori… La dans, la petreceri. Poate n-am fost foarte înțelept… Sunt destul de trăsnit, când femeia e binevoitoare… dar mi-a plăcut foarte mult, dintr-un anume punct de vedere. Căutam mereu să fiu în preajma ei…

– Și ea a fost îndrăgostită de tine.

– Într-o noapte, a venit la casa mea din Mehetmbe. Era vreo două noaptea. Condusese mai mult de douăzeci de mile. Arăta atât de bolnavă…Și de straniu…

Mai întâi am crezut că băuse nițeluș cam mult, pe unde-o fi fost înainte. Dar nu era asta. Era începutul unei boli nervoase, cauzate de o noapte în care a avut febră foarte mare, din pricina malariei pe care o contractase. Deci, nu era prea stăpână pe limba ei. Mi-a spus atunci că-l urăște pe Pete, că urăște Kenya și că vrea să trăiască lângă mine. Am pus-o în pat. Nu era altceva de făcut cu ea, în acel moment. Nu poți trimite la drum o femeie cu temperatură. Nu puteam nici s-o las singură și să mă duc după doctor, așa că am îngrijit-o o zi și o noapte, după care am dus-o la Nairobi, de unde i-am

telefonat lui Peter. În timpul bolii a fost îngrijită de o asistentă, căreia cred că i-a spus tot felul de bazaconii despre mine. Cu asta, căsătoria ei a luat sfârșit și s-a întors în Anglia, unde îi era familia.

A fost un mare scandal în jurul meu atunci și încă se mai vorbește despre asta.

Câteva minute, Brenda nu putu spune nimic... Circumstanțe nefavorabile și povești oribile...

– Oh, Derry, îmi pare atât de rău... Ce nenoroc ai avut!... Trebuia să-mi închipui că...

– Asta e, conchise el. Nu știu dacă a fost foarte interesant pentru tine...

Oricum, toate astea nu mai prezintă niciun fel de importanță pentru mine.

Acum, de fapt, trebuie să ne gândim ce vom face cu Elsa...Cred că... nimic. Sunt sigur că se va jura că te-a văzut intrând în laborator. Și... la urma urmei, ea e cea care i-a dat crezare lui Karo și m-a făcut să-ntorc convoiul. Ar fi putut să nu intervină și noi să mergem înainte toată ziua fără tine. Femeile!... Sunt atât de nesăbuite. N-o să le înțeleg niciodată.

Numai că Elsa nu era o femeie obișnuită. Se putea deduce asta din tot ce făcuse.

Brenda ar fi vrut să plângă acum.

Dar Keith arăta atât de nervos, încât se strădui să se stăpânească.

– Munca mea… continuă el… Asta e ceea ce voi face… Voi străbate țara cu diverși clienți, care vin aici dornici să scape câteva săptămâni de atmosfera sufocantă a civilizației. Încep acum să-i înțeleg și mai bine pe războinicii masai. Așa va fi și viața mea de acum încolo. Și … la naiba cu femeile, continuă el, pe un ton acuzator.

Capitolul 10

Restul zilei continuă într-un mod destul de încordat și când se opriră pentru cină, Keith vorbi mai mult cu bătrânul Karo, a cărui expresie era în acele momente și mai înțeleaptă decât de obicei, iar ochii lui întunecați priveau tot timpul cu adorație spre bwana lui.

În timpul ultimelor zile de călătorie, se comportă în felul ciudat al africanilor băștinași, fiind foarte stingherit de prezența Brendei.

Lui Keith însă îi era indispensabil, pentru că bătrânul șef de trib era tot timpul lângă el, gata să-i preia comenzile.

Înainte de cină, Keith se înfundă din nou în pădure, înarmat cu pușca și cu pistolul lui, iar ea se afla pentru prima dată singură cu el, de la întâmplarea cu planta otrăvitoare.

Temătoare, Brenda îl urmări pe Derry până se pierdu în

întunericul pădurii.

– Bwana e înfometat, memsahib, spuse Karo, cu vocea lui melodioasă. A mâncat foarte puțin în ultimul timp, pentru a nu-i lipsi hrana lui memsahib.

– Vrei să spui că nu avem rezerve de mâncare? întrebă Brenda, îngrozită.

Apoi se gândi la bucățile de carne, la supa caldă și la laptele condensat, pe care Keith i le punea în față ori de câte ori se opreau pentru masă.

Azi-dimineață, spre exemmplu, se gândi ea, îi spusese că urăște laptele condensat, pentru că o văzuse cât de mult îi plăcea ei. În zilele safariului, nu ura laptele condensat, se gândi Brenda.

– Avem puțină hrană aici, răspunse Karo. Bwana, când a plecat s-o caute pe memsahib, a luat puțină hrană. A luat mult petrol. Petrol, mai bine…

Stând, acolo, în întuneric, Brenda simți o durere fără margini în piept. Keith nu mânca, pentru a nu-i lipsi ei cele necesare hranei. Așa ceva nu putea să admită, sub nicio formă.

Keith se întoarse într-o jumătate de oră, cu brațele încărcate, și-i spuse lui Karo, ignorând privirile întrebătoare ale Brendei:

– Nu vom putea vâna în zilele următoare, probabil.

– Asta n-are importanță, răspunse Karo. Important e să ne întoarcem la Mahamba înainte de a ploua. Ploaia va șterge

cărările și nu știu ce vom face atunci.

În acea noapte, Brenda dormise în mașină ca de obicei, iar Keith și Karo afară, lângă foc.

După câteva ore de când adormi, fata se trezi sub răpăielile ploii care bătea în acoperișul mașinii.

Era o ploaie foarte mare și rapidă și Brenda avu impresia că va trece imediat.

Își scoase capul pe fereastră și-l zări pe Keith în locul unde-l lăsase înainte de a adormi.

– Derry, vino în mașină. De ce stai în ploaie?

Bărbatul se așeză lângă ea:

– Am crezut că n-ai putea suferi lângă tine un străin nervos. Oricum, trebuie să ne grăbim. Totul poate fi foarte bine dacă nu mai zăbovim aici. Cred că ploaia asta se va opri curând și va mai trece un timp până va începe alta, care va dura, în mod sigur, mult mai mult.

Derry conduse încet și cu atenție și curând ieșiră din pădure, în câmpul larg.

Ploaia se oprise, într-adevăr, cum prevăzuse Keith, dar norii erau încă foarte jos și extrem de plini, așa că vânătorul refuză să mai oprească pentru prânz.

– Tu poți să mănânci niște carne și niște lapte condensat. Eu pot să aștept până ajungem la Mahamba.

Brenda îl privi lung. Slăbise foarte mult în ultimul timp și i se vedeau coastele prin cămașa subțire și umedă. Ochii fetei se umplură de lacrimi:

– De ce ești atât de bun cu mine, Derry? De ce nu mănânci, ca să-mi rămână mie totul?

– N-o să plângi acum pentru asta, spuse el.

– Conduci fără să mănânci, din cauza mea, dormi în ploaie, pentru confortul meu, de ce? plânse ea și mai tare.

– E normal să procedez așa. M-am angajat să am grijă de tine.

– Pentru că răspunzi de mine, ca de toți ceilalți în acest safari. Doar că mie nu mi se pare drept.

– De ce, Jane? Cum crezi că ar fi trebuit să fac? Sau să mă comport?

– Cu mine… aș vrea să fii ca în seara aceea în care am rămas în casa ta, înainte de a asculta toate cele spuse pe seama ta. Oh, Derry, poți să mă ierți?

Speranța care se aprinse în ochii lui începu să strălucească incredibil de tare:

– Jane!…murmură el și opri brusc mașina, după care se întoarse spre bancheta din spate, spunându-i lui Karo:

– Facem o pauză de o jumătate de oră. Ia te rog pușca și vezi dacă poți face rost de ceva să punem în cratiță, surâse el.

Supus ca de obicei, Karo ieși din mașină și se afundă în tufișuri, bucuros să-și miște picioarele.

Rămași singuri, Brenda și Keith se uitară tăcuți unul la celălalt.

Aceasta e șansa mea, își spuse Brenda, emoționată. Dacă o voi pierde, alta nu va mai veni niciodată.

Își scotoci deci mintea, pentru a găsi cuvintele cele mai potrivite:

– Am fost o proastă, începu ea încet. Apoi, brusc, mai înainte de a-și da seama ce se întâmplă exact, se pomeni în brațele lui.

– Totul fusese atât de firesc, în noaptea aia, la Mehetmbe, spuse el încet. Atunci, de ce – vocea lui luă un ton foarte trist – n-am avut grijă să păstrăm ceea ce am trăit atunci, în continuare?

– Pentru că, răspunse Brenda, ca și cum ar fi fost brusc iluminată de o idee – n-am avut încredere în mine însămi.

După asta, se îndepărtă puțin, savurând noutatea acestei descoperiri.

– Da, asta a fost, continuă ea, dar abia acum îmi dau seama de acest fapt. De aici, toate problemele.

Ochii ei erau atât de limpezi și atât de inocenți, când își ridică privirile spre el.

– Tu ești atât de faimos și atât important… Am simțit atunci că nu te-aș putea avea niciodată. Mi-am dat seama că te iubeam foarte mult, și asta m-a speriat. M-am gândit că tu nu poți fi serios cu mine. În această situație, a fost deosebit de ușor să mă las influențată ce ceea ce mi-a spus Meg și, pe urmă, Elsa. Pentru că n-am crezut în mine, mi-a fost imposibil să cred în tine.

Brenda nu mai putu continua. Privirile lui azurii o ardeau, pur și simplu.

– Mă iubeai atât de mult încât asta te-a speriat! repetă el. Oh, Jane, ce lucru adorabil de prostesc și de juvenil ai putut spune. Doar că mie nu-mi place să vorbim la trecut.

– Dar nu e la trecut, șopti ea și buzele lui se suprapuseră, atunci, peste ale ei.

Apoi, Brenda simți că amețește de fericire și nu mai putu să spună ce se întâmplase, până când nu auzi ușa mașinii deschizându-se încet.

În momentul următor, Karo ridică spre ei o rață sălbatică, moartă.

– Tot e mai bine decât nimic, spuse Derry, destul de nemulțumit de situație.

După ce își continuară drumul, Brenda și Keith vorbiră fără încetare, ca și cum abia ar fi așteptat să-și descarce sufletele unul în fața celuilalt, dar abia acum, odată cu căderea tuturor barierelor dintre ei, o puteau face.

Fuseseră, astfel, foarte surprinși de cât de repede trecuse timpul până ajunseră la Laholo.

Grădina o surprinsese cu totul pe Brenda, acum, după ploaie. Florile își desfăcuseră petalele și parcă zâmbeau cu toate fericite, spunându-le bun venit.

Fata coborî repede din mașină și se îndreptă alergând spre verandă.

Toată lumea era acolo, și-i întâmpinară cu veselie.

Meg, care fusese îngrozită de dispariția ei, o îmbrățișă atât de tare, ca și cum s-ar fi temut să nu dispară din nou. Chiar

doctorul Drayton păru deosebit de emoționat, trăgându-și sonor nasul, în timp ce întinse mâna secretarei sale.

– Dar arăți splendid, draga mea, spuse Meg. Ca și cum pierzându-te în pădure ai fost într-un fel de vacanță.

Brenda și Keith schimbară imediat priviri semnificative.

– Ah, arătăm ca o pereche bătută de ploi, protestă Brenda.

– Unde e Elsa? întrebă Keith cu o voce îngrozitor de înfuriată.

– Oh, biata de ea, a fost extrem de tristă, spunând că totul fusese din vina ei, deși dacă doctorul nu pierdea acele grafice nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– Dar eu nu uit niciodată nimic, spuse sec doctorul.

– Știu, răspunse Meg. Dar Brenda avusese impresia că i-ai spus unuia dintre servitori că ai uitat niște grafice în poiența din pădure și ea a alergat să-i spună Brendei. A fost o neînțelegere la mijloc, cum se poate întâmpla de multe ori. Când am ajuns aici, a găsit însă o mulțime de scrisori care o chemau urgent la Londra, așa că acum e în camera ei și-și face bagajele. Va pleca mâine.

– Da, a fost atât de tristă de cele întâmplate, că nici măcar n-a venit să-și prezinte scuzele, așa cum ar fi fost normal, răspunse Derry cu nervozitate și dezgust.

Imediat însă pașii ei ușori se auziră de partea cealaltă a ușii și Elsa intră pe verandă. Fața îi era trasă, iar ochii înghețați, în momentul în care i se adresă Brendei:

– Deci, te-a găsit!…

Ce mai spusese pe urmă fu de neînțeles, pentru că bălmăji cuvintele, în timp ce-și duse mâna la inimă.

Meg îi oferi imediat un scaun:

– Dar bineînțeles că a găsit-o. Am știut cu toții că o va face și am fost fericiți când ne-a anunțat prin radio.

Meg se întoarse apoi spre Brenda:

– Biata Elsa, e încă în șoc, simțindu-se vinovată că te-ai pierdut.

– Nu cred că e nevoie să ai prea multă imaginație pentru a înțelege ce s-a întâmplat exact, spuse Derry cu asprime.

– Ce vrei să insinuezi, Keith? întrebă Meg, albă la față.

– Elsa știe foarte bine. Dar să lăsăm asta. Dacă acum se simte vinovată, atunci să sperăm că nu e totul pierdut pentru ea.

Elsa își acoperi fața cu mâinile.

– Important e acum faptul că eu și Brenda ne-am descoperit din mai multe puncte de vedere și urmează să ne căsătorim. Am plăcerea să v-o prezint pe viitoarea doamnă Derrington, adăugă Derry, fericit.

Urmă un haos general, și în felicitările care urmară, Elsa fu abandonată în scaunul ei și ignorată complet.

Val aduse șampanie, iar Meg o prinse pe Brenda de braț.

– Ce oarbă am putut fi. Mă ierți pentru cele ce ți-am spus despre Derry?

– Nu e nimic de iertat. Norocul meu e că eu cred în el.

Începură cu toții să toasteze și Brenda se simți ca într-un vis minunat.

Chiar și Elsa primi paharul cu șampanie și ochii ei îl priveau pierduți pe Derrington.

– Sper însă că nu am pierdut-o pe secretara mea și că mă va ajuta în continuare cu treburile pe care le am în Tanzania, spuse Drayton.

– Vedeți… spuse Brenda, n-am știut că voi fi doamna Derrington până în momentul în care ați aflat voi.

Toată lumea râse cu poftă și toasturile continuară din toate părțile, cu excepția Elsei.

– Iartă-mă, iubito, dacă nu mă pricep la formalități, spuse Derry cu tandrețe, și adăugă:

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el atât de încet încât doar Brenda putu să audă.

Brenda dădu ușor din cap și lacrimi fierbinți de fericire îi inundară obrajii.

Nimeni nu se mai interesă de mica dramă a Elsei și nici nu oservară când ieși de pe verandă, retrăgându-se cu pași înceți și slăbiți, ca o femeie bătrână și sfârșită, fără destinație și fără speranță.

Sfârșit